

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

Το Γράβαλο.

ΕΤΟΣ Θ'ΑΡΙΘ: 419

1934

ΙΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Γιατί οι άνδρες έρω-
τεύονται την νέαν
αυτήν

Η Δνίς Χ... της Boulogne έλαβε
10 προτάσεις γάμου τον περασμέ-
νο μήνα, από δέκα νέους οίκογε-
νειών. Σε ρεπόρτερς η Δνίς Χ... εί-
πε: «Είμαι πολύτιμη ένας κατα-
στήματος νεωτερισμών. Φαντάζομαι,
ότι η μόνη αίτια τόσων αιτήσεων
γάμου, είναι ότι πάντοτε εφρόντιζα
διά το χρώμα μου. Αντελήφθη, ό-
τι η χρήση κοινών πούδρων ξηρά-
νει την επιδερμίδα και την μετα-
βάλλει εις γονδροειδή, ξηράν και
λεκιασμένη. Γι' αυτό μεταχειρίζομαι
την πούδρα Τοκαλόν, που περιέχει
Mousse de Crème. Αυτή όχι μόνον
μαλακώνει, προστατεύει και ώμορ-
φαίνει την επιδερμίδα, αλλά μου δί-
δει ένα θαυμάσιο χρώμα, που διατη-
ρείται φρέσκο καθ' όλην την διάρ-
κειαν της ημέρας. Και πράγματι,
πλέον του ενός εκ των υποψηφίων,
μου ώμολόγησαν, ότι το κοριτσάκι-
κό χρώμα μου τούς έσαγήνευσε.»
Η Mousse de Crème, αναμειγνυο-
μένη επιστημονικώς με την πούδρα
Τοκαλόν, όχι μόνον εμποδίζει την
πούδρα να ξηράνη την επιδερμίδα,
αλλά την κάνει να κρατά στον άνε-
μο, στην βροχή, ακόμα και χορεύ-
οντας στην πλέον ζεστή αθουσα
του χορού. Δίδει το θαυμάσιο αυτό
χρώμα, για το οποίο όλοι οι άνδρες
τρελλαινούνται. Γεν. Αντ. Α. Π. Ρε-
μπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθή-
ναι.

Ο γνωστός Οίκος Καλλονής GEORGE

εφίσταται εις την ευχάριστον θέσιν να
σας γνωρίση ότι η πρό τετραμήνου λη-
φθείσα «Perfections» απέδειξε με όλας
τάς περιπτώσεις, ότι αποτελεί τον τε-
λευταίον σταθμόν της Permanente.

Διά του Perfections η Permanente
φθάνει εις το οξύ της επιτυχίας της
και δύναται άσφαλώς να εφαρμοσθή σε
μαλλιά βαμμένα, άπορριχτά και decolo-
rés, συνδυάζουσα στην εφαρμογή της
την απόλυτον επιτυχίαν των ondula-
tions και των μονυλών.

Διά του Perfections η Permanente
κατέστη όχι μόνον τελείως άκίνδυνος,
αλλά και κατά πολύ ταχύτερα, άρρη και
τά δυσκολώτερα μαλλιά χρειάζονται όχι
περισσότεραν των τριών λεπτών θέμαν-
σιν, όπως γίνεται και εις τα μεγαλύ-
τερα ιδρυτήρια της Αμερικής.

Διά της Perfections δύναται να γίνει
Permanente και πρό της τελείας παρο-
λεύσεως της προηγουμένης, χωρίς να έ-
λαττώνεται η φυσική συλλύπτης των
μαλλιών.

Η Permanente εκτελείται και από
προσωπικόν ειδικώς εκπαιδευθέν επί τε-
τραετίαν υπό του κ. George.

Επίσης διά του Oil Tonic βελτιώ-
νται αισθητώς και τα κατεστραμμένα
από άπονημένην Permanente μαλλιά,
καθώς και τα άτέχνως βαμμένα ταυτά,
τά δε πολύ φοβέται τα καθιστά πολύ μα-
λακώτερα.

Τιμή διά μέν του κ. George δο. 400.
Διά δε του προσωπικού, υπό
την επίβλεψιν πάντοτε του
κ. George 250.
Τηλ. 20-918.—Ακαδημίας 5

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και Δερματικών
νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα
δι' Έκατον άσθενή

ΚΕΡΔΟΣ

έξασφαλίζουν οι παλόντες τα χρ-
σά των κοσμήματα και πολυτίμους
λίθους μόνον εις το Χρυσόχορδόν
και Αδαμαντοπωλείον Κ. ΚΟΤΖΑ-
ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ και ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ-
ΠΟΥΣΗ. Όδός Αθηνάς 50Α.

Προσοχή εις την διεύθυνσιν 50Α,
ΤΗΛ. 26-564.

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΑΙΔΗΨΟΥ : Ρευματισμοί, άρθρίτις, ήπατικά.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : Ψαμμίσις, διαβήτης, χολόλιθοι.
ΥΠΑΤΗΣ : Δερματικά και σφυλιδικά.
ΜΕΘΑΝΩΝ : Νευραλγία, ήμικρανία, ισχιαλγία.
ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΥ ΟΞΕΩΣ } Νευροτονικά.
ΟΞΥΤΟΝΟΥΧΑ } Καρδιοτονωτικά.
ΕΛΑΤΟΛ }
ΡΑΔΙΟΥΧΑ : 30.000 Μ.

ΘΕΙΟΥΧΑ ΑΠΛΑ : Πρός χορηγησιν εν συν-
δρασμώ μετά θαλασσίων λουτρών.
Παλόνται εις τα Φαρμα-
κεία και Υδροθεραπευτήρια.

Παρακαταθήκη : Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Πανεπιστημίου 51
Αθήναι.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΑΙΤΣ

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ
ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρός επέκτασιν της εργασίας, έκποιοιούνται &
παντα τα κάτωθι φορέματα και όφάσματα
ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΣ, ήτοι :

Ρόμπες Ζαπονέ	από Δρ.	95
Φορέματα πρωινά	»	150
Παλτά μάλλινα σπόρ	»	450
Έπανωφόρια μεταξωτά κρέπ -ντέ-σιν	»	550
Φορέματα κρέπ ζορζέτ	»	650
Παλτά μεταξωτά μαροκαίν	»	950
Φορέματα λινά	»	250
Έπανωφόρια με γούνες	»	850
Παλτά δερμάτινα λούτρ	»	1.500
Κορσέδες	»	250
Υφάσματα μάλλινα	»	45
Βελούδα, Μεταξωτά	»	40
Κρέπ-ντέ-σιν μεταξωτά	»	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Όδός Περικλέους 58 και Εόαγγελιστρίας

Ζητούνται πεπειραμένοι μοδίστραι

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις
ιαματικά πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταυτα εις τήν
έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 3, πα-
ραπλευρώς θεάτρου Κοτοπούλη. Τα Ιαματικά τεχνητά Λουτρά
των διαφόρων λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, άναπληροῦν τελείως τὰ Ιαματικά
Λουτρά των ως άνω αναφερομένων Ιαματικών πηγών.
Δι' εύκολίαν των κ. κ. πελατών, τὸ Υδροθεραπευτήριον έδι-
πλασίωσε τὰ θαλάσσια λουτρά, ώστε οί κ.κ. πελάται
να μη άναμένουσι.

Ίατρικα συμβουλαί δωρεάν. Τελεία άνακαινίσις.
Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 μ. μ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΙ

ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Επ' ευκαιρία του θανάτου του Ζάρο - Άγιά, ένα Γαλλικό περιοδικό δημοσίευσε τις φωτογραφίες των μακροβιωτέρων ανθρώπων της γης. Έκ των όίω
κατά σειράν : Ο κ. Μπλώ - Έμερί, ηλικίας 116 ετών, ή μαύρη άδελφή του Έλέους Μάρθα - Θεοδόρα Νιτόκορα, ηλικίας 114 ετών, ή όποια πέθανε
πρό όλίγων μηνών στην Λισαβόνα, ο πλοίαρχος Ντιάμοις, από τον Άγιο Φραγκίσκο της Αμερικής, ηλικίας 118 ετών, ή κ. Παυλίνα Βερνέ, ηλικίας
110 ετών, ή κ. Μαργαρίτα Μαγιό, ηλικίας 110 ετών, ή Έλένη Μόραν, ηλικίας 113 ετών, ο άνθρώτατος Ζάν Σοντάρ, ηλικίας 109 ετών, και ο
Βέλγος Φίλιπ Λαθά, ηλικίας 116 ετών.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACLAND MARMUR

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΥΑΓΟΣ

Π

ΡΟΤΟΥ άνε δ ή στο πλοίο του, ο πλοίαρχος Μάρτιν Μπράντλεϊ, στάθηκε μιά στιγμή για ν' αποχαιρετήσει τη νέα, ή οποία τον είχε συνοδεύσει ως την προκυμαία. 'Η Λίντα Πόρτερ ήταν μιά όμορφη κοπέλλα, με καστανά μαλλιά και μεγάλα εκφραστικά μάτια. Μολοντί ήταν ψηλή, ό σύντροφός της την περνούσε ένα κεφάλι και, καθώς της μιλούσε, τó δέξιμα του διδίζεταν έσσεα στα μάτια της, με συμπόνια ή με κάποιον άλλο... τρυφερότερο αίσθημα.

— Έχε γεια ! Καί καλή άντάμωσι, Λίντα ! είπε ό Μάρτιν.

— Όρα σον καλή, Μάρτιν ! άπάντησε ή νέα με πανηγμένη φωνή. Θά σέ περμείνω ! Πέροσε ενάμιση στα ή σημερινή μέρα... Μιά μέρα κάθε τρείς μήνες... Μιά μέρα πού θά τη θυμάμαι ως ότου νά ξαναγυρίσεις από τίς χώρες του ελεφαντόδοντος, των υαμιοδών, των παπαγάλων ! Κι' όμως, Μάρτιν, καμιά φορά δέν μπορώ νά... — Ήσουν πάντοτε γενναία, Λίντα ! Καί θά έξακολουθήσεις...

— Δέν μπορείς νά καταλάβης, Μάρτιν ! Πήγαυε ! 'Ο πλότος σέ περιμένει...

'Ο πλοίαρχος Μπράντλεϊ έσφιξε τó χέρι της νέας κι' άνέθηκε τρέχοντας τίς σκάλες τού πλοίου. Σέ λίγο, ψηλά από τη γέφυρα ό Μπράντλεϊ έδινε τη διαταγή της άναχωρήσεως. Κι' ή Λίντα στάθηκε άσκητη στην ίδια θέση, συλλογισμένη για πολλή ώρα, ως ότου τó πλοίο άπομακρύνθηκε. Τότε με άργό βήμα έπέστρεψε στο σπίτι της. 'Η μοναδική μέρα είχε τελειώσει!... 'Η βαθεία κι' άπέραντη θάλασσα είχε χωρίσει τη Λίντα και τόν Μάρτιν, είχε άνοίξει ένα χάος άνάμεσά τους. Έχε μείνει πάλι μόνη της για νά θυμάται τόν... Χάρου Ντέμπαρτ !...

Όσο ζούσε ή Λίντα θά θυμόταν τόν Χάρου, τόν μνηστήρα της, τó εύθυμο, και καλόκαρδο παλληκάρι με τόν όποιο είχε άνειρευθή νά στήσει τη φωλιά της. Κι' ό πόλεμος, ή σκληρή μοίρα τούς είχε χωρίσει για πάντα ! Γελαστός, όλοξανθος, με βαθυγάλανα μάτια, ό Χάρου φαινόταν προωρισμένος νά ζήσει, νά εύτυχη ! Έχε φύγει μαζί με τόν Μάρτιν, τόν άχώριστο, τόν άδελφικό φίλο του ! Οί δύο νέοι έπληροτούσαν ως άξιοματικοί έπάνω σέ ένα φορητό πλοίο. Με καθημερινό κίνδυνο νά τορπιλισθούν από έχθρικά υποβρύχια, μετέφεραν πολεμοφόδια στα στενά τού 'Ατλαντικού. Κι' ό Χάρου δέν ξαναγύρισε πεί ! Πνίγχε στη Βόρειο Θάλασσα κι' ό Μάρτιν πήγε και τίς άνήγγειλε τó θάνατό του ! 'Από τότε ό Μάρτιν δέν ήταν πεί ό ίδιος, μιά βαθειά μελαγχολία είχε άντικαταστήσει τόν εύθυμο ως τότε και ξέννοιστο χαρακτήρα του. Έχε συμμεριστεί ή άδελφική συμπόνια, τη θλίψη, την άτελεισία της Λίντας. Κι' από τότε κάθε τρείς ή τέσσερες μήνες, όταν τó πλοίο του βρισκόταν άγκυροβολημένο για έικοσι τέσσερες ώρες στο λιμάνι, ό Μάρτιν πήγαυε και συναντούσε τη Λίντα και περνούσαν τήν ημέρα τους μαζί, κοιθενιάζοντας για τόν άγαπημένο τους ήρώα !

Ένα τελευταίο, μακρυνό σφύριγμα τού πλοίου, — ό συνηθισμένος στερεός χαιρετισμός τού Μάρτιν, — έκανε τη Λίντα νά σιωπήσει. — Άγαπητέ καλέ μου Μάρτιν, — θυμόμυσε ή νέα με συγκίνησι — ως τότε θά έξακολουθήσεις νά μένης τόσο πιστός, τόσο γενναίος ! ...

Τό πλοίο, τó «Πασφικ - Ρόδε», είχε βγή πεία στην άνοιχτή θάλασσα, ό πλότος είχε άπομακρυνθή κι' ό Μπράντλεϊ είχε άναλάβει τήν διεύθυνσι. Μόνος του τώρα, άπάνω στη γέφυρα συλλογίζταν τήν Λίντα και τόν Χάρου Ντέμπαρτ !...

Τό πλοίο άκολούθησε τήν τακτική πορεία του. Πέροσε εμπουνάτοσε και φουρτούνες, έπασε διάφορα λιμάνια της 'Εγγύς και της 'Απω 'Ανατολής, φόρτωσε και ξεφόρτωσε εμπορεύματα και τέλος πήρε τόν δρόμο της έπαστροφής. Βορσκοταν στα παλάια της 'Ιαπωνίας, όταν ξεόσασε μιά φοβερή τρικυμία. 'Επί έξη μέρες τó πλοίο, με τó βαρύ από έξωτικά προϊόντα φορτίο του, πάλεσε με τά κύματα. Τέλος τά τεράστια κύματα λιγόστεψαν τη μανία τους, ό τοιλλός άνεμος κόπασε, και τά άπαισία τριξίματα της καρίνας τού πλοίου, πού έμοιαζαν με θανάσιμα βογγητά, έπαυαν κι' αυτά.

Έξείντο τó άπόγευμα ό πλοίαρχος Μπράντλεϊ βρισκόταν άπάνω στη γέφυρά του και με τά καλά του, έπισκοπούσε τη θάλασσα. Σαφηνά τó δέξιμα του καρφώθηκε έπίμονα σ' ένα σημάδι. Τέλος φώνηξε στόν υποπλοίαρχο :

— Κόρκοραν ! Ένα ναυάγιο !

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε, ατή τη στιγμή, τó άνήγγειλε ό σκωπιρός. Έίνε μιά βάρκα με ζώνθρωπο μέσα.

Τό πλοίο, τó «Πασφικ - Ρόδε», είχε βγή πεία στην άνοιχτή θάλασσα, ό πλότος είχε άπομακρυνθή κι' ό Μπράντλεϊ είχε άναλάβει τήν διεύθυνσι. Μόνος του τώρα, άπάνω στη γέφυρα συλλογίζταν τήν Λίντα και τόν Χάρου Ντέμπαρτ !...

'Ο Μπράντλεϊ έδωσε μερικές γρήγορες, σύντομες διαταγές, και λίγα λεπτά κατόπιν μιά βάρκα με δύο ναύτες και τόν υποπλοίαρχο, διευθυνόνταν πρós τó ναυάγιο, ένó τó «Πασφικ - Ρόδε» λιγότερο τήν ταχύτητά του και λοξοδρομούσε πρós τά εκεί.

Καθώς πλησίαζαν, ό πλοίαρχος με τά καλά του, κατώρθωσε νά διαβάσει τó όνομα τού πλοιαρίου πού ήταν χαραγμένο στη πύρα του : «SCH. HESPERIDES». Συγχρόνως άκούστηκε ή θροντώδης φωνή τού Κόρκοραν :

— Έίνε μιά γυναίκα... νεκρά... κι' ένα μωρό... ζωντανό !...

'Από τó «Πασφικ - Ρόδε» κανείς δέν μιλούσε. Μηχανικοί, ναύτες και, θεμασταί γυμνένοι, στη ζουπαστή, παρακολουθούσαν με άγωνία τίς κινήσεις τού Κόρκοραν και τών ναυτών.

Σέ λίγο τó πλοίο είχε άνεβασθή όλόκληρο, με τó τραγικό φορτίο του, άπάνω στο πλοίο. Μονάχα τó άδύνατο κλάμμα τού μωρού τάραζε τήν άπόλυτο σιγή.

Μιά νέα γυναίκα κοιτόταν νεκρή στο βάθος της βάρκας με τó κεφάλι της άκουμπισμένο στο κάθισμα. Κοντά της, τυλιγμένο μέσα στη μπερτα πού τη σκέπαζε, βρισκόταν ένα μωρό, σκω-έννεα μηνών, έσφοδ και οδοντοκάνιο. Τό μωρό έβλαψε με παρόπανο ! Δίπλα στη νεκρή βρισκόταν ένα διβλίο, τó ήμερολόγιο τού πλοίου...

'Ο Μάρτιν πήρε άδέξια τó μωρό στην άγκαλιά του και έλεγε :

— Κόρκοραν, θά δάφουμε τη νεκρή με τη δύσι τού ήλιου. Δέν έίνε πολλές ώρες πού πέθανε !

Κατόπιν, με τó παιδί στην άγκαλιά του, ό Μάρτιν πήγε στη καμπίνα του. 'Ο Κόρκοραν τόν άκολούθησε.

Τό πλοίο πήρε πάλι τήν τακτική πορεία του, χωρίς νά συναντήσει κανένα έγκος τού ναυαγίου, έκτός από μερικές σανίδες κι' ένα άδειανό καλάθι ! Λίγο ποσού δώσει ό ήλιος, παρουσιάζονταν στο κατάστρωμα ό Μπράντλεϊ με ένα προσευχητάριο στο χέρι... Τό σωμα της νεκρής, τυλιγμένο με ένα σεντόνι, στερεωμένο άπάνω σέ μιά σανίδα και με ένα βάρος στα πόδια ήταν έτοιμο για τήν τραγική ταφή του. 'Ο κατεπάνος διάβασε τη νεκρώσιμη άκολουθία και τη στιγμή πού έδρε ό ήλιος, τó σωμα πού τó κρατούσαν έξη ναύτες, γλύστρησε ήρεμα στη θάλασσα !

— Είδοποιήσατε με τόν άσφμα.

'Ο πλοίαρχος Μπράντλεϊ στεκόταν συλλογισμένος μέσα στην καμπίνα του. Τά γαλανά μάτια τού παιδιού ήταν χαρτωμένα άπάνω του και τού γελούσαν, καθώς ήταν έσπλωμένο μέσα στην κοίνα του.

— Φτάσαμε ! έίπε ό Μάρτιν, σάν νά μπορούσε τó μωρό νά καταλάβει. Δέν μού λέε, άγόρι μου, τί διάβολο θά σέ κάνω τώρα ;

Τό παιδί γελούσε και στο χεράκι του κρατούσε ένα από τά πρόχειρα παιχνιδάκια, πού τού είχαν κατασκευάσει οί ναύτες.

Κάποιος χτύπησε εκείνη τη στιγμή στην καμπίνα του.

— Εμπρός ! φώναξε ό Μάρτιν Μπράντλεϊ.

— Ω ! Μάρτιν ! Έίνε αλήθεια, λοιπόν !...

— Λίντα ! φώναξε ό πλοίαρχος. Έκείνη έπασε κοντά στην κοι-

να και γονάτισε δίπλα. Τό πρόσωπό της είχε κοκκινίσει από τη συγκίνησι, καθώς τρυφερά, με τó γυναικείο ένστικτο της μητρότητας, πήρε άπαλά στην άγκαλιά της τó μικρό όρφανό και τó έσφιξε άπάνω στο στήθος της.

— Ω, Μάρτιν ! Έίλεγε ή Λίντα, με τη μελωδική φωνή της. Τί γλυκό παιδάκι, τί χαριτωμένο ! Πώς τά κατάφερες νά τó περιποιηθής ; — Έγώ μονάχα, Λίντα ! 'Αλλά κι' οί σαράντα άνδρες τού πληρώματος κάναμε τίς γιαντάδες στόν μικρό μας ναυαγό. Έγώ είχα άναλάβει τó μάντιο του, κάθε πρωί, σύμφωνα με τίς οδηγίες πού μές έδωσε ό άσφματος !... Παράξενα έίλε τά παιχνιδία της θάλασσας, Λίντα !...

— Θά τó πάρω στο σπίτι μου, Μάρτιν, άφού τó φταχό δέν έχει κανέναν στόν κόσμο, όπως έμαθα. 'Η μητέρα μου κι' έγώ θά τó μεγαλώσουμε. Πώς ονομάζεται ;

— Δέν ξέρω, Λίντα ! 'Αν θέλεις, σκέφτηκα νά τó φωνάξω Χάρου. Ξέρεις, οί άνδρες τού πληρώματος έκαναν έρωτα για τó παιδί, για τίς πρώτες τόν άνάγκες ! Δέν έχει ούτε ένα ρουχαλάκι... Τό πληρώμα τού «Πασφικ - Ρόδε» τó θεωρεί ως δικό του, τó υιοθέτησε, αλλά κι' έγώ τ' άγάπησα και δέν ξέρω πώς θά τó άποχωρισθώ... 'Ω, Λίντα !...

— 'Αν ήθελες... Έίλε καρός πού σ' άγατώ, μιά δέν τολμούσα νά σου τó πώ, για νά μη προδώσει τη γηλιά τού Χάρου... 'Υπέφερα πολύ, τόσο χόρνια, μιά τώρα πού βοήκα αυτό τó μωρό, μού φάνηκε σάν νά μού τó χάσεις ό Χάρου, μέσα από τó βυθό της θάλασσας... για νά τó περιποιηθώ με μαζί !

— Όποτε χρειαστεί, με μιά τρικυμία κι' ένας μικρός ναυαγός, για νά καταλάβης πώς μ' άγαπάς ή μάλλον για ν' άποφασίσης νά τó πής ; Μάρτιν, άγαπημένη μου, έίλε καρός πού κι' έγώ σ' άγατώ, τόσο μάλιστα, πού ήμουν δυστυχής...

'Ο Μπράντλεϊ έσφιξε στην άγκαλιά του και τη Λίντα και τó μωρό πού κρατούσε. Κατόπιν ξεόσασε σ' ένα εύθυμο, χαρούμενο γέλιο, όπως γελούσε άλλοτε, πρίν από χόρνια...

— Θά τόν κάνομε ένα γενναίο και τίμιο παλληκάρι, τόν μικρό μας Χάρου. Μά τήν πίστι μου, δέν θά νοιώσει τήν όρφάνια του !...

Και ή Λίντα έγειρε μ' έμπιστοσύνη στη γερή άγκαλιά τού Μάρτιν Μπράντλεϊ...

Τό 1878 ό σόλος μας άπετελείτο από 18 μικρά και μεγάλα πλοία, έπ τών όποιων έπέβαιναν 1.450 άνδρες. 'Η μαθοδοσία δέ και ή τροφοδοσία τών πληρωμάτων δέν υπερέβαινε τó 1.600.000 δραχμές.

Κατά τó αυτό έτος, ό προϊόπολος τού έπουργείου τών Ναυτικών της 'Αγγλίας άνήρχετο σέ 11.053.901 λίρες στερελίνες !

Μιά παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια άλλη άσφαλιστική άπαιτησί βασίστηκε σ' ένα άλλο πολύ περίεργο περιστατικό :

'Ο άσφαλισμένος είχε άνεδη στην ταράτσα ενός λεωφορείου, τó όποιον, κατά τήν διαδρομή του, θά περνούσε από μιά γαυρή γέφυρα. 'Ο επιβάτης αυτός, από φόβο μήπως τó κατέλαιο τού έλθει σ' επαφή με τη γέφυρα και τσολανωθή, τώρωσε πύ βαθειά μέσα στο κεφάλι του. Μά με τήν κίνησι αυτή τó κεφάλι του έπεσε κάτω και σέ λίγο έπληξε ό θάνατός του !

'Η νεκρώσιμη, πού έπασχολούσε, άπέδειξε ότι τó κρανίο τού νεκρού ήταν τόσο πύλλε λεπτό, ώστε ή παραινυή πέσι μπορούσε νά τó ράψει. Πού νά φαντασθούν ατή τήν έλαττωσιμότητα τού κρανίου τών οί γιατροί της άσφαλείας, όταν άσφαλιζάν !

Μιά παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΖΩΗΣ

Τ

ΗΝ περασμένη έβδομάδα στο Λονδίνο, μέσα σ' ένα ταξί, άτόκνησε ένας ταγματάρχης τρία λεπτά πρίν λήξει τó άσφαλιστικό του συμβόλαιο, με τó όποιον είχε άσφαλίσει τη ζωή του αντί 10.000 λίρών.

Στό διάβημά του αυτό προέβη, για τó λόγο ότι δέν είχε 50 λίρες, όσες δηλαδή χρειαζόντουσαν για νά πληρώσει τά άσφαλιστά του στην άσφαλιστική έταιρεία και ν' άναεώση τó συμβόλαιό του.

Τό μεσημέρι ακριβώς έλγχε ή προφασία της καταβολής τών άσφαλιστόρων. Και ένα λεπτό άν περνούσε από τήν κρίσιμη ατή ώρα, τó συμβόλαιό του θά ήταν άκυρο. 'Ο ταγματάρχης λοιπόν προτίμησε νά σιωπήσει και νά εισπράξουν τίς 10.000 λίρες της άσφαλείας οί συγγενείς του, παρ' ά νά ζήση και νά χάσει τήν άσφάλεια.

Τέτοιες περιπτώσεις παρουσιάζονται συχνά. Έτσι, έδω και λίγο καρό, κάποιος Ρόμπορτ Κίνγκ, ό όποιος είχε άποκτήσει ήμνη ως συγγενής έπιστημονικών άρθρων σχετικών με τήν ψυχολογία τών αυτοκτονούντων, βρέθηκε στο δωμάτιό του κρεμασμένος από τó παράθυρο, με τó κορδόνι της κουρτίνας.

Όπως έξακριβώς από τούς συγγενείς του, ό έπιστήμων αυτός είχε κρεμασθή κατ'ά... λάθος, ένó πειραματιζότανε στο είδος αυτό της αυτοκτονίας, πρós όφελος της έπιστήμης. Τότε οί συγγενείς τού θύματος ζήτησαν νά πληρωθούν 1.200 λίρες από μιά έταιρεία, στην όποια ό κρεμασμένος είχε άσφαλίσει τη ζωή του με τó ποσόν αυτό. Και... πληρώθηκαν.

Μά άλλη άσφαλιστική άπαιτησί βασίστηκε σ' ένα άλλο πολύ περίεργο περιστατικό :

'Ο άσφαλισμένος είχε άνεδη στην ταράτσα ενός λεωφορείου, τó όποιον, κατά τήν διαδρομή του, θά περνούσε από μιά γαυρή γέφυρα. 'Ο επιβάτης αυτός, από φόβο μήπως τó κατέλαιο τού έλθει σ' επαφή με τη γέφυρα και τσολανωθή, τώρωσε πύ βαθειά μέσα στο κεφάλι του. Μά με τήν κίνησι αυτή τó κεφάλι του έπεσε κάτω και σέ λίγο έπληξε ό θάνατός του !

'Η νεκρώσιμη, πού έπασχολούσε, άπέδειξε ότι τó κρανίο τού νεκρού ήταν τόσο πύλλε λεπτό, ώστε ή παραινυή πέσι μπορούσε νά τó ράψει. Πού νά φαντασθούν ατή τήν έλαττωσιμότητα τού κρανίου τών οί γιατροί της άσφαλείας, όταν άσφαλιζάν !

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

Μια παρόμοια, σχεδόν ίσως, ατία, έδω και λίγο καρό, δημόσια γησε μιά άπαιτησί άσφαλείας σ' ένα από τά πύ σόβαρά άσφαλιστικά

ιδρύματα της 'Αγγλίας.

Ένας έμπορος, ό όποιος κατοικούσε σ' ένα προάστειο τού Λονδίνου, τήν ώρα πούπαυε τó πρόγευμά του στη βεράντα τού σπιτιού του, πήρε από τó τραπέζι τó άσφαλιστικό του συμβόλαιο, τó όποιο τού είχε στείλει ή έταιρεία με τó πρυνό ταχυδρομείο, κι' άρχισε νά τó διαβάσει. Κάποια όμως παράγραφος τού συμβολαίου ήταν τόσο κωμικά διατυπωμένη, ώστε τόν έκανε νά ξεόσαση σ' άσυγκράτητη νευρική γέλια. 'Η κρίσις τών γέλιων ήταν τόσο βίαιη και συνεχής, ώστε διεοράγησαν ή άρτηρες του και πέθανε σέ μιά ώρα !

Τό άποτέλεσμα ήταν ότι ή χιονομοριστική ατή παράγραφος τού άσφαλιστικού συμβολαίου στήριζε στην έταιρεία... *

Τόν περασμένο χρόνο πάλι, μιά άλλη έταιρεία πλήρωσε μιά άσφαλεια ζωής μιά ώρα ακριβώς μετά τήν ύπογραφή τού άσφαλιστικού συμβολαίου ένός αελάτου της.

Κάποιος βιαστικός κύριος, ό όποιος θάρρεψε σέ λίγο για τήν έπαρξια, μπηχε μέσα στα γραφεία της εν λόγω εταιρείας και ζήτησε ν' άσφαλισθή για 1.000 λίρες. Όταν σέ λίγο τελείωσαν ή διαλώσεις της έγγραφής και ύπογραφής τó άσφαλιστικό συμβόλαιο, ό άσφαλισμένος πλήρωσε τά άσφαλιστά του και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα.

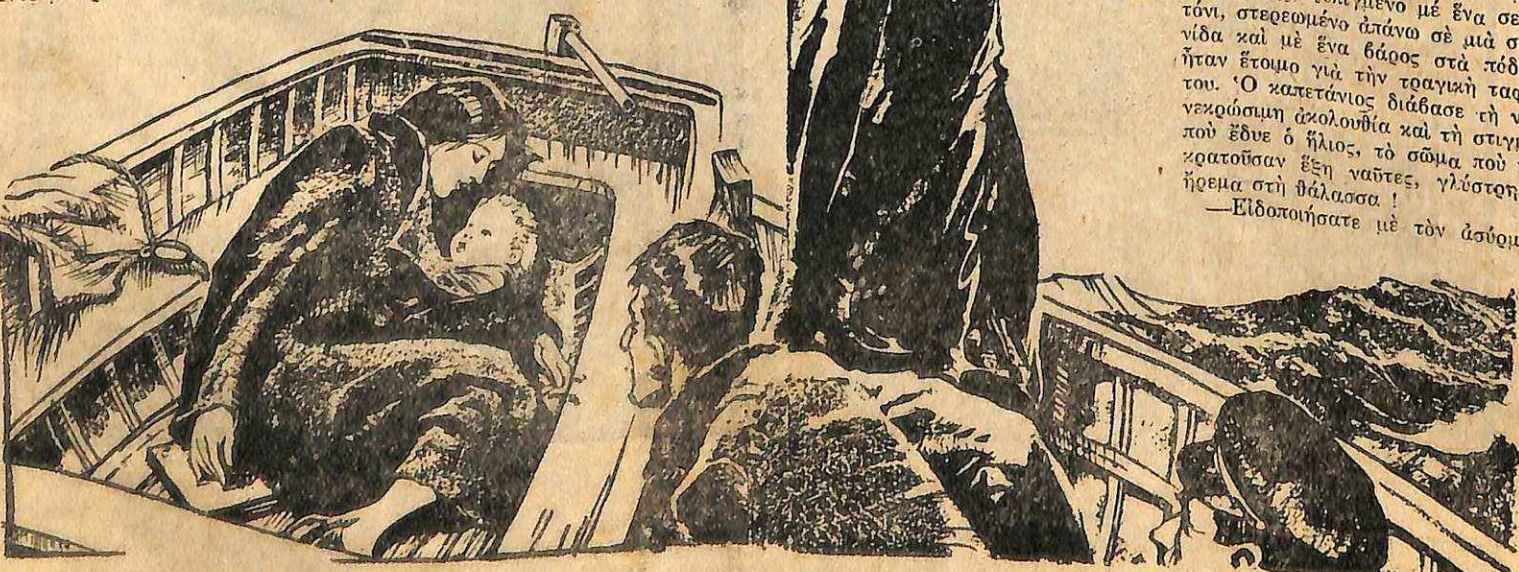
Έπειτα από λίγη ώρα έφτασε ό τι ό πελάτης της ατής βρισκόταν νεκρός στο νοσοκομείο.

Τόν είχε διαμείσει ένα αυτοκίνητο, τήν ώρα πού διέσχζε έναν κεντρικό δρόμο, για νά πάη στόν σιδηροδρομικό σταθμό.

Έδω και λίγα χόρνια πέθανε στόν 'Αγιο Φραγκίσκο τών 'Ηγουμένων Πολιτειών κάποιος κ. Χέντοκ, στις 10 τó πρυνό άκριβώς. Κατά περίεργη συμπτωσι ή άσφαλεια της ζωής του έλγχε τήν ίδια τήν ήμερα, τó μεσημέρι, και οί συγγενείς ζήτησαν από τήν έταιρεία νά τούς πληρώσει τó ποσόν για τó όποιο είχε άσφαλισθή ό κρεμασμένος.

'Η έταιρεία όμως έπέστρεψε τήν άπαιτησί τούς με τήν όσηνη πύσ άπαν στόν 'Αγιο Φραγκίσκο ήταν 10 ή ώρα, στην Νέα 'Υόρκη, όπου υπεγράφη τó συμβόλαιο, ήταν μιά και 12 λεπτά, και ως εκ τούτου δταν έπληξε ό θάνατός τού πελάτου, τó συμβόλαιο τού είχε λήξει.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφατε : «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ», Λέκκα 7, Αθήνας.

— Έίνε μιά γυναίκα νεκρή κι' ένα μωρό ζωντανό !... φώναξε ό Κόρκοραν.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΚΑΙ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΥ. — ΟΙ ΑΝΑΣΥΡΘΕΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ. — ΤΑ ΔΩΡΑ. — ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ. — ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ. — ΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Την Πέμπτη (16 Αυγούστου) εγένετο εις τὰ Γραφεία μας, ως είχεν ορισθή, ενώπιον πλήθους αναγνωστών και αναγνωστρίων μας, πολλών λογίων και δημοσιογράφων, η κλήρωση του Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας».

Η κλήρωση διεξήχθη υπό την εποπτείαν επιτροπής, αποτελεσθείσης εκ των αναγνωστών μας κ. κ. Γεωργίου Δανιηλίδου, Βουλής 18, Νικολάου Καραμπίνη, Παράσχου 65, Νικολάου Κοσμά, Μεγίστης 47, Παναγιώτα Παγκάλου, Κηρύτου 14, και Σοφίας Μπαρμπάτη, Μητροπόλεως 48α. Η ανωτέρω επιτροπή εξέλεξε πρόεδρον αυτής τον κ. Δανιηλίδην.

Ο κ. Δανιηλίδης ανέθεσε εις τον μικρόν Σταυρομικαήλ Δημητρήν, κατοικοῦντα ἐναντί του Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Περιστερίου, να ανασύρῃ ἐκ τῆς κληρωτίδος τὸν πρῶτον ἀριθμὸν.

Η συγκίνησις τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦτο καταφανεστάτη εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων.

Ο χαριτωμένος μικρὸς Δημητρήλης ἐπλησίασε εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἀνέσυρε, ἐν μέσῳ σιωπῆς, τὸν ἀριθμὸν 36.215, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα αὐτοκίνητον κλειστόν, ἀξίας 150.000 δραχμῶν.

Ἀκολούθως ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ κ. Δανιηλίδου ἡ μικρὰ μαθήτρια δεσποινὶς Σοφία Ἀνδρικοπούλου, ὁδὸς Ἀρείου Πάγου 18, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 2ον ἀριθμὸν 62.313, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓν οἰκόπεδον ἀξίας 50.000 δραχμῶν.

Ἡ ἴδια χαριτωμένη μικροῦλα ἀνέσυρε ἐπίσης τὸν 3ον ἀριθμὸν 31.098, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ραδιόφωνον Ἀγγλῶν Κέντ Ράδιο, ἀξίας 15.000 δραχμῶν.

Κατόπιν ἐκλήθη ὁ μικρὸς Χρῆστος Αἰγινίτης, Ἀριστοτελείου 5α, καὶ ἀνέσυρεν ἐκ τῆς κληρωτίδος τὸν 4ον ἀριθμὸν 28.317, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα τάπητα ἀξίας 8.000 δραχμῶν.

Ο ἴδιος μικρὸς φίλος τοῦ «Μπουκέτου» ἀνέσυρε καὶ τὸν 5ον ἀριθμὸν 20.117, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γραμμόφωνον ἀξίας 4.000 δραχμῶν.

Ἐκλήθη κατόπιν ὁ μικρὸς Γεώργιος Κοτσάμπας, Μεναίδρου 76, ὁ ὁποῖος ἀνέσυρε τὸν 6ον ἀριθμὸν 40.597, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γραμμόφωνον φορητὸν ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Ἀκολούθως ἐκλήθη ὁ παριστάμενος ἀναγνώστης μας κ. Νικόλαος Μαρίνος, ὁδὸς Ἀλβανίας 69, ὁ ὁποῖος ἀνέσυρε τὸν 7ον ἀριθμὸν 55.354, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γραμμόφωνον φορητὸν ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Υστερον ἐκλήθη ἡ κ. Ἐλένη Δημητρήλη, Περιστερίου, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 8ον ἀριθμὸν 45.466, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Ἐπειτα ἐκλήθη ἡ κ. Σοφία Βάκχου, Ἀρτέμιδος 37, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 9ον ἀριθμὸν 48.024, ὁποῖος κερδίζει ἓν ἀδιάδροχον ἀνδρικόν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

Κατόπιν ἐκλήθη ἡ κ. Βαρβάρα Ρίζου, Ἀφιδναίων 5, ἡ ὁποία ἀνέσυρε τὸν 10ον ἀριθμὸν 43.732, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ἀδιάδροχον γυναικεῖον ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

Ἡ ἴδια κυρία ἀνέσυρε τὸν 11ον ἀριθμὸν 63.952, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ὕψασμα ἀνδρικόν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

Μετά ταῦτα ἀνεσύρθησαν παρὰ τῆς δεσποινίδος Ἀνδρικοπούλου οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ κατὰ σειράν :

12ος) Ο ἀριθμὸς 33.269, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ὕψασμα γυναικεῖον ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

13ος) Ο ἀριθμὸς 51.768, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα ὕψασμα μεταξωτόν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

14ος) Ο ἀριθμὸς 72.201, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐπίσης ἓνα ὕψασμα γυναικεῖον μεταξωτόν ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

15ος) Ο ἀριθμὸς 20.152, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ντουζίαν πλάκες γραμμόφωνου ἀξίας 1.500 δραχμῶν.

16ος) Ο ἀριθμὸς 70.994, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα γυναικεῖο καπέλλο ἀξίας 1.000 δραχμῶν.

17ος) Ο ἀριθμὸς 51.009, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα καπέλλο γυναικεῖο ἀξίας 1.000 δραχμῶν.

18ος) Ο ἀριθμὸς 76.940, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα κορσέ γυναικεῖον ἀξίας 500 δραχμῶν.

19ος) Ο ἀριθμὸς 36.185, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα κορσέ γυναικεῖον ἀξίας 500 δραχμῶν.

κερδίζει 3 ζεύγη κάλτσες γυναικεῖες μεταξωτές, ἀξίας 500 δραχμῶν.

20ος) Ο ἀριθμὸς 44.228, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐπίσης 3 ζεύγη κάλτσες γυναικεῖες, ἀξίας 500 δραχμῶν.

21ος) Ο ἀριθμὸς 74.758, ὁ ὁποῖος κερδίζει ὁμοίως 3 ζεύγη κάλτσες ἀξίας 500 δραχμῶν.

22ος) Ο ἀριθμὸς 84.584, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ὁμπρέλλαν ἀνδρικήν ἀξίας 500 δραχμῶν.

23ος) Ο ἀριθμὸς 43.147, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν ὁμπρέλλαν γυναικεῖαν ἀξίας 500 δραχμῶν.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ

Κατόπιν, προκειμένου νὰ ἐξαχθῶσι 600 ἀριθμοὶ, κερδίζοντες ἀνὰ μίαν σειράν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», ἀξίας 225 δραχμῶν ἑκάστη, ἡ επιτροπή, λόγω τοῦ ὅτι εἶχε παρέλθει ἡ ὥρα, ἀπεφάσισε, τὴν συγκρατᾶσαι καὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενείας», ὅπως ἀνασυρθῶσι οἱ ἀριθμοὶ τῶν λαχείων τῶν ληγόντων εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τῶν. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη νὰ ἀνασυρθῶσι πέντε εἰσέτι ἀριθμοὶ καὶ νὰ κερδίσουν πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ τρία τελευταῖα ψηφία τῶν.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἀνεσύρθησαν ἐκ τῆς κληρωτίδος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀνδρικοπούλου, κατὰ πρῶτον οἱ δύο ἀριθμοὶ 22.845 καὶ 23.414.

Ἐπομένως, οἱ οἱ ἀριθμοὶ τῶν λαχείων τῶν ἀναγνωστών μας, οἱ λήγοντες εἰς 45 καὶ 14, κερδίζουν ἀνὰ μίαν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης ἐξήχθησαν ἐκ τῆς κληρωτίδος οἱ ἐξῆς πέντε ἀριθμοὶ : 54.086, 22.327, 87.638, 84.582 καὶ 61.366. Ἐπομένως, οἱ οἱ ἀριθμοὶ οἱ ὅποιοι λήγουν στὰ τρία τελευταῖα ψηφία τῶν, ἦτοι εἰς 086, 327, 638, 582 καὶ 366, κερδίζουν καὶ αὐτοὶ ἀνὰ μίαν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

ΚΑΙ ἌΛΛΑ ΔΩΡΑ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐξήχθησαν δύο ἀκόμη ἀριθμοὶ, οἱ 19.878 καὶ 69.127.

Πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 78 καὶ 27 κερδίζουν μίαν σειράν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Προσέτι ἐξήχθη ὁ ἀριθμὸς 22.489, πάντες δὲ οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 489 κερδίζουν ἐπίσης μίαν σειράν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Τὰ ἀριστεύρηματα τοῦ Φεβραίου καὶ τοῦ Στοιούκερ

Κατόπιν ἀνεσύρθη ὁ ἀριθμὸς 48.804. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 04, στὰ δύο τελευταῖα δηλαδὴ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, κερδίζουν τὸς, «Ο Καπετὰν Φάντασμα».

Τέλος ἀνεσύρθη ὁ ἀριθμὸς 48.615. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 15 κερδίζουν ἀπὸ ἐνα τῶνον τοῦ ἀθανάτου μυθιστορηματος τοῦ Μπράμ Στόικερ, «Ο Καπετὰν Βρυκόλακας».

Η ΤΑΞΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

Ληξιάσις τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου, ἡ επιτροπή υπέγραψε τὴν ἐξῆς βεβαίωσιν :

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀποτελοῦντες τὴν ἐκλεγείσαν ἐπιτροπὴν τῶν παρευρεθέντων ἀναγνωστών «Μπουκέτου» καὶ «Οικογενείας», κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου, τὴν γενομένην τὴν 16ην Αὐγούστου 1934, βεβαιούμεν ὅτι ἡ κλήρωσις διεξήχθη ἐν πλήρει τάξει, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν μας, καὶ μετὰ τὸν αὐστηρότερον ἑλεγχον.

Ο πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Γεώργιος Δανιηλίδης. Τὰ μέλη Νικ. Κοσμάς, Ν. Καραμπίνης, Παναγιώτα Παγκάλου, Σοφία Μπαρμπάτη.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ

Ἐκ τῶν παρισταμένων κατὰ τὴν κλήρωσιν

Ἡ κ. Παναγιώτα Παγκάλου, Κηρύτου 14, ἥτις ἐκέρδισε μίαν πλήρη σειράν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»

ῥωσιν ἀναγνωστών μας, ἐκέρδισαν ἡ κ. Παναγιώτα Παγκάλου, ὁδὸς Κηρύτου 14, κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 27.714, ἡ ἑξῆς σειράν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ο κ. Ν. Καραμπίνης, Παράσχου 65 Ἐνταῦς, κάτοχος τῶν ἀριθμῶν 51.727 καὶ 48.778, δύο σειρὰς τῶν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης ὁ μικρὸς Σταυρομικαήλ Δημητρήλης, ὅστις ἀνέσυρεν ἐκ τῆς κληρωτίδος τὸν 1ον ἀριθμὸν, ἦτο κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 32.178 καὶ ἐκέρδισε μίαν σειράν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΡΑΔΟΘΟΥΝ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οἱ κάτοχοι τῶν δύο πρώτων κερδίζοντων ἀριθμῶν, λόγω τῶν διατυπώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται διὰ τὰ τοὺς μεταβιβασθῶσι τὸ αὐτοκίνητον καὶ τὸ οἰκόπεδον, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐμφανισθῶσι εἰς τὰ Γραφεία μας αὐτοπροσώπως, ὅπως γίνῃ ἡ παραβολὴ τῶν λαχείων τῶν.

Πάντες οἱ ἄλλοι τυχεροὶ, οἱ μὲν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς θὰ προσέρχονται εἰς τὰ Γραφεία μας, διὰ νὰ παραλαβῶσιν τὰ δῶρα τῶν, παραδίδοντες τὰ κερδίζοντα λαχεία τῶν, οἱ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν θὰ παραδίδουν τὰ λαχεία τῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ὑποπρόξενους τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν μίαν ἀπόδειξιν. Οἱ πράκτορες, καθὼς ἔχουν εἰδοποιηθῇ, θὰ μᾶς στέλλουν τοὺς κερδίζοντας λαχνοὺς καὶ ἡμεῖς θὰ ἀποστέλλωμεν εἰς αὐτοὺς τὰ δῶρα, διὰ νὰ τὰ παραδίδουν εἰς τοὺς δικαιούχους.

ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω κερδίζοντων, λόγω τῆς μεγάλῃς ἐπιτυχίας, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ Μεγάλο Λαχεῖο μας, ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενείας», καθ' ὑπερβάσιν, ἔδωσαν ἐντολὴν καὶ ἀνεσύρθησαν οἱ κάτωθι ἀριθμοὶ, οἱ ὅποιοι κερδίζουν ἀπὸ μίαν σειράν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου» :

70.722, 44.558, 24.403, 31.631, 45.914, 67.861, 58.864, 76.091, 17.222, 87.355, 82.002, 24.364, 70.807, 14.401, 87.508, 14.593, 70.553, 20.951, 51.026, 48.101, 32.626, 62.376, 48.576, 27.265, 51.429, 20.311, 27.869, 62.483, 32.077, 64.841, 43.464, 44.189, 63.174, 21.574, 70.616, 84.665, 79.954, 72.395, 22.167, 17.455, 58.769, 23.245, 33.089, 39.824, 14.933, 23.590, 33.952, 74.637, 14.979, 19.647, 61.281, 24.310, 28.785, 61.430, 72.299, 53.867, 79.913, 67.064, 54.553, 88.474, 22.115, 74.586, 76.768, 49.640, 34.804, 10.510, 43.209, 48.113, 20.771, 19.451, 88.261, 54.501, 58.560, 87.706, 24.370, 22.469, 79.232, 23.350, 79.870, 39.669, 24.174, 72.634, 88.973, 82.497, 17.993, 24.109, 79.198, 45.662,

85.597, 63.834, 24.603, 14.646, 70.016, 74.138, 17.993, 79.198, 87.659, 22.683, 19.868, 70.224, 88.854, 22.952, 33.440, 82.903, 85.904, 10.551, 38.001, 48.838, 51.779, 20.535, 32.800, 62.891, 23.399, 24.374, 61.704.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΑΧΕΙΟ

Παρακολούθηστε στὸ ἐξῆς τὸ Δεκαπενθήμερο Λαχεῖο τῆς «Οικογενείας». Ἡ κληρώσις θὰ γίνῃται τακτικῶς. Τὰ δῶρα εἶνε χρήσιμα καὶ κατάλληλα καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα. Δῶρα γιὰ κυρίους, κυρίες καὶ δεσποινίδες.

Ἔτσι, ἀγοράζοντας τὴν «Οικογένειαν», ἔχετε, ἐκτὸς τῆς ἀπολαύσεως τῆς ἐκλεκτῆς ὥλης τῆς, καὶ τὰ δῶρα σας, κάθε δεκαπέντε ἡμέρες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΧΑΣΑΠΗ

Κάποτε, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους δικηγόρους τοῦ Παρισιῶν πῆρε στὸν καθημερινὸ περίπατό του καὶ τὸν σκύλλο του.

Καθὼς περνοῦσαν ὁμοῦ μπροστὰ ἀπὸ ἓνα συνοικιακὸν χασάπικο, ὁ σκύλλος ἄρπαξε ἓνα μοῦτι καὶ ὥς ὅπου νὰ τοῦ τὸ πάρουν τὸ ἔβγαλε ἄρκετά... ἐλαφρότερον.

Ο δικηγόρος ἐτιμώρησε τὸ ζῶον, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν χασάπη καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁμοῦ δέχτηκε στὸ γραφεῖο του τὸν χασάπη.

— Μπορεῖ, κύριε, ρώτησε ὁ χασάπης τὸν δικηγόρον, νὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀποζημίωσι ἀπὸ ἐναν ἀνθρώπου ποῦ τὸ ζῶο του τὸν ζημίωσε; — Βεβαίως.

— Λοιπὸν, πληρώστε μου 8 φράγκα, ὅσο ἀξίζει τὸ μοῦτι ποῦ μοῦ κατέστρεψε ὁ σκύλλος σας χτές τὸ ἀπόγευμα.

— Σωστά... Πολὺ σωστὴ ἡ ἀπαίτησίς σας, ἀλλὰ μὴ ξεχνάτε ὅτι μοῦ ζητήσατε μὴ ἀντιβολῇ καὶ ὅτι σὰς τὴν ἔδωσα... Μάθε λοιπὸν, ὅτι ἡ συμβολὴ μου ἀξίζει ἀκριβῶς 8 φράγκα. Ἐπομένως εἰμαστε ἴσα καὶ ἴσα... Ἐγώ...

Κόκκαλο ὁ χασάπης.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 1^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ 150ΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

(ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 6 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 22 Αυγούστου, ἔγινε εἰς τὰ Γραφεία μας ἡ 1^η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας». Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοπευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας» ἀνεσύρθησαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ :

Ο 1ος ἀριθμὸς 14.919 ὁ ὁποῖος κερδίζει δραχμὰς 500.

Ο 2ος ἀριθμὸς 8475, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν μεταξωτὴν γραβάτα.

Ο 3ος ἀριθμὸς 19812 ὁ ὁποῖος κερδίζει 25 βυρσοδικτά λάμες «Radium».

Ο 4ος ἀριθμὸς 16111, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα μπουνάλι ἐκλεκτῆς κοιλίας.

Ο 5ος ἀριθμὸς 7603, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἓνα μπιντὸν γραφείου Πομπιάς, καὶ

Ο 6ος ἀριθμὸς 20421, ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν σειρά βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 14919 τῆς παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν ἐν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», καὶ

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 14919 τῆς παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν ἐν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», καὶ

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 14919 τῆς παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν ἐν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», καὶ

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 14919 τῆς παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν ἐν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», καὶ

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 14919 τῆς παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν ἐν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», καὶ

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 14919 τῆς παρούσης κληρώσεως), κερδίζουν ἐν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», καὶ

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ 1ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τῆς «Οικογενείας», οἱ λήγοντες εἰς 19 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία το

συμφορά ;...

Δέν έφτασε άργά. "Ισα-ίσα, έφτασε άκριβώς στην πιο κρίσιμη στιγμή. "Ο βασιλεύς, τόν όποιο ό Μοντωμπάν άναγνώρισε άμέσως κάτω άπ' τή μεταμφεσί του σέ κοινό εύπατρίδη, κι' ό δούξ ντέ Ποντύς πού τόν συνώδευε, άρχιζαν νά λυγίζουν στην έπίθεσι τών διωκτών τους. Είχαν βέβαια προλάβει νά εξαπλώσουν στό χώμα τέσσερες-πέντε άπ' τούς αντίπαλους των, οι άλλοι όμως, κεντρισμένοι άπ' τόν Κοκκινοχέρη και τόν Καπροκέφαλο, κύκλωναν τώρα άπ' όλες τίς μεριές τόν βασιλέα και τόν δούκα.

"Ω, ήταν όλοφάνερο πειά, πώς, παρ' όλη τή γενναιότητά των και τή ρώμη των, γρήγορα θά υπόκυπταν στά τροχισμένα σπαθιά τών πολυαριθμοτέρων έχθρων τους!

"Ο Μοντωμπάν ρίχτηκε άνάμεσα στούς τρυάνδους σάν λυσασμένος ταύρος. Καί τότε έ-πανελήσθη ή ίδια κείνη σκηνή, ή όποια διαδραματίστηκε πρό όλίγων ήμερών. όταν ή "Άλκιν-τόρ έσωσε τόν διάδοχο και τόν δούκα ντέ Γκιζ. Με τή διαφορά όμως, ότι οι τρυάνδοι δέν ήταν συνειρημένοι άπό πρίν με τόν Μοντωμπάν, ό όποιος ρίχτηκε έναντίον τους. Καί γι' αυτόν άκριβώς τού λόγου, οι τρυάνδοι τώρα τόν υπόδεχτηκαν με άληθινή μανία, κι' έστρεψαν άπειλητικά τά σπαθιά τους κατεπάνω του.

"Η λύσις τού δράματος αύτου έγινε άστοιαία. "Άλλωστε, άπό καιρό ό Μοντωμπάν είχε μελετήσει στό μυαλό του τόν καλύτερο τρόπο έπεμβάσεώς του: σέ μία τέτοια στιγμή. Είχε λοιπόν καταλήξει στό συμπέρασμα — έφθσον βροδεία με τή βραδεία περίμενε κάτι παρόμοιο άπρόοπτο — ότι έπρεπε πρώτα άπ' όλους νά χτυπήσει κατακέφαλα τούς δυο άρχηγούς!... Κι' ότι, άν αύτοί άχρηστεύοντουσαν, σκοταμένοι ή πληγωμένοι — οι άλλοι τρυάνδοι θά τδβάζαν παρειυθός «στά πόδια»: Δέν είχαν αύτοί τού ίδιο συμφέρον με τούς άρχηγούς των, στην υπόθεσι αύτή, κι' έτσι θά φρόντιζαν πώς νά γλυτώσουν τού τομάρι των!...

Σημάδεψε λοιπόν ξεχωριστά τόν Κοκκινοχέρη και τόν Καπροκέφαλο, μόλις άνακατέυτηκε στή συμπλοκή. Κι' έτσι, με μία σπαθιά τόν πρώτο και με χτύπημα κατακέφαλο τής λαβής τού σπαθιού του στόν δεύτερο, τούς έξπλωσε άμέσως στό χώμα. Αυτό πού πρόβλεπε τόσες ήμέρες τώρα, πραγματοποιήθηκε άμέσως: Μόλις είδαν οι τρυάνδοι έσπλωμένους τούς άρχηγούς των χάμα, μόλις έλλοι δυο τους έσπλώθηκαν κι' έ-κείνοι, άπ' τόν ίδιο τόν Μοντωμπάν, πλάγι τους, έστρεψαν τίς ράχες των χωρίς πολλές διατυπώσεις κι' έξαφάνιστηκαν στό πρώτο σταυροδρόμι!...

Κύριος τού πεδίου τής μάχης πειά ό Μοντωμπάν, έβαλε κατενθουσιασμένος και γελαστός τού σπαθ' του στή θήκη, μουρμυρίζοντας:

"Ο διάβολος νά με πάρη, άν δέν έκανα τή στιγμή αύτή τήν

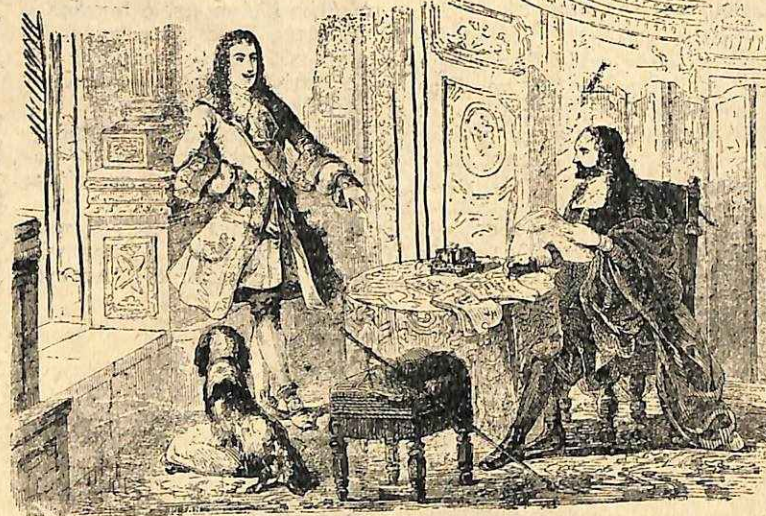
τύχη μου!...

—Μά τού Θεό, κύριε, είσαι ένας γενναίοκαρδος και σιδερό-χέρης φίλος! Ξεφάνισε τότε με θαυμασμό ό βασιλεύς. Σού χρωστώ τή ζωή, είμαι ό βασιλεύς, και δέν θά λησμονήσω ποτέ μου τήν άπομινή αύτή βροδεία... Τό όνομά σου ;...

Τότε ό δούξ ντέ Ποντύ μπήκε στή μέση. "Άρπαξε άπ' τού χέρι τόν Μοντωμπάν, ό όποιος κορδωνόταν έντωμεταξύ γιά νά πη τού όνομα του με ύπερηφάνεια, κι' είπε εύλαδικά στόν βασιλέα:

—Αυθέντα, παραχωρήστε σέ μένα τήν εύνοια νά παρουσιάσω στή Μεγαλειότητά Σας τόν ίπ-πότη Χοέλ ντέ Μοντωμπάν... Εί-νε ένας άπ' τούς πιο γενναίους και πιο διακεκριμένους εύπα-τρίδας τού βασιλείου σας... Ση-μειώστε μάλιστα, ότι προσώπι-κώς έμένα μου σώζει άποψε, γιά δεύτερη φορά, τή ζωή!...

"Ο Μοντωμπάν ύποκλήθηκε με άπαράμιλλη χάρι και με αξιο-

—Θά σημειώσω τήν ύπόσχεσί σας αύτή, Μεγαλειότητε ! είπε ό δούξ, μ' έπίσημη φωνή.

πρεπή εύλάβεια. Μέσα τού ύ-μωσ δέν έπαυε νά μουρμουρίζει με έξαλλη χαρά:

—Ήλε μου Μοντωμπάν, σώ-θηκες άπόψε... Κρατάς άπ' τά μαλλιά τήν Τύχη στή χούφτα σου... Τό νού σου, λοιπόν, μίν τήν άρήσης και σου έφύγη!...

"Αχ, ό άμοιρος ίππότης δέν πρόσεξε, ότι τού άρχικό γεμάτο εύνοια χαμόγελο τού βασιλέως πάγωσε έαφνικά στά χείλη του. Μόλις άκουσε τόν δούκα νά ξεστομίζει τού όνομα «Μοντωμπάν»!...

Και γι' αύτό, ψυχρά τώρα, και καρφώνοντας έπίμονο μάτι έπάνω στόν ίππότη ό Φραγκί-σκος Α', μουρμούρισε σέ λίγο:

—Χοέλ ντέ Μοντωμπάν ;... Είστε σείς ό Χοέλ ντέ Μοντωμπάν ;...

—Μάλιστα, αυθέντα μου!... "Άμεσος άπόγονος τού Μοντωμπάν εκείνου, πού ήταν συμπολεμιστής τού φημισμένου Ντύ Γκεσολέν... "Ασφαλώς, ή Μεγαλειότης Σας, θάχη άκούση νά μιλούν γι' αύτόν τόν πρόγονό μου! είπε με ύπερηφάνεια ό Μοντωμπάν.

Τό ψυχρό ύφος τού βασιλέως έγινε παγερώτατο τώρα. Καί ψιθυριστά, άδιάφορα, είπε:

—Ναι... "Άκουσα νά μιλούν και γιά κείνον, μ' και γιά σάς, κύριε... Μάλιστα μου μί-λησαν πολύ, παραπολύ, έξαιρε-τικά παραπολύ γιά σάς, αυτές τίς τελευταίες έβδομάδες... Μου σώσατε τώρα τή ζωή, κι' ή ύ-πηρεσία σας αύτή είναι τόσο νο-πη άκόμη, ώστε δέν θά μπο-ρούσα νά τήν ξεχάσω και νά-θελα άκόμη... Θεωρώ λοιπόν γιά ύπεραρκετή άνταμοιβή σας, αύτή τή φιλικωτάτη συμβουλή πού θά σας δώσω τώρα... Δη-λαδή: Φύγετε άμέσως, κύριε, κι' άν λογαριάζετε τή ζωή σας, εξαφανιστήτε άπό μπροστά μου... Φροντίστε μάλιστα, νά μην ξανακούσω ούτε τ' όνομά σας καν στό μέλλον!...

Γυρίζοντας ύστερα άπότομα πρός τόν δούκα ντέ Ποντύς, κυριολεκτικώς κεραυνωμένον και θλιμμένον βαθύτατα γιά τήν ά-προσδόκητη αύτή τροπή τών πραγμάτων, τού είπε:

—Άς επιστρέψουμε, δούξ... Θά περάσω τή νύχτα μου στό

άπέναντι τού φτωχού εκείνου νέου, στόν όποιο όφείλομε κι' οι δυο τή ζωή μας... Σκεφθήτε πό-σο γενναίοψυχα ριμοκινδύνευσε τή δική του γιά μάς πού κινδυ-νεύσαμε, και μάλιστα δίχως καν νά μάς ξέρη!...

—Ναι!... άποκρίθηκε ό βασι-λεύς, σκεπτικός. "Ο νεανίας αύ-τός είναι μιάς σπανίας γενναίο-τητας καρδιά... Είναι άναμφισβή-τητο αύτό!...

Κι' έμψυχώμενος τώρα θάελά του, άπ' τήν άνάμνησι τής έπι-κής εκείνης πάλης, ξεφώνισε με ένθουσιασμό και με μάτι σπιθο-όδο:

—Μά δέν είδες, δούξ, πώς τούς σάρωσε κιόλας σάν τή σκούπα τού σκουπίδια, μόλις φά-νηκε έκεί!... Μά τού Θεό, δέν ξαναγα δη ποτέ μου τέτοιες σπαθιές, τέτοια δυνάμει στά μπράτσια, τέτοια γρηγοράδα στίς κινήσεις του!... "Α, μά δέν χόρταινα νά τόν βλέπω, και!... και νά τόν καμαρώνω... Ναι, δέν τού κρύβω... Τόν καμαρώνω, σ' αλήθεια... "Ο νεαρός αύτός είναι ζωηρός και σβέλτος σάν τού άστροπελέκι, και δυνατός σάν θύελλα σφοδρή!...

—"Ω, μεγαλειότητε!... άπο-κρίθηκε ό Ποντύς με όλόγλυκο έπίτηδες μειδίαμα. Τόν ξέρω πολύ καλά, αυτόν τόν νεαρό εύπατρίδη... Τόν έχω κι' άλλο-τε δη άπάνω στή δουλειά... Δέν σας είπα ήδη ότι έσωσε κι' άλ-λοτε τή ζωή μου, καθώς και τή ζωή τής δουκίσσης ;...

—Μπά ;... "Ελα λοιπόν, άγα-πητέ μου!... Διηγήσου λεπτομε-ρώς αύτή τήν ιστορία, γιατί μονάχα άκρες-μέσες ξέρω άπό αύτή!... διέκοψε ό Φραγκίσκος Α', προσηλώνοντας στό δούκα μία ματιά πατρικής σχεδόν τρυ-φερότητας.

—Γιατί νά σας άνησυχώ, μεγαλειότητε, με περιττές λε-πτομέρειες ;... άποκόιθηκε ό Ποντύ. Φθάνει νά σας πώ, ότι χάρις στόν ίππότη ντέ Μοντωμπάν, ή δουκίσσα κι' έγώ σω-θήκαμε σάν άπό θαύμα, κάποια μέρα... Μας είχε τύχει νά με περιπέτεια τόσο έπικίνδυνη και τόσο κρίσιμη, όσο κι' ή πορη-γούμενη πού περάσαμε μαζί... Μεγαλειότητε, όμως, δέν μου ά-ποκριθήκατε άκόμη στό έξής πού σας ρώτησα πρό όλίγου:

Πώς έσείς, ό τόσο καλός, ό τό-σο δίκαιος, ό τόσο εύνενικός, δείχτηκε τόσο άυστηρός άπέ-του ;... "Ενός ύπηκόου σας δη-λαδή τόσο άφωτισμένου, ό ό-ποιός μόλις σάς είχε σώσει τή ζωή, έκεί!... Τή στιγμή, και τόν όποιο τόσο θαυμάσατε έσείς, ό βασιλεύς ;...

—Μά δέν ξέρεis, λοιπόν, ποι-ός είναι αύτός ό νέος ;... άποκρί-ό βασιλεύς, τού όποίου τού ύφος σκοτεινίασε άπότομα.

—Και βέβαια, έρω! είπε χα-μογελαστά ό δούξ. Κόλπετε ντέ Ποντύ. Είναι ένας άπ' τούς φί-λους μου!... "Ενας άνδρείος κι' εύγενικός εύπατρίδης... "Ο πιο νικός όλων τών ύπηκόων σας,

—Μεγαλειότητε, έπιτρέπατέ μου μία εύθέταστη παρατήρη-σι... "Υπήρεκα κάπως τραχύς

άπέναντι τού φτωχού εκείνου νέου, στόν όποιο όφείλομε κι' οι δυο τή ζωή μας... Σκεφθήτε πό-σο γενναίοψυχα ριμοκινδύνευσε τή δική του γιά μάς πού κινδυ-νεύσαμε, και μάλιστα δίχως καν νά μάς ξέρη!...

σε ν' άφηρήση, νά ύβρίση και ν' άπειλήση τόν διάδοχο ;... "Αφού προηγουμένως τραυμάτισε τρεις εύπατρίδας τής ίδιας τερής άκο-λουθίας του ; Και δέν ξέρεis, ό-τι ύψωσε άπειλητικό τού σιλέττο του κατά τού ίδιου τού διαδό-χου μου ;... Τού μέλλοντος δη-λαδή βασιλέως τής Γαλλίας ;... Κι' ότι ό ίδιος ό γυιός μου, μου διηγήθηκε τού συμβάν, ζητώντας ίκανοποίηση και δικαιοσύνη ;...

—Μεγαλειότητε, δέν τά ήξερα όλα αυτά τά πράγματα!... ψι-θύρισε υπερβεμένος ό δούξ.

Κι' ύστερα, με τήν ήρεμη έ-πιμονή τών γενναιοφρόνων φύ-σεων, πρόσθεσε:

—Σας διηγήθηκε συγχρόνως ή "Υψηλότης του ό διάδοχος, ύ-πό ποίας περιστάσεις συνέβη τού τολμηρό όσο και θλιβερό αύτό περιστατικό ;...

—"Οχι!... Έκανε ό Φραγκί-σκος Α'.

Και σηκώνοντας άδιάφορα τούς ώμους του, πρόσθεσε:

—Καμμία γυναικοδουλειά θά ήταν ίσως στή μέση!... —Γυναικοδουλειά ;... ξεφώνι-σε ζωηρά ό δούξ. Θά μπορού-σατε νά μου πητε πού συνέβη-σαν αυτές ή σκηνές ;...

—"Οχι... Ναι!... Μμμ... "Α, ναι!... Μου φαίνεται πώς θυμό-μαι!... άποκρίθηκε δισταχτικά ό βασιλεύς. Κάπου κεί στην ό-δό ντέ λά Μπωντερί!... "Ετσι τουλάχιστον μου είπε ό "Ερρί-κος!...

—"Α, μά ήμουν βέβαιος σχε-δόν!... Τό ύποψιαζόμουν!... Έ-κανε ό δούξ χαρούμενος. Ξέρε-τε, μεγαλειότητε, ότι στην όδό ντέ λά Μπωντερί κάθεται ή μνηστή τού Μοντωμπάν ;... Φυ-σικά, δέν θέλω νά κατηγορήσω τήν "Υψηλότητά του τόν διάδο-χο... Μά θά στοιχημάτιζα εύχα-ρίστας, ότι τού έγκλημα αύτό τού Μοντωμπάν συνδέεται στενά με τήν άνάγκη, στην όποια βρέθηκε, ίσως, νά ύπερασπίση τή μνηστή του άπό κανέναν κίν-δυνο... "Α, μεγαλειότητε!... Ευ-ναμμένο ύφος, εσοτμίζε τίς τε-λευταίες φράσεις του ό βασι-λεύς. "Υστερα, καταπραυνήθηκε άπότομα, καταβάλλοντας μία σκληρή προσπάθεια, και με ύ-φος άνέκφραστα έπιθυμητικό, πρόσθεσε:

—Χαρίζοντάς του τή ζωή, ά-φηνοντάς τόν ελεύθερο πρό όλί-γου, μου φαίνεται ότι τού πλή-ρωσα βασιλικά τήν ύπηρεσία πού μάς πρόσφερε!...

—"Ο ίππότης ντέ Μοντωμπάν δέν είναι τρυάνδος, μεγαλειότη-τε!... άποκρίθηκε γαλήνια ό δούξ. Δέν τού παρατηρήσατε καί μόνος σας ;...

—Ναι!... Έκανε ζωηρά κι' ά-θελά του ό βασιλεύς. "Ομολο-γώ, ότι μούκανε κατάπληξη ή τού έλαμψε στή ματιά αύτου πού νεαρού... Και τώρα άκόμη, παρ' όλα όσα λέω, πάλι δυσκο-λεύομαι νά πιστέψω ότι ή νεός αύτός είναι ένας χυδαίος κακο-ποιός... "Ωστόσο, ό κόμης ντέ Νουαρβίλ τόν ένοχοποιεί κατη-γορηματικά... Κι' ό Νουαρβίλ, καθώς ξέρεis, είναι ό πιο εύθι-όλος χαρακτήρας, άπ' όλους τούς άδίκους νά πιστέψω ως τώ-ρα!...

—Μα τι ;... Έκανε έκπληκτος ό δούξ. "Υπάρουν κι' άλλα έ-ναντίον τού Μοντωμπάν ;

—Και βέβαια, πού νά πάρη ή όργή!... Ξεφώνισε με άγανά-κτησι ό βασιλεύς. "Ο κόμης ντέ Νουαρβίλ με βεβαίωσε πολλές φορές, ότι ό Μοντωμπάν σου αύτός είναι τρυάνδος τού χειρο-νίκου είδους!... Είναι ά ύπαρχη-γός και τή δεξί χέρι τής βασι-λίσσης ντέ "Αργκό!... Γιατί φαί-νεται πώς οι κ. κ. τρυάνδοι ά-

νακήρυξαν και μία γυναίκα γιά βασιλίσσια των, γιά τήν όποια μάλιστα είναι κι' ύπερήφανοι!... Σκέψου τώρα, πόσο έπίφοδη και πόσο τολμηρή καταντάει μία τέτοια βασιλίσσα, όταν έχει πλάγι της ως βοηθό έναν άν-θρωπο τής δυνάμεως τού Μον-τωμπάν... "Ε, πρέπει νά τελειώ-νη όλη ή κατάσταση αύτή... Πρέπει νά τιμωρήσω σκληρά, παραδειγματικά, τρομερά... Πρέπει νά πυρπολήσω τού μολυ-σμένο αύτό λημέρι, τού όποιο λέγεται «Αύλη τών Θωμιά-των»... Και μαζί του, νά κάψω ζωντανούς όλους τούς έπικινδύ-νους κατοίκους του, άντρες και γυναικές, γέρους και παιδιά... Πρέπει νά μην αφήσω πειά ού-τε ρουθούνι ζωντανό τρυάνδου... "Άλλωστε, ξέρεis ότι είναι στή μέση κι' ή καταραμένη αύτή ύ-πόθεσις των δυο έκατομμυρίων, γιά τά όποια σου μίλησα, και τά όποια εξαφανίστηκαν, εξα-νίστηκαν, χάθηκαν ως διά μα-γείας... "Ο Νουαρβίλ μου ώρκί-στηκε σέ Θεούς και διαδόλους, ότι ασφαλώς ό Μοντωμπάν, ό τρυάνδος, ό άρχιτρυάνδος Μον-

τωμπάν είναι πού έχει χάσει τήν ούρα του σ' αύτή τή συμφορά μου!... Μά άγανάκτησι τώρα, με έ-ναυαμένο ύφος, εσοτμίζε τίς τε-λευταίες φράσεις του ό βασι-λεύς. "Υστερα, καταπραυνήθηκε άπότομα, καταβάλλοντας μία σκληρή προσπάθεια, και με ύ-φος άνέκφραστα έπιθυμητικό, πρόσθεσε:

—Χαρίζοντάς του τή ζωή, ά-φηνοντάς τόν ελεύθερο πρό όλί-γου, μου φαίνεται ότι τού πλή-ρωσα βασιλικά τήν ύπηρεσία πού μάς πρόσφερε!... —"Ο ίππότης ντέ Μοντωμπάν δέν είναι τρυάνδος, μεγαλειότη-τε!... άποκρίθηκε γαλήνια ό δούξ. Δέν τού παρατηρήσατε καί μόνος σας ;...

—Ναι!... Έκανε ζωηρά κι' ά-θελά του ό βασιλεύς. "Ομολο-γώ, ότι μούκανε κατάπληξη ή τού έλαμψε στή ματιά αύτου πού νεαρού... Και τώρα άκόμη, παρ' όλα όσα λέω, πάλι δυσκο-λεύομαι νά πιστέψω ότι ή νεός αύτός είναι ένας χυδαίος κακο-ποιός... "Ωστόσο, ό κόμης ντέ Νουαρβίλ τόν ένοχοποιεί κατη-γορηματικά... Κι' ό Νουαρβίλ, καθώς ξέρεis, είναι ό πιο εύθι-όλος χαρακτήρας, άπ' όλους τούς άδίκους νά πιστέψω ως τώ-ρα!...

—Μα τι ;... Έκανε έκπληκτος ό δούξ. "Υπάρουν κι' άλλα έ-ναντίον τού Μοντωμπάν ;

—Και βέβαια, πού νά πάρη ή όργή!... Ξεφώνισε με άγανά-κτησι ό βασιλεύς. "Ο κόμης ντέ Νουαρβίλ με βεβαίωσε πολλές φορές, ότι ό Μοντωμπάν σου αύτός είναι τρυάνδος τού χειρο-νίκου είδους!... Είναι ά ύπαρχη-γός και τή δεξί χέρι τής βασι-λίσσης ντέ "Αργκό!... Γιατί φαί-νεται πώς οι κ. κ. τρυάνδοι ά-

νακήρυξαν και μία γυναίκα γιά βασιλίσσια των, γιά τήν όποια μάλιστα είναι κι' ύπερήφανοι!... Σκέψου τώρα, πόσο έπίφοδη και πόσο τολμηρή καταντάει μία τέτοια βασιλίσσα, όταν έχει πλάγι της ως βοηθό έναν άν-θρωπο τής δυνάμεως τού Μον-τωμπάν... "Ε, πρέπει νά τελειώ-νη όλη ή κατάσταση αύτή... Πρέπει νά τιμωρήσω σκληρά, παραδειγματικά, τρομερά... Πρέπει νά πυρπολήσω τού μολυ-σμένο αύτό λημέρι, τού όποιο λέγεται «Αύλη τών Θωμιά-των»... Και μαζί του, νά κάψω ζωντανούς όλους τούς έπικινδύ-νους κατοίκους του, άντρες και γυναικές, γέρους και παιδιά... Πρέπει νά μην αφήσω πειά ού-τε ρουθούνι ζωντανό τρυάνδου... "Άλλωστε, ξέρεis ότι είναι στή μέση κι' ή καταραμένη αύτή ύ-πόθεσις των δυο έκατομμυρίων, γιά τά όποια σου μίλησα, και τά όποια εξαφανίστηκαν, εξα-νίστηκαν, χάθηκαν ως διά μα-γείας... "Ο Νουαρβίλ μου ώρκί-στηκε σέ Θεούς και διαδόλους, ότι ασφαλώς ό Μοντωμπάν, ό τρυάνδος, ό άρχιτρυάνδος Μον-

τωμπάν είναι πού έχει χάσει τήν ούρα του σ' αύτή τή συμφορά μου!... Μά άγανάκτησι τώρα, με έ-ναυαμένο ύφος, εσοτμίζε τίς τε-λευταίες φράσεις του ό βασι-λεύς. "Υστερα, καταπραυνήθηκε άπότομα, καταβάλλοντας μία σκληρή προσπάθεια, και με ύ-φος άνέκφραστα έπιθυμητικό, πρόσθεσε:

—Χαρίζοντάς του τή ζωή, ά-φηνοντάς τόν ελεύθερο πρό όλί-γου, μου φαίνεται ότι τού πλή-ρωσα βασιλικά τήν ύπηρεσία πού μάς πρόσφερε!...

νακήρυξαν και μία γυναίκα γιά βασιλίσσια των, γιά τήν όποια μάλιστα είναι κι' ύπερήφανοι!... Σκέψου τώρα, πόσο έπίφοδη και πόσο τολμηρή καταντάει μία τέτοια βασιλίσσα, όταν έχει πλάγι της ως βοηθό έναν άν-θρωπο τής δυνάμεως τού Μον-τωμπάν... "Ε, πρέπει νά τελειώ-νη όλη ή κατάσταση αύτή... Πρέπει νά τιμωρήσω σκληρά, παραδειγματικά, τρομερά... Πρέπει νά πυρπολήσω τού μολυ-σμένο αύτό λημέρι, τού όποιο λέγεται «Αύλη τών Θωμιά-των»... Και μαζί του, νά κάψω ζωντανούς όλους τούς έπικινδύ-νους κατοίκους του, άντρες και γυναικές, γέρους και παιδιά... Πρέπει νά μην αφήσω πειά ού-τε ρουθούνι ζωντανό τρυάνδου... "Άλλωστε, ξέρεis ότι είναι στή μέση κι' ή καταραμένη αύτή ύ-πόθεσις των δυο έκατομμυρίων, γιά τά όποια σου μίλησα, και τά όποια εξαφανίστηκαν, εξα-νίστηκαν, χάθηκαν ως διά μα-γείας... "Ο Νουαρβίλ μου ώρκί-στηκε σέ Θεούς και διαδόλους, ότι ασφαλώς ό Μοντωμπάν, ό τρυάνδος, ό άρχιτρυάνδος Μον-

τωμπάν είναι πού έχει χάσει τήν ούρα του σ' αύτή τή συμφορά μου!... Μά άγανάκτησι τώρα, με έ-ναυαμένο ύφος, εσοτμίζε τίς τε-λευταίες φράσεις του ό βασι-λεύς. "Υστερα, καταπραυνήθηκε άπότομα, καταβάλλοντας μία σκληρή προσπάθεια, και με ύ-φος άνέκφραστα έπιθυμητικό, πρόσθεσε:

—Χαρίζοντάς του τή ζωή, ά-φηνοντάς τόν ελεύθερο πρό όλί-γου, μου φαίνεται ότι τού πλή-ρωσα βασιλικά τήν ύπηρεσία πού μάς πρόσφερε!...

—"Ο ίππότης ντέ Μοντωμπάν δέν είναι τρυάνδος, μεγαλειότη-τε!... άποκρίθηκε γαλήνια ό δούξ. Δέν τού παρατηρήσατε καί μόνος σας ;...

—Ναι!... Έκανε ζωηρά κι' ά-θελά του ό βασιλεύς. "Ομολο-γώ, ότι μούκανε κατάπληξη ή τού έλαμψε στή ματιά αύτου πού νεαρού... Και τώρα άκόμη, παρ' όλα όσα λέω, πάλι δυσκο-λεύομαι νά πιστέψω ότι ή νεός αύτός είναι ένας χυδαίος κακο-ποιός... "Ωστόσο, ό κόμης ντέ Νουαρβίλ τόν ένοχοποιεί κατη-γορηματικά... Κι' ό Νουαρβίλ, καθώς ξέρεis, είναι ό πιο εύθι-όλος χαρακτήρας, άπ' όλους τούς άδίκους νά πιστέψω ως τώ-ρα!...

—Μα τι ;... Έκανε έκπληκτος ό δούξ. "Υπάρουν κι' άλλα έ-ναντίον τού Μοντωμπάν ;

—Και βέβαια, πού νά πάρη ή όργή!... Ξεφώνισε με άγανά-κτησι ό βασιλεύς. "Ο κόμης ντέ Νουαρβίλ με βεβαίωσε πολλές φορές, ότι ό Μοντωμπάν σου αύτός είναι τρυάνδος τού χειρο-νίκου είδους!... Είναι ά ύπαρχη-γός και τή δεξί χέρι τής βασι-λίσσης ντέ "Αργκό!... Γιατί φαί-νεται πώς οι κ. κ. τρυάνδοι ά-

νακήρυξαν και μία γυναίκα γιά βασιλίσσια των, γιά τήν όποια μάλιστα είναι κι' ύπερήφανοι!... Σκέψου τώρα, πόσο έπίφοδη και πόσο τολμηρή καταντάει μία τέτοια βασιλίσσα, όταν έχει πλάγι της ως βοηθό έναν άν-θρωπο τής δυνάμεως τού Μον-τωμπάν... "Ε, πρέπει νά τελειώ-νη όλη ή κατάσταση αύτή... Πρέπει νά τιμωρήσω σκληρά, παραδειγματικά, τρομερά... Πρέπει νά πυρπολήσω τού μολυ-σμένο αύτό λημέρι, τού όποιο λέγεται «Αύλη τών Θωμιά-των»... Και μαζί του, νά κάψω ζωντανούς όλους τούς έπικινδύ-νους κατοίκους του, άντρες και γυναικές, γέρους και παιδιά... Πρέπει νά μην αφήσω πειά ού-τε ρουθούνι ζωντανό τρυάνδου... "Άλλωστε, ξέρεis ότι είναι στή μέση κι' ή καταραμένη αύτή ύ-πόθεσις των δυο έκατομμυρίων, γιά τά όποια σου μίλησα, και τά όποια εξαφανίστηκαν, εξα-νίστηκαν, χάθηκαν ως διά μα-γείας... "Ο Νουαρβίλ μου ώρκί-στηκε σέ Θεούς και διαδόλους, ότι ασφαλώς ό Μοντωμπάν, ό τρυάνδος, ό άρχιτρυάνδος Μον-

τωμπάν είναι πού έχει χάσει τήν ούρα του σ' αύτή τή συμφορά μου!... Μά άγανάκτησι τώρα, με έ-ναυαμένο ύφος, εσοτμίζε τίς τε-λευταίες φράσεις του ό βασι-λεύς. "Υστερα, καταπραυνήθηκε άπότομα, καταβάλλοντας μία σκληρή προσπάθεια, και με ύ-φος άνέκφραστα έπιθυμητικό, πρόσθεσε:

—Χαρίζοντάς του τή ζωή, ά-φηνοντάς τόν ελεύθερο πρό όλί-γου, μου φαίνεται ότι τού πλή-ρωσα βασιλικά τήν ύπηρεσία πού μάς πρόσφερε!...

—Γιά τ' όνομα τής ιερής ψυ-χής τού πατέρα μου, τί νά σή-μαινε άραγε ό περιφρονητικός τού τόνος ;... Γιατί και γιά ποίό λόγο με πρόσβαλε τόσο φρι-χτά ;... Χμ... Κι' έφυγε!... Σάν νά νομίζει ότι μπορεί ν' αφήσω δίχως άπάντη τίς προσβολές του!... "Α, μά τόν Τιμιο Σταυ-ρό, θά τού ζητήσω έξηγήσεις... "Όσο κι' άν είναι βασιλεύς, θά μου τίς δώση άναγκαστικά... "Άλλοιώς...

Σταμάτησε έαφνικά, και τόν μονόλογό του τόν έξαλλο και τού βήμα του τού μεθυμένο. Σταμάτησε, σάν άλογο πού καλπάζει μανιασμένο και πού στέκει έαφνικά κυρτώνοντας τόν τραχήλο του, άναγκασμένο άπό χέρι σιδερένιο, τού όποιο τραβάει σταθερό τά χαλινάρια του. Καί σταματώντας, χτύπησε δυνατά με τήν παλάμη του τού μέτωπό του και ξεφώνισε ξεαλ-λος:

—Φτού, και νά μην τού σκε-φτώ άμέσως!... "Α, μά είμαι τρεις-τέσσερες φορές ήλιθιος!... Καταλαβαίνω τώρα... "Ο διάδο-χος!... Και κόντευα νά τόν ξε-χάσω... "Α τί δυστυχισμένος πού είμαι... Τόν είχα βρίσει τού διάδοχο "Ερρίκο παληάνθρω-πο... Και τόν είχα στολίσει με χλινά-δυο άκόμα παρόμοια επί-θετα... Ναι, τού παράκανα!... Μήπως δέν τούβαλα και τού σι-λέττο μου στό λαμό του ;... Δι-άβολε, είν' ή αλήθεια πώς φέ-ρθηκα σάν ζωο... Καί, φαίνεται, παραπονέθηκε ύστερα στόν πα-τέρα του... Κι' ό πατέρας του, ό βασιλεύς μου, δηλαδή, δυσ-ρεστήθηκε μαζί μου... Φυσικά, άλλωστε, διάβολε!...

"Απόμεινε τώρα κεραυνωμέ-νος άπ' τήν ένθύμησί του αύτή. "Η θλίψη τού σπάραζε τήν καρδιά. Ούτε καν συλλογίζόταν τώρα, νά ζητήσει έξηγήσεις κι' ίκανο-ποίηση άπ' τόν βασιλέα. "Ο θυ-μός του στράφηκε άπότομα έ-ναντίον τού ίδιου τού έαυτού του, κι' άρχισε νά μονολογή με άπελπισία κι' άγανάκτησι συγ-χρόνως:

—Τά δείξα!... Καλά νά τά πάθω!... Και τί σάν είναι βασι-λεύς ;... Τόν έμποδίζει αύτό νά είναι και πατέρας ;... "Υπερασπί-στηκε λοιπόν τόν γυιό του, θύ-μωσε γιά τά καμώματά μου, και όσα μοδίπε, μου τάπε με τού δικηνο του... "Ο διάβολος νά με πάρη, κι' ή πανούκλα νά με θε-ρίση!... Είμαι γαϊδούρι, και τί-ποτε παραπάνω ή παρακάτω... Δέν έσωσα τότε τήν Πριμερόζα άπ' τόν κίνδυνο ;... Δέν τήν ά-σφάλισα σέ σίγουρο μέρος ;... Αυτό ήταν ή ουσία, κι' έπρεπε νά σταματήσω άκριβώς έκεί... Μά μ' έτρωγε ή ράχι μου!... "Επρεπε, βέβαιε, νά ξεθυμάνω κάπου... "Ενοιωθα τήν όρεξι-νά κλωστήσω, νά δαγκώσω, νά ληκάρω δοντία, και νά κάνω παλ-τρκιάρικ... Πάρε λοιπόν τώρα δέκα μονήτρες, εσέοιτε ίππότη Μοντωμπάν... Τάκανες έλάσ,

—Μάλιστα, αυθέντα μου!... "Άμεσος άπόγονος τού Μοντωμπάν εκείνου, πού ήταν συμπολεμιστής τού φημισμένου Ντύ Γκεσολέν... "Ασφαλώς, ή Μεγαλειότης Σας, θάχη άκούση νά μιλούν γι' αύτόν τόν πρόγονό μου! είπε με ύπερηφάνεια ό Μοντωμπάν.

Τό ψυχρό ύφος τού βασιλέως έγινε παγερώτατο τώρα. Καί ψιθυριστά, άδιάφορα, είπε:

—Μεγαλειότητε, έπιτρέπατέ μου μία εύθέταστη παρατήρη-σι... "Υπήρεκα κάπως τραχύς

άπέναντι τού φτωχού εκείνου νέου, στόν όποιο όφείλομε κι' οι δυο τή ζωή μας... Σκεφθήτε πό-σο γενναίοψυχα ριμοκινδύνευσε τή δική του γιά μάς πού κινδυ-νεύσαμε, και μάλιστα δίχως καν νά μάς ξέρη!...

ΤΑ ΠΙΟ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

ΤΑ ΜΠΑΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ

Τὸ ἀποτρόπαιο ἐγκλημα ἑνὸς κρασέμπορου τοῦ Σατωνέφ. Τὸ θάρρλι μὲ τις δύο μούμιες. Ἡ ἀνατριχιαστικὴ περιπέτεια τῶν σιδηροδρομικῶν τῆς Ὁρλεάνης. Ἡ δολοφονία τοῦ εισπράκτορος Μπουασσελιέ. Ἡ ματωμένη συναλλαγματικὴ. Τὸ μακχέριο μπαούλο τοῦ σταθμοῦ τῆς Ὁρλεάνης. Τὸ ἐγκλημα τοῦ Μπαρρέ καὶ τοῦ Λεμπιέζ. Τὸ μπαλωμένο φουστάνι τῆς γρηῆς φιλάργουρης, κλπ. κλπ.

Ο ΛΟΣ ὁ περασμένος αἰώνας, στὴ Γαλλία ἰδίως, εἶνε γεμάτος ἀπὸ στυγερὰ καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα. Ἀπὸ τὸ 1840 μάλιστα, τὰ μπαούλα μὲ τὰ πτώματα εἶχαν γίνῃ τόσο τῆς μόδας, ὥστε κάθε χρόνῳ ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Γαλλίας συγκλονιζόταν ἀπὸ δύο—τρία τέτοια μακάβρια ἐνդράματα. Στὰ δικαστικά χρονικά συναντᾶται κανεὶς ἀρετὲς παρόμοιες σκοτεινὲς καὶ ἀνατριχιαστικὲς ὑποθέσεις. Ἀπὸ αὐτὲς θ' ἀναφέρουμε τίς πὺδ χαρακτηριστικὲς καὶ τίς πὺδ περιέργες.

Στὶς 6 Μαΐου τοῦ 1842 ἔνας κρασέμπορος τοῦ Σατωνέφ ἔστειλε γιὰ τὴ Διέπη, ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῆς Ὁρλεάνης καὶ τοῦ Παρισιῦ, τρία βαρέλια μὲ «στράφυλα», ὥπως ἔγραφε ἡ φορτωτικὴ. Τὸ περιέργον ὅμως ἦταν ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία βαρέλια ἦταν πὺδ ἐλαφρὸ ἀπὸ τ' ἄλλα.

Στὸ σταθμὸ τῆς Ὁρλεάνης, τὰ βαρέλια ξεφορτώθηκαν, γιὰ νὰ σταλοῦν τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ τραῖνο τῆς Διέπης. Τὴν ὥρα ὅμως πὺδ ἔνας σιδηροδρομικὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸ σκευόφορο τὸ τρίτο βαρέλι, παρατάθηκε καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τ' ἀφήσῃ. Ἐκεῖνο τότε πῆρε τὸν κατήφορο καὶ χτύπησε μὲ δύναμι πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλα βαρέλια. Ἡ ντουβίλας τοῦ σκόρπισαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τσακισμένους. Ὁ σιδηροδρομικὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εἶδαν κατὰπληκτοὶ ὅτι αὐτὸ τὸ βαρέλι εἶχε μέσα μιά σιδερένια κασέλα, τυλιγμένη μὲ ἄχρα. Τὶ νὰ εἶχε ἄρα γε μέσα αὐτὴ ἡ μυστηριώδης κασέλα; Μήπως ἦταν γεμάτη χρυσάφι; Μήπως εἶχε μέσα τίποτε κλεμμένα ἐμπορεύματα;

Ἐπειδὴ εἶχε νυχτώσει πειά, ὁ σταθμάρχης ἄφησε γιὰ τὸ πρωὶ τὴν δὴλωσι πὺδ ἔπρεπε νὰ κινήσῃ τὴν ἀστυνομία καὶ εἶπε νὰ φυλάξουν τὴν κασέλα σὲ μιά πύλη ἀποθήκης. Ὁσο γιὰ τ' ἄλλα δύο βαρέλια, ἀπὸ μιά πρόχειρη ἐξέταση, ἀνακάλυψε ὅτι ἦσαν γεμάτα καθαρὸ νερό... Ἀπὸ λοιπὸν ἀποτελοῦσε μιά ἐνδειξη ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς σιδερένιας κασέλας ἦταν ὑποπτό.

Τὴ νύχτα ὅμως δύο σιδηροδρομικοὶ μὲ τρεῖς—τέσσερες φίλους τους, ἔκλεψαν τὴν σιδερένια κασέλα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς εἶχε χρῆματα, καὶ τὴν μετέφεραν σὲ ξέφυγο ἐνὸς δάσους, κοντὰ σὲ Βαννέσον, ὅπου δὲν ἄργησαν νὰ τὴν ἀνοίξουν μὲ σφυριά καὶ μὲ λαστούς. Ἐπειτα ἔσκυψαν ἀπὸ πάνω, μὲ τὴν ἴδια σιγὴν πετάχτηκαν πρὸς τὰ πίσω, βγάζοντας ἕνα σφύρισμα φρένης. Ἀπὸ τρεῖς, μάλιστα, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια καὶ γύρισαν στὴν Ὁρλεάνη, χονδρὰ νὰ τοῖς μιλῶν νὰ κυττάξουν πίσω τους... Ἡ σιδερένια κασέλα εἶχε μέσα δύο μικρὰ καὶ ξαρομένα πτώματα, τίς μούμιες δύο παιδιῶν, πὺς εἶχαν πεθάνει δίχως ἄλλο ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰ τὸ περὶ τους ἦταν κολλημένο πάνω στὰ κοιλιά.

Οἱ κλέπτες, λοιπὸν, κίτρινοι καὶ παραμορφωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο, κουβιάλησαν πίσω στὴν Ὁρλεάνη τὴ μακάβρια κασέλα καὶ τὴν πε-

ρέδωσαν στὴν ἀστυνομία, πρῶγμα πὺδ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ τιμωρηθοῦν αὐστηρὰ ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Σατωνέφ ἀναστατώθηκαν ἀμέσως καὶ ἔτρεξαν σὲ σπῆτι τοῦ κρασεμποροῦ, πὺς εἶχε στείλει τὴν κασέλα, γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Μὰ αὐτὸς τοὺς ἀντέληφθη καὶ πρόφτασε ν' ἀδειάσῃ τὸ κινηγητικὸ τουφέκι τὸν μέσα σὲ σπῆτι τοῦ καὶ νὰ μείνῃ στὸν τόπο.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀποκτονία εἶχε τελειώσει ἕνα φρικτὸ δρᾶμα. Ὁ κρασέμπορος—τὸν ἔλεγαν Πιέρ Κουλόν—εἶχε μείνει χήρος μὲ δύο ἀγοράκια καὶ γιὰ νὰ παντρεῖται πὺδ εἶκοι, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ.

Πιέρ Κουλόν—εἶχε μείνει χήρος μὲ δύο ἀγοράκια καὶ γιὰ νὰ παντρεῖται πὺδ εἶκοι, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ. Ὁ Φεβρουάριος τοῦ 1842 τὸν πῆρε τὸν κατήφορο καὶ χτύπησε μὲ δύναμι πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλα βαρέλια. Ἡ ντουβίλας τοῦ σκόρπισαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τσακισμένους. Ὁ σιδηροδρομικὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εἶδαν κατὰπληκτοὶ ὅτι αὐτὸ τὸ βαρέλι εἶχε μέσα μιά σιδερένια κασέλα, τυλιγμένη μὲ ἄχρα. Τὶ νὰ εἶχε ἄρα γε μέσα αὐτὴ ἡ μυστηριώδης κασέλα; Μήπως ἦταν γεμάτη χρυσάφι; Μήπως εἶχε μέσα τίποτε κλεμμένα ἐμπορεύματα;

Ἐπειδὴ εἶχε νυχτώσει πειά, ὁ σταθμάρχης ἄφησε γιὰ τὸ πρωὶ τὴν δὴλωσι πὺδ ἔπρεπε νὰ κινήσῃ τὴν ἀστυνομία καὶ εἶπε νὰ φυλάξουν τὴν κασέλα σὲ μιά πύλη ἀποθήκης. Ὁσο γιὰ τ' ἄλλα δύο βαρέλια, ἀπὸ μιά πρόχειρη ἐξέταση, ἀνακάλυψε ὅτι ἦσαν γεμάτα καθαρὸ νερό... Ἀπὸ λοιπὸν ἀποτελοῦσε μιά ἐνδειξη ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς σιδερένιας κασέλας ἦταν ὑποπτό.

Τὴ νύχτα ὅμως δύο σιδηροδρομικοὶ μὲ τρεῖς—τέσσερες φίλους τους, ἔκλεψαν τὴν σιδερένια κασέλα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς εἶχε χρῆματα, καὶ τὴν μετέφεραν σὲ ξέφυγο ἐνὸς δάσους, κοντὰ σὲ Βαννέσον, ὅπου δὲν ἄργησαν νὰ τὴν ἀνοίξουν μὲ σφυριά καὶ μὲ λαστούς. Ἐπειτα ἔσκυψαν ἀπὸ πάνω, μὲ τὴν ἴδια σιγὴν πετάχτηκαν πρὸς τὰ πίσω, βγάζοντας ἕνα σφύρισμα φρένης. Ἀπὸ τρεῖς, μάλιστα, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια καὶ γύρισαν στὴν Ὁρλεάνη, χονδρὰ νὰ τοῖς μιλῶν νὰ κυττάξουν πίσω τους... Ἡ σιδερένια κασέλα εἶχε μέσα δύο μικρὰ καὶ ξαρομένα πτώματα, τίς μούμιες δύο παιδιῶν, πὺς εἶχαν πεθάνει δίχως ἄλλο ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰ τὸ περὶ τους ἦταν κολλημένο πάνω στὰ κοιλιά.

Οἱ κλέπτες, λοιπὸν, κίτρινοι καὶ παραμορφωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο, κουβιάλησαν πίσω στὴν Ὁρλεάνη τὴ μακάβρια κασέλα καὶ τὴν πε-

χέ ἐκεῖ πέρα καὶ ὅπου θὰ μπορούσε νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ, δίχως κίνδυνον. Μὰ ὁ δολοφόνος θέλησε νὰ κρύψῃ ὅσο μπορούσε καλύτερα τὸ ἐγκλήμα του καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλε τὰ πτώματα μέσα σὲ μιά σιδερένια κασέλα καὶ τὴν κασέλα μέσα σ' ἕνα βαρέλι. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφὴ του. Ὅταν λοιπὸν κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει, γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ στὴ λαμπιτόμια, τινάξε τὰ μπαλά του στὸν ἀέρα...

Ἐπὶ αὐτὸν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου τοῦ 1842, ὁ σπῆτι μάρχης τῆς Ὁρλεάνης, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε συνελθῇ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ προηγουμένου ἐγκλήματος, εἶδε τὸν εισαγγελέα νὰ παρουσιάζεται σὲ γραφεῖο του. Ὁ εισαγγελέας, μ' ἕνα σοβαρὸ καὶ λίγο παρᾶξενον ὕψος, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε καταχωρήσει τὴν περασμένη ἡμέρα ἕνα αἰσίοις κακοῦργος Μπαρρέ

Ὁ ἀπᾶσιος κακοῦργος Μπαρρέ

μαῦρο μπαούλο γιὰ τὴν Τουλούζη, πὺδ ἄντικε σὲ κάποιον Μορέλ. Καὶ νὰ γιὰ πὺδ λόγο εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ διάβημα ὁ εισαγγελέας τῆς Ὁρλεάνης:

Τὴν περασμένη μέρα, 21 Νοεμβρίου, ὁ εισπράκτορ τῆς Τουαίξης Σαβάν, ὁ Ἀντρέ Μπουασσελιέ, εἶχε φύγει τὸ πρωὶ, κατὰ τίς ὁχτὼ ἡ ὥρα, ἀπὸ τὴν Τράντεζ, γιὰ νὰ πᾶν νὰ εἰσπράξῃ δώδεκα συναλλαγματικὲς, τὸν ὁποῖον τὸ ὀλίγον πο-

σὸν ἦταν 8.304 φράγκα. Ὁ Μπουασσελιέ εἶχε γίνῃ ἀφανὺς μὲ τὸν πὺδ μυστηριώδη τρόπο. Τὸ περιέργον δὲ εἶνε ὅτι ὅλες σχεδὸν ἡ συναλλαγματικὲς—ἐκτὸς ἀπὸ δύο—εἶχαν ἐξαργυρῇ ἀπὸ ἕνα ἄτομον πὺδ δὲν εἶχε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Μπουασσελιέ. Ἐπὶ πλέον—κι' αὐτὸ ἦταν ἡ ἀνατριχιαστικὴ λεπτομέρεια—ἡ συναλλαγματικὲς ἦσαν ματωμένους...

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ψευδοταμία ἔμοιαζαν μὲ τὰ χαρακτηριστικά κάποιου Μορέλ, ἐνὸς νέου, πὺδ ἦταν γραμμένους μ' αὐτὸ τ' ὄνομα σὲ «Ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης». Ὁ νέος αὐτός, κατὰ τίς 8.30', εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μπουασσελιέ. Ὅταν ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Μορέλ βγήκε ἀπὸ τὸ δοκίμιόν του, εἰσέπραξε τίς δέκα συναλλαγματικὲς, τίς πὺδ σημαντικὲς, καὶ ξαναγύρισε σὲ ξενοδοχεῖο, ἀπὸ πρῶτα παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα μεγάλο μπαούλο καὶ χοντρὸ χαρτὶ τοῦ περιτυλίματος. Ὅταν ἀπὸ λίγες ὥρες, μετέφερε τὸ μπαούλο σὲ σταθμὸ τῆς Ὁρλεάνης καὶ τοῦ ἔβαλε μιά φορτωτικὴ γιὰ τὴν Τουλούζη.

Ἐδυνχῶς τὸ μπαούλο δὲν εἶχε φύγει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ σταθμοῦ. Ὁ εισαγγελέας λοιπὸν ἔσπασε τὴν κλειδαριὰ του, ἀνοίξε τὸ σκέπασμα καὶ εἶδε ὅτι εἶχε μέσα ἕνα μεγάλο δέμα, τυλιγμένο μὲ χοντρὸ χαρτὶ. Ὅταν ξεδίπλωσε τὸ χαρτὶ, μὰ κορυγὴ φρένης βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα ὅλων πὺδ παρακολουθοῦσαν αὐτὴν τὴν ἔρευνα: Εἶχαν φανῇ δύο ματωμένα ἀνδρώπινα πόδια καὶ ἕνας κορμὸς χωρὶς κεφάλι! Ἦταν τὸ πτώμα τοῦ δυστυχισμένου Μπουασσελιέ.

Ἀμέσως ἐξεδῆθ' ἕνα ἐνταλλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Μορέλ, πὺδ εἶχε φύγει τὸν περασμένον βράδν μὲ ἕνα ἄμιαξ γιὰ τὸ Ἀρτεναί. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ ἀστυνομικὸς βοήθηκὸν ἐμπόρο πὺδ εἶχε πούλησιν τὸ μπαούλο. Ὁ ἐμπόρος αὐτός ἤξερε ἀπὸ καιρὸ τὸν πελάτη του: Ἦταν κάποιος Μοντελὺ, ἐπικλεόμενος Μορέλ, πρᾶκτορ ἀσφαλιστικῆς εταιρείας, πὺδ ἔμενε στὸν Ἅγιον Γεωργίου, κοντὰ σὲ Παρίσι. Ὁ Μοντελὺ, βιαστικὸς καὶ κάπως ἀνήσυχος ἐκεῖνο τὸ βράδν, τοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα μεγάλο μπαούλο.

Νὰ ἕνα μπαούλο, ὅπως τὸ θέλετε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐμπόρος καὶ τοῖδεξε ἕνα μεγάλο. Μπορεῖτε εἰ καὶ μέσα ἀκόμη καὶ νὰ κοιμηθῇτε! Ἐνα τέτοιο μπαούλο οὐδ' ἄρξεται! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μοντελὺ. Καὶ τὸ ἀγόρασε.

Ὁ Μοντελὺ συνελήφθη στὸν Ἅγιον Γεωργίου. Ἀρνήθηκε ὅτι ἦταν ἐμπόρος, λέγοντας ὅτι εἶχε πέσει θύμα πούδς ἔφρι τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ μπαούλο γιὰ νὰ κρύψουν ἐκεῖ μέσα τὸ πτώμα τοῦ εισπράκτορος. Ἀκόμα καὶ τὴν ἡμέρα τῆς δέξης του προσπάθησε νὰ τὸς ὁ δολοφόνος ἦταν πὺδ παράδοξος. Ὁ ξενοδόχος τὸν κατέθεσε σὲ ὅση ὥρα κοιμήθηκε τὸν Μπουασ-

σελιέ, ἔφριε τὴν νεκρώση ἀκολουθία... Τέλος ὁ Μοντελὺ ἔχασε πειά τὸ θάρρος του καὶ φώναξε στὺς δικαστὰς του:

—Ἐ, λοιπὸν! Τώρα θὰ σᾶς πῶ τὴν πραγματικὴ ἀλήθειαν!... Ὁ εισπράκτορς ἀνέστησε μέσα στὴν κἀμάρα μου καὶ ἐγὼ τότε φοβήθηκα καὶ τὸν ἔκρυψα μέσα σὲ μπαούλο...

Μπορεῖ νὰ ἦταν ἀλήθεια... Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀκριβὲς εἶχε συμβῇ. Τὸ μεγάλο λάθος ὅμως τοῦ Μοντελὺ ἦταν ὅτι πῆγε καὶ εἰσέπραξε τίς συναλλαγματικὲς. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφὴ του. Τὸ Κακουριόδοκιο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατον. Κι' ὁ Μοντελὺ καρατομήθηκε στὶς 8 Ἀπριλίου 1848. Μπροστὰ στὴ λαμπιτόμια, ὥστόσο, εἶχε τὸ θάρρος νὰ φωνάξῃ:

—Αὐτὴ τὴ στιγμή κόβουν τὸ κεφάλι τῆς ἀδωότητος!...

Τὸ πὺδ ἀποτρόπαιο ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ 19ου αἰῶνος εἶνε ἐκεῖνο, πὺδ διέπραξαν κατὰ τὸ 1878 ὁ Μπαρρέ καὶ ὁ Λεμπιέζ, καὶ τρομοκράτησε τότε ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ κυρὰ Ζιλλέ, μὰ γρηῆ φιλάργουρη τῆς συνοικίας τοῦ Σαιν-Μαρτέν, εἶχε μιά ἀρετὰ στρογγυλὴ περιουσία καὶ μιά μέρα ζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Μπαρρέ, πὺδ μπορούσε νὰ τοποθετήσῃ τὰ λεπτὰ τῆς μὲ περισσότερο κέρδος. Ὁ Μπαρρέ, συλλογίστηκε ἀμέσως νὰ τὰ κλέψῃ, καὶ ἔκανε λόγο σὲ φίλον τοῦ Λεμπιέζ, φοιτητὴ τῆς Ἰατρικῆς. Καὶ οἱ δύο τοὺς τότε συμφώνησαν νὰ δολοφονήσουν τὴν κυρὰ Ζιλλέ. Τῆς ἔσπασαν λοιπὸν τὸ κεφάλι μέσα στὴν κἀμάρα τῆς μ' ἕνα σφυρὶ καὶ ὁ Λεμπιέζ, κατόπιν, μὲ τὰ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα του, τὴν ἔκοψε κομμάτια, καὶ αὐτὰ τὰ κομμάτια τὰ τυλίξε προσεχτικὰ μέσα στὰ φουστάνια τοῦ θύματος. Ἐπειτα οἱ δολοφόνους τὰ ἔκρυψαν μέσα σ' ἕνα μπαούλο καὶ τὰ ἔστειλαν στὴ Μάν.

Ἐπόμενον τόσο ὅτι δὲν θὰ ἀνεζάλυπτε κανεὶς τὸ ἐγκλήμα τους, ὥστε λίγες μέρες μετὰ τὸ ἐγκλημα ὁ Λεμπιέζ ἔκανε μιά διάλεξιν μὲ θέμα: «Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴ ζωὴ»... Ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἐβδομάδες, τὸ μακάβριο μπαούλο ἔμενε σὲ σταθμὸ τῆς Μάν. Τέλος ὅμως ἡ δυσσομία του ἔβαλε σὲ ὑποψία τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τότε ἡ ἀστυνομία τὸ ξανάστειλε σὲ Παρίσι, ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, ἀπὸ πρῶτα τὸ ἀνοίξε καὶ εἶδε ὅτι εἶχε μέσα ἕνα καμιατωμένο πτώμα.

Ἐκεῖ πέρα ὁ ἀνακριτὴς Γκιγιὼ ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἱατροδικαστὰς νὰ συναρμολογήσουν τὰ κομμάτια καὶ τὸ πῶμα τότε ἐξετέθη στὴ Μόργκ, σὲ Νεκροσκοπεῖο, δίπλα στὰ κομμάτια ἀπὸ τὰ φουστάνια τῆς γρηῆς, στὰ ὁποῖα ἦταν τυλιγμένο.

Χιλιάδες περιέργοι πέρασαν ἀπὸ τὴν Μόργκ, ὥσπου μιά μέρα, μιά μοδιστρούλα φώναξε κατὰπληκτῇ: —Μὰ! Γὰ κατὰτῇ! Αὐτὸ εἶνε τὸ φουστάνι τῆς κυρὰ Ζιλλέ! Ἐγὼ τῆς τὸ εἶχα μιλῶσει, γιὰτὶ δὲν ἔβλεπε πειά γιὰ νὰ ράψῃ!...

Ἡ ἀστυνομία ἀμέσως ἔτρεξε στὴν διεύθυνσιν πὺδ τῆς ἔδωσε ἡ μοδιστρούλα. Ἡ θυρωρὸς τοῦ σπαιτοῦ, σὲ ὅποιο καθόταν ἡ γρηῆ φιλάργουρη, δὲν εἶχε ἀνησυχίσει διόλου, γιὰτὶ ἦταν συνήθισμένη στὶς ἐξαφανίσεις τῆς.

Ὅστόσο, πρόσθεσε: —Ὁ κ. Μπαρρέ, ἕνας ἐπαγγελματίας, ἀνέβαινε καμιά φορὰ σὲ δωμάτιό τῆς. Μπορεῖτε νὰ πληρο-

φορηθῇτε ἀπ' αὐτόν. Κάθεται στὴν ὁδὸ Πολυβὸ, σὲ τὸ τρίτο πάτωμα τοῦ ἀριθμοῦ 53...

Ὁ ἀνακριτὴς βόηκε εὐκόλῃ τὸν Μπαρρέ. Τοῦ εἶχαν πῆ ὅμως ὅτι εἶχε γενειάδα καὶ φρυσιὰ ξαφνισμένη δταν τὸν εἶδε τελείως ξυρισμένο. Ἀμέσως λοιπὸν ἔκανε τὴ σκέψιν ὅτι ὅπως εἶχε μπροστὰ του ἕνα ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τῆς γρηῆς. Τὸν κῆτταξε λοιπὸν στὰ μάτια καὶ τοῦ φώναξε μὲ αὐστηρότητα:

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος! Δὲν θυσιάζεις κανεὶς χωρὶς λόγο μὰ ὅσοι μορφή γενεῖς ἀδᾶ σὰν τὴν δική σου. Ἐμπρός, ἀκούουθῃς μὲ στὴ Μόργκ...

Ὁ Μπαρρέ χλώμασε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰν τὸ κίτρινο φύλλο. —Ὅχι, ὡ! μὲ πᾶτε στὴ Μόργκ! ψιθύρισε. Δὲν θέλω νὰ τὴν δῶ! Ὁμοίω γὰ ὅτι ἐγὼ νὰ σκοτώσω μὲ τὸ σφυρὶ. Μὰ δὲν τὴν κἀμᾶ ἡ ἀσᾶ ἐγὼ. Ὁ χασάτης εἶνε ὁ Λεμπιέζ...

Ἐπόμενον ἀπὸ μιά ὥρα εἶχε συλλήφθῃ καὶ ὁ Λεμπιέζ. Κι' αὐτός, λοιπὸν, ὁμολόγησε ὅτι εἶχε κομιάσει τὴν κυρὰ Ζιλλέ. Στὶς 7 Σεπτεμβρίου τοῦ 1878 τοὺς καρατομήσαν καὶ τοὺς δύο, στὴν πλατεῖα τῆς Ροκέτ. Πρὶν ὅμως τοὺς οδηγήσουν μπροστὰ στὴ λαμπιτόμια, τοὺς ἄφησαν λίγες στιγμὲς μαζί. Ὁ Λεμπιέζ τότε, μὲ γυρολόμένα μάτια, ἄρχισε νὰ βόρξῃ τὸν Μπαρρέ:

—Ἐσὺ φταῖς, κανάγια!... —Ἐγὼ;... παραπονιόταν ὁ Μπαρρέ. —Ναί, ἐσὺ! Ἐκᾶνες λῶμα τὸ κεφάλι τῆς γρηῆς μὲ τὸ σφυρὶ... Ἄν δὲν τὸ ἔσπαζες, θὰ μπορούσα

νὰ πούλησω τὸ κρανίον 25 φράγκα καὶ ἔτσι θὰ στέλναμε τὸ μπαούλο στὴ Χάρρη. Ἐκεῖ πέρα τότε θὰ τὸ πετοῦσαν στὴ θάλασσα...

Αὐτὲς ἦσαν ἡ τύψεις τοῦ Λεμπιέζ. Ὅταν παρουσιάστηκε στὴν πλατεῖα, δίπλα σὲ δῆμο, κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος φώναξε:

—Μπαρρέ, Λεμπιέζ!... Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἔπασαν ἀμέσως καὶ ἀνακάλυψαν ὅτι αὐτὸς εἶχε πούλησιν τὸ μπαούλο στὸν δολοφόνον. Μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν ἂν ἦταν συννο-

Ὁ ἐγκληματίας φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς Λεμπιέζ

τὸ 1879. Μέσα σ' αἰτήματα τοῦ Παρισινοῦ σταθμοῦ τοῦ Βορρά εἶχε ἀφεθῇ, μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ ἕνα κιβώτιο, τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν εἶχε πᾶει νὰ τὸ ζητήσῃ. Ὅσο ὅμως ἡ μέρες περνοῦσαν, μὰ ἀνυπόφορη δυσσομία ἄρχισε ν' ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν τὸ κιβώτιο.

Τότε οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ ἀνέφεραν στὸν σταθμάρχην τὸ γεγονός, ὁ ὁποῖος εἰδοποίησε τὸν εισαγγελέα καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ του παραβίασαν τὸ κιβώτιο. Μὰ κορυγὴ φρένης ἔφριε τότε ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων.

Ἦταν τὸ πῶμα τοῦ δυστυχισμένου Μπουασσελιέ...

Μιά γυναῖκα κομιασμένη βρισκόταν μέσα σὲ κιβώτιο. Τὸ πρόσωπὸ τῆς ἦταν φρικτῶς παραμορφωμένο, καὶ ἔτσι δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά τῆς.

Ὅστόσο, δὲν χρειάστηκε καμιά προσπάθεια, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἡ ἀρχὲς τὴν ταυτότητά τῆς, καθὼς καὶ τὸν δολοφόνον τῆς. Ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος εἶχε καρφισώσει τὴν κάρτα τοῦ ἐπάνω στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς ματωμένους μαστοὺς τοῦ θύματος. Ἐπάνω στὴν κάρτα αὐτὴ ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Εἶνε ἡ γυναῖκα μου. Τὴν σκότωσα γιὰτὶ μὲ ἀπατοῦσε. Ζάν Ἐρμπε, λοχαγός»

Ὁ εισαγγελέας ἔτρεξε μαζί μὲ μερικὸς ἀστυνομικοὺς στὴ διεύθυνσιν πὺδ ἔγραψε τὸ μπυλλετό, καὶ ἐκεῖ βρήκαν τὸ λοχαγὸ Ζάν Ἐρμπε. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν πὺς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Μὰ ὁ ἴδιος ὁμολόγησε ἀμέσως κυνικῶτα τὸ ἐγκλήμα του.

Μὰ, ὅπως κατάλαβαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ λόγια του, ὁ δυστυχημένος ἦταν τρελλὸς καὶ εἶχε σκοτώσει τὴ γυναῖκα του σὲ μιά στιγμὴ νῆσεως, ἐνῶ ἦταν ὑπόδειγμα πιστῆς συζύγου.

Παρ' ὅλη τὴν τρέλλα τοῦ ὅμως, καταδικάστηκε εἰς θάνατον καὶ καρατομήθηκε.

Ἐκεῖν τὴν ἐποχὴ, βλέπετε, δὲν λογαριάζοταν καὶ τόσο ἀπὸ τὰ δικαστήρια τὸ ἀνεύθυνον τὸν τρελλόν.

EMMANOYHΛ KAP

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ μόνη φιλοδοξία τῶν γυναικῶν εἶνε ὁ ἔρω.

Ἀν. Φράνς

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Κ' ενώ άνοιγε το φλασκί πού κρεμόταν στο λαιμό του, ο Μάκ Φέρον, παρακολουθούσε τις κινήσεις του μ' ένα ευδιάθετο βλέμμα.

— Δέν μ' άρέσει νά παίξω αυτό τό παιχνίδι, δέν είμαι σκοπός, ψιθύρισε, γιατί ο Κόκκινος Ντίκ δέν άστεινέται μέ τόν κανονισμό μά ο κανονισμός δέν είνε ποτέ γιά σάς, Ταχυδρόμε, κ' ό,τι θάσεται μέσα στό φλασκί σας, είνε χροσάφι πού πίνεταί. Είς ύγειαν σας, και μήν τό πήςτε στόν άνθισασπιστή.

Πήρε τό φλασκί πού τού έτεινε ο Ταχυδρόμος και ήπε μιά άξίολογη δόση. Ο Ταχυδρόμος έπειτα έβαλε τό στόμιό του στό στόμα του και τό ξανάδωσε στόν Μάκ Φέρον, λέγοντας:

— Νά ο Μπλούμ, εκεί πέρα κ' ο δεκανέας Γκράν μέσα στη σκηνή πού φυλάει αυτούς τούς δυστυχισμένους διαβολοφραντάζους. Δόσε τους νά πούν κ' αυτοί κ' αύριο τό πρωτό ξαναπαίρνω τό φλασκί μου.

Ο στρατιώτης δέν άρνήθηκε.

— Καί θά πάτε νά κοιμηθήτε, έ-ξοχώτατε; είνε χηνωπίας τή γλώσσα του μ' είνγνωμοσύνη.

— Όχι, σύντροφε, ή νύχτα μου χροιάζεται. Όταν στόφωσώ στόν Άλαζάν νά κοιμηθί, θά πάω ως τό δουνό και δέν θά μέ ξαναβήτε παρά τό πρωτό.

— Θάνα πολλοί χροστιανοί πού θά ήθελαν νά τούς περιτοιούνται σάν τόν Άλαζάν.

— Καλή νύχτα, σύντροφέ μου!

— Καλή νύχτα, έξοχώτατε!

Ο ταχυδρόμος άπομακρύνθηκε κ' ο Μάκ Φέρον φώναξε μέ ένα ψή! έντονο τόν Μπλούμ πού φύλαγε στην άλλη άκρη τού ύπόστεγου. Άναστήκωσε συγχρόνως τό πανί της σκηνής γιά νά είδοποιήσιν τόν δεκανέα Γκράν και τόν άλλο σκοπό πού φύλαγαν μέσα.

Οί τέσσερες φίλοι μας άδειασαν τό φλασκί στά κρυφά, σάν τά παιδιά τού σχολείου πού καντίουν κ' έπειτα ξανάβησαν στην προσηνή τους τάξη.

Σέ δυό λεπτά, ένας άντρας τυλιγμένος σ' ένα μανδύα σκοτεινό, πέρασε κοντά στόν Μάκ Φέρον και άπάντησε στό «Τίς είς» του μέ τό κανονισμένο παρασύνθημα, κ' έπειτα χάθηκε μέσα στό σκοτάδι τού μικρού δάσους τών φράξων μέ μεγάλα βήματα.

— Έχουν Σάββατο, νυχτερινή σίναξι μέ την προεδρία τού Σατανά, κάποιον άπόψε, γιατί ο Μαύρος Κόκκιν πάλι στόν χορό, ψιθύρισε ο Μάκ Φέρον. Μά τί διάβολο; τό κεφάλι μου είνε βαρύ σάν νά ήταί όλο τό ούσσι των γύμων μου.

Στάθηκε και σταύρωσε τά χέρια του μέσα από τή μπαγιονέτα του.

— Πάντα θά ή και κάποια καινούργια ιστορία νά μάς πη αύτός ο ταχυδρόμος, ψιθύρισε πάλι μέ φωνή νυσταγμένη. Φυλάω σκοπός από μάμμιση δόσε... Καί όμως νυστάζω... Άς τραγουδήσουμε λίγα. Άνάβησε τό κορίτσι και κ' άκούχισε νά συγοτραγουδή:

Καμιά, καμιά ποτέ σ' αυτόν

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Άληθινή Ιστορία)

δέν μπόρεσε ν' άντισταθή, κοπέλλα, πλούσια ή φτωχή. Καί τώρα δόσε τριγυρνούν στους κάμπους και μέσ' στό λαγκάδι λένε πώς βλέπουν κάθε βράδυ τό φάντασμα τού λοχαγού.

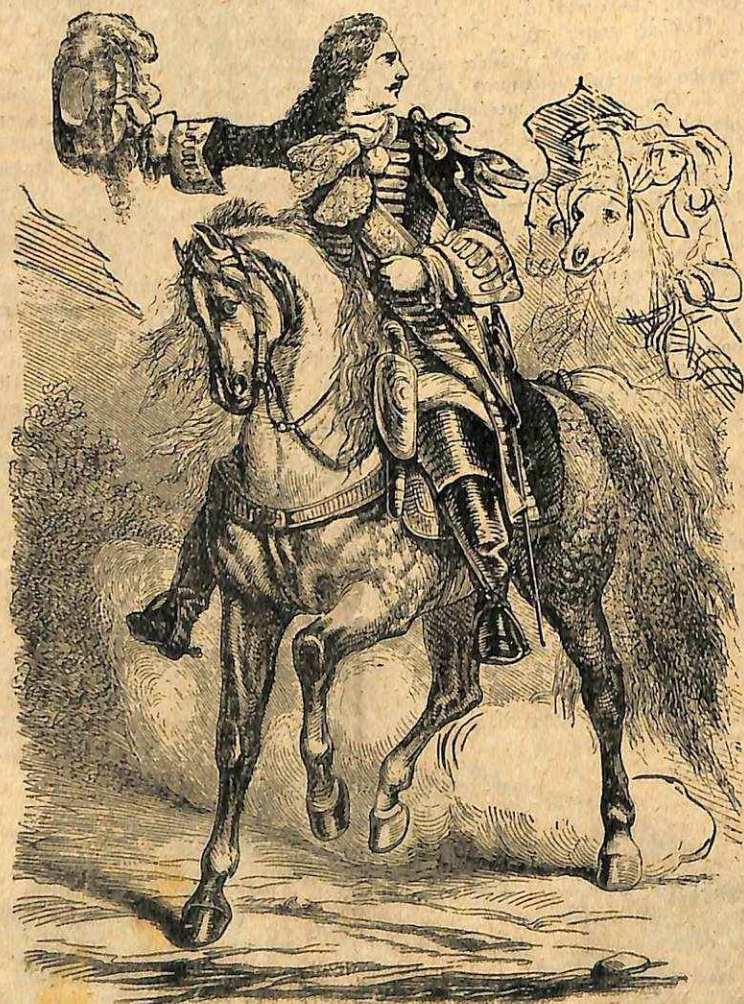
Μά ή φωνή τού Μάκ Φέρον έσθισε και τό όπλο του έπεσε από τά χέρια του. Έκανε νά σιύνη γιά νά τό πιάση, μά τό κεφάλι του παρέρυρε και τό σώμα του και ξαπλώθηκε φαρδύς πλατύς μπρος στην πόρτα τού ύπόστεγου, όπου κ' άπικομηθήθηκε.

Διό άλλα λεπτά πέρασαν κ' ο Γενικός Ταχυδρόμος ξαναβάρηκε. Πέρασε άποφασιστικά πάνω από τό σώμα τού Μάκ Φέρον κ' έμπηξε μέσα στό ύπόστεγο, όπου κοιμόντουσαν οί Γάλλοι αλχημάλωτοι.

XIV

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΣΟΡ

Όχι μακριά από τις πηγές τού

Ο Λοχαγός Φάντασμα (Γκραβούρ της εποχής)

έφτανε πάλι τό μάτι, ήταν σωρευμένος ένας αναρίθμητος κ' άκίνητος σωρός από πέτρες. Στα πόδια τού λόφου μιά λίμνη καθρέφτιζε τά άστρα.

Τό πάλι ήταν έρημο πρός τό μέρος τού λόφου και στην πεδιάδα. Στα έρείπια κανένα άνθρωπο πλάσμα δέν φαινότανε. Μά από τό κέντρο τών έρειπίων άνέβαινε μιά πικρή στήλη καπνού, πού την άσπρίζαν ή άχτίδες τού φεγγαριού.

Εάν δέν ήταν άρκετό αυτό τό σημείο γιά νά προδώση την παρουσία ανθρώπων, ένας θόρυβος φωνών, τραγουδιών, συζητήσεων, ποήμαζε σάν νά βγαίναε από τά σπλάχνα της γής, φανέρωνε μιά υπεραρετά πολυάριθμη συντροφιά πού γλεντούσε κάτω από τά παμπάλαια έρείπια.

Ένα χτύπημα κουτιών έσάλεψε έξωφρα νά νερό της λίμνης και μιά μικρή θάλασσα πλησίασε στά καλάμια της άχθης. Διπλώθηκε τή στεριά στό σημείο, όπου μερικές πλάκες σκεπασμένες μέ λάσπη φανέρωναν άκόμη την ύπαρξη εκεί τού παλιού πλυντηρίου τού μοναστηρίου, κ' ένας άντρας, μέ ρούχα Έσπανού χωρικού έπήδηξε έξω.

Είχε στους ώμους του ένα σκισμένο δίχτυ, όπου βρισκότουσαν πέντ-έξη ψάρια. — Άσχημα θά φάμε άπόψε! μουρμούρισε σέ πολύ καλή γαλλική μόλις πάτησε τό πόδι του στη γή. Έσπρωξε κατόπι μέ ένα κίνημα δυσσεσκεσίας την άόρατα του πού είχε κάνει νερά μέσα και πήρε τό κακότοπο μονοπάτι πού άνέβαινε πρός τά έρείπια.

Ήταν δυσσεστημένος από τό ψάρεμά του βάδιζε άργά, μέ τό κεφάλι κάτω βλαστημώντας, όταν σκόνταψε σέ καμιά πέτρα και ξαναβρόντας κάθε τόσο:

— Άσχημα θά φάμε άπόψε. Όταν έφτασε κοντά στό μοναστήρι, ο θόρυβος τών φωνών πού έβγαίνε μέσα από τή γή έφτασε σ' αυτιά του, κ' έδολασίσε την άργή του.

— Νά, αυτοί οί κατεργαρέοι οί ατοίγαννοι πού δέν τούς λείπει τίποτε! μουρμούρισε. Έδώ ζούν σάν τους γεμάτες κρέας, κνήμη, κουμοναστηριού θά έξήλευαν την κουμίζε το φάι τους!

Μιά πνοή άνέμου έφερε ως τή Ζαυλώθηκε τότε πάνω στό χόμα πλατιού περιβόλου πού άποτελούσε άλλοτε την κυριότερη αλλη του μοναστηριού.

Ένα έρειπωμένο ανάβαρο έφερε σ' ένα σωρό πέτρες από πυλώνες. Κάτω από τ' ανάβαρο βρισκόταν μιά τρύπα άπ' την οποία έβγαίνε ή στήλη τού καπνού.

Ο άνθρωπος μας σύσθηκε ως τό ανάβαρο κ' έβαλε τό κεφάλι του μέσα από την τρύπα και διέκρινε ένα είδος ύπογείου γεμάτο από σιλουέτες άνδρων και γυναικών,

Όλοι αυτοί οί άνθρωποι φορούσαν κοστούμια άλλόκοτα.

Άκούγε κανείς ένα άκατάπαντο άλλοττό από τραγούδια και ταμπούρα. Από την τρύπα έβγαίναν κίματα θεμού άμμου, γεμάτα μυρουδιές μαγειρικής πού, σ' αλήθεια, θά μπορούσαν νά γαργαλίσουν τρυφερά την ήρεξη ενός παλληκαριού.

Πίσω από ένα κομμάτι τοίχου, στό βάθος τού ύπογείου, μοσφαίνονταν μιά γοηά πού έβέβλεπε ένα καζάνι, τό όποιο έβραζε πάνω άπ' τό φλογισμένο τζάκι. Τό άλλο μισό της κοιλίας δέ φαινότανε.

Ο άνθρωπος μας υέτησε ένα διάνο και τρεις κόττες καθώς ή μαγειρεύσα άνασκήκωσε τό σκέπασμα τού καζανιού. Άνοιξε τά ρουθούνια του διάπλάτα και ρούφηξε έσο άχνό μαρούσι νά χωρέσουν τά πνεύματά του. Έπειτα έρριξε τό βλέμμα του πρός τά μικρά τού ψαράκια και γιά τούτη φορά ή ίδια άπελπισμένη κραυγή, ξέφυγε από τή χείλη του:

— Άσχημα θά φάμε άπόψε!

Έπειτα έπαψε νά κυττάξη αητά τά τόσο όραία πράγματα και ξανάχισε τόν δρόμο του. βλαστημώντας την τύχη του. Ο δρόμος του τόν έφερε στην άκρη τών έρειπίων, όπου μιά δευτερο στήλη καπνού, αλλά πολύ πιο λιγνή αυτή, έβγαίνε μέσα από ένα σωρό χαμύλλαδα. Ο ψαράς μας κυττάζε τόν καπνό αυτό μέ μελαγχολία. Τόν μυρίστηκε μά δέν τού ήρθε παρά ή μικροδιά τών ψύλων πού καίγοντουσαν.

Πίσω από τά χαμύλλαδα ήταν μιά στρουγγυλή τρύπα όμοια μ' έ-κείνες πού άνοίγουν ή άλειπούδες στά δέντρα. Ο άνθρωπος μας έμπηκε σουρετά μέσα και συνάντησε τό πρώτο σκαλοπάτι μιάς σκάλας φαγωμένης από την ύγρασία. Κατέβηκε καμιά είκοσάρια σκαλοπάτια και βρέθηκε μέσα σ' ένα δωμάτιο τετράγωνο, χαμηλό, πολύ πένθιμο, στη μέση τού όποιου βρισκόταν μιά κατσαρόλα. Τό μόνο φως πού έφώτιζε αυτό τό κενοτάριο, γιατί τέτοιο ήταν πραγματικά, τό μέρος, όπου είχε κατέβει ο ψαράς μας, ήταν τά ξερόκλαδα πού καίγοντουσαν.

— Έ, άντήχησε μιά φωνή από τό βάθος τού κενοταρίου, είνε ψάρεμα στό βάλο σήμερα; Ο ψαράς έρριξε τά ψάρια του σέ μιά πέτρα πού χρησίμευε γιά τραπεζί και πέταξε τό μουσκεμένο δίχτυ του.

— Βατόαχια και σαύρες, πόλινες! άπάντησε μέ σφιγμένα τά δόντια του. Σέ καμιά δεκαπενταριά χρόνια αυτοί έδώ οί παληκοβιοί ποίπιασα μπορεί νά γίνουν μπαμπούνια.

Κατόπι ο ψαράς μέ κάποια άόριστη έλλειπα, άνασκήκωσε τό σκέπασμα της κατσαρόλας. Δέν είχε μέσα παρά καθαρό νεράκι.

— Κεραυνέ τού Λαντερνά! έκανε μέ άπογοήτευσιν. Κεραυνέ της Βοέστης! Κεραυνέ τού Λαμπάλ κ' όλοι οί κεραυνοί της Βοεττίας και τών άλλων τόπων! Έτσι θά κοιμηθούμε κ' άπόψε, χωρίς νά φάμε τίποτα!

Δυνατά γέλια άντήχησαν από τή σκοτεινή γωνιά. — Τί διάβολο κάνετε εκεί; φώναξε ο νεφευμένος μ' ένα άπότομο τόνο θυμού; Ψάχνετε νά βρήτε

ποντίκια γιά νά βάλετε νά θράσουν στην κατσαρόλα;

Ένα ψηλό παλληκάρι, μισόγυμνο, τριχωτό, μέ χαραγμένα τά μπράτσια του, βγήκε από τή σκά. Πλησίασε ως τή κατσαρόλα, την έσεκέπασε κ' έρριξε μέσα ένα κομμάτι λαοδί. Τή στιγμή πού τό μικράτσο του ζύγανε στη φωτιά, φάνηκαν χαραγμένες πάνω σ' αυτό δυό τρίχρωμες γαλλικές σημαίες κ' από κάτω ή έπιγραφή: «ΖΗΤΩ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ».

Ο δυστυχισμένος μας ψαράς, βλέποντας τό λαοδί, άνοιξε τά μάτια του διάπλάτα.

— Υπάρχει λοιπόν εκεί μέσα καμιά φλέβα γής μέ λαοδί; ρώτησε πολύ σιγά και δειλά σάν νά φοβόταν μήπως ξυπνήσει από κάποιο όραίο όνειρο.

— Καί λαοδί και ζαμπόν κ' από όλα! άπάντησε ο άνθρωπος πούχε τις δύο σημαίες στό μπράτσο και τού όποιου φάνηκε τό άγαθό και μεταρροκαταπισμένο πρόσωπο.

Αυτό τό παλληκάρι ήταν ο γενναίος Γάλλος δραγώνος Ζάν Κουτάρ, τόν όποιο άνέφερε ο Ταχυδρόμος στην ιστορία τού λοχαγού Φάντασμα.

Ένα άλλο ψηλό παλληκάρι βγήκε έξω από τή σκά, επίσης τριχωτό, μέ τά χέρια στυγματομένα, τό ίδιο δομητικό σάν τό πρώτο. Αυτός κρατούσε μιά κόττα στό ροζιά-

ρικο χέρι του, στό όποιο ήταν χαραγμένες δυό καρδιές φλογισμένες, τρυπημένες μ' ένα βέλος, γύρω άπ' τις όποιες ήταν γραμμένα:

«Ηγομένοι διά δίον, Ίωσηφ και Φαργάσκη, Είς τόν Μεγάλον Νικητήν. Βασιράς».

Ταυτοχρόνως μιά χήνα, μέ όλα της τά φτερά, πετάχτηκε μέσα στην κατσαρόλα, από τό σίγουρο χέρι ενός τρίτου παλληκαριού, στού όποιου τό μπράτσο ήταν χαραγμένο ένα όλόκληρο τοπίο, από φοινίκες, πυραμίδες και μιά Σπίγγα—άναμνήσεις της έστρατειας τού Ναπολέοντος στην Αίγυπτο.

Οί δυό τελευταίοι άνδρες, έκείνος της κόττας κ' εκείνος της χήνας, έρριξαν τώρα μιά άγκαλιά ξύλα στη φωτιά της όσας ή φλόγα δυνάμωσε και φώτισε τό ξαφνιασμένο πρόσωπο τού ψαρά.

— Ζάν Κουτάρ! άκούστηκε συγχρόνως μιά διατεραστική φωνή άπ' τή γωνία άπ' όπου είχαν βγή ή κόττα, ή χήνα και τό λαοδί, άγγίζω κάτι μέ τή μύτη τού σπαθιού. Φέρε τό σιδερένιο λούτο, Λαφλέο... Κι' έσύ, Σαρελίκι, φέρε μου ένα δανιλ άναμμένο γιά νά δώ καλύτερα.

Οί δραγώνοι, οί παλαιοί σύντροφοί τού Καίσαρος — γιατί περί αυτών πρόκειται, όπως θά καταλάβετε — άπάντησαν σ' αυτή την κραυγή μ' έπιφωνήματα εύθυμίας.

Ο πλούσιος άνθρωπος, στην εποχή της παντοδυναμίας του (Γκραβούρ της εποχής)

Ο Ζάν Κουτάρ ξαναβρόντας μέσα στό σκοτάδι της μυστηριώδους γωνίας, καθίζοντας μέ τά πόδια και μέ τά χέρια στών άέρα, ο Λαφλέο άρπαξε ένα λούτο μέ τόν όποιο άνακάτευαν τή φωτιά κ' ο Σαρελίκι πήρε ένα κλαδί έλλης άναμμένο πού φώτιζε σάν κερί. Κι' όλοι μαζί φώναζαν:

— Εμπρός! Πιτ - Έστάς, εμπρός! νά παραβιάσουμε τό χαράκιμα!

Ο Πιτ-Έστάς, ο ψαράς, δέν χρειαστηκε και πολλά παρακάλα. Άποπιάσε τή μακαρία έστρατιάν πού τόν είχε πιάσει γιά μιά στιγμή κ' άκολούθησε τούς συντρόφους του, ενώ συγχρόνως κυτούσε γύρω του νά βοή κανένα μεταλλικό νεταλόνι, γιατί είχε άρχισεί νά μαντείη από τού προερχόντουσαν όλα αυτά τά τρούμια.

Σέ μιά γωνία της τρύπας αυτής ήταν ξαπλωμένος ο Καμπούσης, μισόγυμνος κ' αυτός, και δοσιμερός σάν διάβολος. Άπ' τό κεφάλι ως τά πόδια ήταν γεμάτος ταυέντο και λάσπη, περισσότερο από έναν χύστη. Από πάνω του έτρεχε ιδρώτας και αίμα. Τό δύσμορφο, φτωγό και μικρό σώμα του ήταν μισοκαμμένο σέ μιά τρύπα άνοιγμένη στόν τοίχο. Τί έκανε εκεί; Κλεφτολογούσε και φώναζε:

— Βοήκα τό άσκι! Είμαι βέβαιος πώς βρήκα τό άσκι μέ τό γρασί! Μή πρόκειται ν' άνοίξουμε άκόμα την τρύπα.

Οί δραγώνοι άμέσως, ξαναρχίσαν ν' εδνθύνει, νά άκούουν τόν τοίχο. Τά σπαθιά, τά μαχαίρια, οί λούτο, υπήρξαν στην ένέργεια σάν νά έπρόκειτο νά παραβιάσουν τά τείχη της Σαρογιάσσας. Ή χοντοή πέτρα χτυπιότανε από τέσσερα μούρμαζ, ο Σαρελίκι, λορραίνος κ' ύπομονετικός, δούλευε σιγά-σιγά μέ την λάμα τού σπαθιού του, ο Λαφλέο μ' ένα σιδερένιο λούτο, ο Καμπούσης καθάριζε τόν τόπο από τή χούματα πού έπεσαν κ' ο Πιτ-Έστάς έβγαζε μέ τό μαχαίρι του και μέ τά νύχια του τις πέτρες.

Όσο γιά τόν Ζάν Κουτάρ, μύγειρον εκ γενετής, έδινε κ' ένα χέρι έδώ, μά δέν σήκωνε τά μάτια του από την κατσαρόλα, ή όποια χάσις σ' αυτόν άνάδινε τόση εύχάριστα όρώματα. Σέ κάθε βόλτα του έπεσε κ' από ένα νέο άναμμένο δανιλ γιά νά φωτίση τή δουλειά τών συντρόφων του.

Ή σκατιά είνε φωνιτάσει τόση γιά καλή. Κι' έτσι μπουσούσε κανείς νά δη έλάνηση την έκταση τού ύπογείου τών δραγώνων πού ήταν άσχετά εύθύνοσο άν κ' ο θάλλος του ήταν ραϊσμένος και στυλιότατος μόνον από μεροζοή—στυλιόσε κακής άνοικετακικής. Τό έδαφος ήταν καθαρομένο.

Έξω από τή μενιόλη πέτρα πού ήταν κοντά στη τρύπα και χρησίμευε γιά τραπεζί, δέν άπόψε έκει μέσα πού ένα είδα—μενιόλη σκαλοπατιού κατεβατικού—καταμμένος μέ έσκα σπάλα πού απηυρίσταν στόν τοίχο, άπέναντι στην είσοδο.

Πάντα από αυτό τό κοινό κρεβάτι καυόταν από σπινέ—μην—μέρες σάν τόση μιά έλάνηση γυναικείοι πού δέν έπαιζε κανείς νά τή βοή σ' ένα τέτοιο μέρος. Έμπαζε, σέ μνησγοραφία, μέ

βεστιαριο θεάτρου.

Υπήρχαν εκεί γενειάδες και περσικές δλον των χρωμάτων, παλινόρουχα Ισπανικά, πέντε σπολές τέλειες δραγώνων, των οποίων η μία είχε τις έπιμοιδες λοχαγού, μια σπολή Σκοτσέζου αξιωματικού, κι άλλα παρόμοια μπερδεμένα με διάφορα όπλα του άπαστραφταν και βρισκόντουσαν σε καλή κατάσταση.

Στην άκρη του κρεββατιού βρισκόταν ένα μικρό διαμείρισμα, καμωμένο από πασαλόνους μπηγμένους στη γη και με πανιά κρεμασμένα από την όροφή. Αυτό ήταν τώρα κλειστό.

Όσο για τα έφτιατα τα όποια θάρρετε ναχουν όλες αυτές ή σπολές των έπιμων δέ φανόταν ούτε έχνος των.

Οι φίλοι μας έντομεταξύ δούλευαν και το έργο τους έπληγαν περιήρημα. Ο ένθουσιασμός έννε καλύτερος από όλα τα έργαλεία κι ή σκέψις του άσπιου με το κρασί έλχε το χάρισμα ν' άναψει στους δραγώνους μας και στον Καμπούρη ένναν ένθουσιασμό μοναδικό. Σε πέντε λεπτά το άσπι βρισκόταν έξω από την τρύπα. Μα κι ή τρύπα έλχε μεγαλώσει πια τόσο ώστε μπορούσε κανείς να περάση προς το μέρος άπ' όπου έλχαν βγή όλα αυτά τα τρόφιμα.

Η περιέργεια των δραγώνων μας ήταν μεγάλη! Ο Καμπούρης πέρασε πρώτος. Οι άλλοι άκολούθησαν κι ο Πιτί-Έστάς, που άποτελούσε την όπισθοφυλακή, έφερε και φως.

Τότε μια κραυγή πνιγμένη θαιμασμού έξέφυγε άπ' όλα τα στήθη. Δέν ήταν ή πλοήσια άρχιτεχνική του μέρους, όπου βρέθηκαν ά-έσφρα, ή όποια άπέσπασε την κραυγή τους. αυτή. Κανένας τους δέν ένε άείωσεις τίτλου άρχαιόλογου. "Οχι, όχι, ή κραυγή του θαιμασμού των δέν ήταν για τις μάταιες πολιτέιεις της τέχνης.

Μιά άτελείωτη σειρά από φαγώσιμα άπλώνονταν μπροστά τους: παστά, πωλεσιανά, λαοδιά ήταν παραταγμένα άπάνω σε ύπόγειους τάφους που χρησίμευαν τώρα για μπουφέδες, άσπια από τοιούδια τρώγον παρασκευασμένα από Ξεούς κι από Μαδέρα, ήταν σωριασμένα το ένα πάνω στο άλλο κι έφταναν στο έπινος ως τα χείρα των έπιτυβίων άγαλμάτων που βρισκόταν εκεί.

Μα σε ποιόν τέλος πάντων άνήκε ή Γη αυτή της Έπαγγελίας; Ποιοι ήταν οι νόιοι του μυθικού όημοφυλακείου που έφερνε στον νοϋ τον παληό καλό καιρό που ζούσαν εκεί ή λεγεώνες των μοναχών;

Τρεις τάξεις χροστασμένων ανθρώπων ύπάρχον στην Ισπανία κατά την έποχή του πολέμου της άνεξαρτησίας. "Ολοι έπεινούσαν στη χώρα αυτή, έκτός των Άγγλων, των Καλογέων και των Άρτσιγγάνων. Έδώ λοιπόν, στα έρείπια του μοναστηριού οι Άρτσιγγανοι έλχαν διαδεχθή τους μοναχούς και οι δραγώνοι μας έκχαν άρα την τιμήν να έπισκεπτόνται τις άποθήκες των Ροικιά του Σιδερένιου Δοντιλιδίου.

Έκλεβαν, μ' άλλα λόγια, το κλοπιμένα!...

Έπρεπε να διασούν μόνο γιατί έρωσαν περιέργους καότους κάτω άπ' αυτούς τους θόλους. Φωνές

μπερδεμένες με τραγούδια και γέ-ύπνοιο, φορούσε Ίσπανικό κοστούμι με ταγγάνιες άποχρώσεις. Κρατούσε στο χέρι της κιθάρα και στο λαμίο της κρεμόταν ένα ντέφι κι ένα ξυγάρκι καστανιέττες.

Η Αίλιας ή ή Ζουανίτα ή Λεονέτα, όπως ήταν γνωστή στα μέ-ρη αυτά άπάντησε στον χαριετισμό των δραγώνων μας, που ήταν άνάμικτος από σεβασμό και οικειότητα, μ' ένα γλυκό χαμόγελο ένκαρδιότητος.

Έκείνη σέπειτα σ' ένα κάθισμα που ο Ζάν Κουτάρ της έπρόσφερε με μια φροντίδα δλότελα πατρική, ένω ο Πιτί-Έστάς κι ο Λαφλέρ την άπάλλασαν άπ' την κιθάρα και το ντέφι. Στο σαγηνευτικό της πρόσωπο φανόντανε καθαρά ζωγραφισμένη ή κόουρασι.

Δέν θα πήτε λίγο, σενιορίτα; έλεε ο Λαφλέρ σηκώνοντας με την άκρη του δαχτύλου του το άσπι. Έβλε γλυκό σαν μέλι!

Γιατί όχι, φίλε μου! άπάντησε χαμογελώντας ή Αίλιας. Δηρώ κι' είμαι έξαντλημένη. Γέμισέ μου ένα ποτήρι, Λαζαρίλο, και θα το πιω εις ύγειάν σας.

Και έδωσε την καστανιέττα της, της όποιας το κολίωμα γέμισε ο Καμπούρης με κρασί του Ρότα. Το ήπιε μονορούφι, ένω έξοργιζνε το βλέμμα της στους δραγώνους, οι ό-ποιοι έλχαν δ-λοι το χέρι τους στο μέτωπο. Ένα τρι-νταφυλλί χρώ-μα άπλώθηκε άμέσως στη ν άχρότητα του προσώπου της και το χαμό-γελό της έγί-ννηκε πια εύθυμο.

Τί άγάπη άγγέλου! ψιθύρισε ο Πιτί-Έστάς.

Και κάνει τη δουλειά της καλύτερα από ένα δραγώνο! έπρόσθεσε ο Σαρελόν, πούχε γίνει όλος τριφυρότητες.

Ξέρετε ένα πράγμα, δεσποινίς Αίλιας; Ξαναέσε δυνατά ο Κουτάρ, άμα διαρεσειζω καμιά φορά άπ' το έπάγγελμα του ποτικού των ύ-πογειων, που έχω τώρα και με πιάνει άηδία, σκέφτομαι έσας και κάνω ύπομνη.

Καλύτερα να σκέπτεσθε Έκεί-νον! άπάντησε ή Αίλιας. Θα τον ήπτε σε μια ώρα.

Μπράβο! φώναξαν όλοι μαζί. Φτάνει μόνο νάχη, να κάνουμε καμιά σποστή δουλειά, γιατί σαπία-με πια στο καθιστό!

Η άληθινή δουλειά δέν θά-ρήνη νάρη, πιστέψτε με. "Αν ή-μουν στη θέση σας θάφηνα στην πάντα το κρασί, γι' άπόμε τοιλά-χιστο, έλεε ή νέα.

Κάτω τα χείρα, Καμπούρη! Πέτα το άσπι! διάταξε ο Πιτί-Έστάς άμέσως. Η σενιορίτα έχει το ποδάριμα άπόμε.

Ε. σείς οι άλλοι! έπρόσθεσε ο Ζάν Κουτάρ. Έτοιμάστε μου ένα χαριετισμό στατιστικό, ότι μν-ιστήκατε την κατσαρόλα μου.

Η ώραία νέα που έλχε μετ' στο

κόσπου, αλλά ή νέα τους έλπε: Δέν θα φάω έδώ άπόμε, φίλοι μου. Η μέρα μου δέν τελείωσε ά-κόμα. "Αφού τάχεται όλα μπόλικά κάντε μου τη μερίδα μου διπλή και βάλτε τη σ' ένα καλάνι που θα το κρατήσει ο Λαζαρίλος, ο όποιος θα με συνοδέψη. Φαντάζομαι πως ο καλός μου Πιτί-Έστάς έλχε πάει ένα μένα στο ψάρεμα! έπρό-σθεσε καθώς έλδε τα φαράκια του δραγώνου.

Ο Πιτί-Έστάς σέπειτα με τον σκούφο του τα ψάρια.

Δέν θα τρώγατε τίποτα άπό-ψε αν περιμένατε από μένα, σενιο-ρίτα! έλεε. "Όταν πάει κανείς στη λίμνη για να ψαρέψη από γούστο, τομπαίει τάχα σκούφο, όταν όμως έλχε άνάγκη δέν πιάνει τίποτε... Μα έν έρθετε καμιά φορά στο Σαιν-Μαλό, σάς τάξω να ψαρέψη για σάς κάθε λογής ψάρι της Βρεττά-νης.

Μιά κόττα, ένα γενναίο κομμάτι λαοδιά και ένα ψομίδι φρέσκο βοι-σκόνοντας πια μέσα στο καλαθά-κι του Λαζαρίλου. Η Αίλιας σηκώθηκε. Η κόουρασι έλχε κοιδιά-σει τα πόδια της, με χαμόγελασε, λέγοντας:

Ο δρόμος θα με ξεκουράση. Έβγινκε έξω άκολουθούμενη ά-πό τον Καμπούρη, ο όποιος έριξε ένα βλέμμα ύπεράστου έρωτικου παραπόνου προς το άσπι του κρα-σιού και συνοδευόμενη από τους τέσσερες δραγώνους που θα ήθε-λαν να την κρατήσουν στα χείρα τους.

Και να σκέπτεται κανείς πως ο λοχαγός δέν καταλαβαίνει την άγάπη της! ψιθύρισε ο Πιτί-Έστάς, ξανακατεβαίνοντας στο ύπό-γειο.

Χρυσή καρδιά ο λοχαγός, έ-πρόσθεσε ο Σαρελόν, με ένε χαί-δεμένος που τον άγατούν τώσε άμορφες!

Ο Καμπούρης και ή ώραία του συντρόφισσα, έπλησαν, κάτ' από το φως του φεγγαριού, το πολύπλοκο μονοπάτι που έφερνε προς την λί-μνη. Ο Καμπούρης τραβούσε μπρο-στά, έξετάζοντας τον δρόμο, γιατί ή άμηση γειτονιά του καταφυγίου των Άρτσιγγάνων δέν άπέκλειε κα-κά συναντήματα. Μα κι ή Αί-λιας ήξερε καλά τον τόπο, και έν παραδεχόμμε ως άληθινή την ί-στορία του Τσαυδρόμου ποτέ να συμπεράναμε ότι ή χαριτωμένη μικροίδια θα μπορούσε να βαδίξη στα τυφλά.

Όταν έφτασαν στην όχη του βάλτου, ο Καμπούρης άντι να τρα-βήξη προς το άροαίο πλυντήριο, όπου ή βάρυα του Πιτί-Έστάς περιέμενε μια καλύτερη είκαρία φα-δικιτά και άκολουθώντας την γραμ-μή των καλαμιών, διευθύνθηκε προς την Σιδερα ντε Γκρόντος και τον δρόμο της Παλιγας Καστίλλας.

Ο όδρανός ήταν δλοκάθαρος. Το φεγγάρι έγευνε δλοκάς προς την δύ-ση του. Ο άέρας ήσυχος και θερ-μός μολίς άσάλευε τα φύλλα.

Στο σημείο όπου τα τελευταία λειβάδι, ή Αίλιας διάταξε τον Καμ-πούρη να σταματήσει. Ο Καμπού-ρης υπάκουσε και μόνο, όταν έ-στάθηκε κατόλαβε τον λόγο αυτής της διαταγής. Ο ήχος ενός βήμα-

τος διαστικου έφτασε ως τα αυτιά του.

Ακούτε καλύτερα από μένα, σενιορίτα! ψιθύρισε.

Η Αίλιας άρρησε τον δρόμο για να κρυφτή μέσα στα ψηλά χόρτα. Ο Καμπούρης την άκούσθηκε και έλπε:

Έχω άκούσει ότι μόνο οι Άρτσιγγανοι του Σιδερένιου Δαχτυ-λιδίου μπορούν να καταλάβουν από μακριά σε ποιόν άντρη το δίημα ένός λάσματος που βαδίζει: άν έννε άντρας ή γυναίκα...

Έλνε άντρας! τον διέκρινε ή Αίλιας.

Αν έννε γέρος ή νέος... Έλνε μεταξύ των δύο! ψιθύ-ρισε ή νέα.

Αν έννε Άγγλος ή Γάλλος ή Ίσπανός ή Άρτσιγγανός. Μαλό, σάς τάξω να ψαρέψη για σάς κάθε λογής ψάρι της Βρεττά-νης.

Και τα τέσσερα μαζί; Όχι, το πρώτο και το τελευ-ταίο.

Ηγλαδή μου άρετικούς και μι-σο έιδωλόλατρες τότε! έχω άκούσει άκόμη ότι μπορούν να προσδιορί-ζουν το όνομα έκείνου που πλησιάζει μέσα στο σκοτάδι.

Αυτός έδώ έχει δυό όνόματα, Λαζαρίλο, όπως έχει και δυό πρό-σωπα...

Ακριβώς έκείνη τη στιγμή ένας βαρύς ίσκιος πέρασε μπροστά τους άπ' το μονοπάτι. Ήταν ένας άν-τρας ύψηλός άναστήματος τυλιγμέ-νος άπ' το κεφάλι ως τα πόδια σ' ένα σκοτεινό μανδύα.

Βλέπετε καλύτερα από μένα, έλπε ο Καμπούρης, όταν ο άνθρω-πος πέρασε. Προσπάθησα όσο μπο-ρούσα, μα δέν κατόρθωσα να δια-κρίνω το πρόσωπό του... Τοιλάχι-στον, πέστε μου το ένα από τα δυό όνόματα του άνθρώπου αυτού.

Μαύρος Κόμιν, άπάντησε ή Αίλιας θυγαίνοντας στο μονοπάτι και συνεχίζοντας τον δρόμο της.

Α! α!... βέβαια, ήταν το μπόι του, έκανε ο Καμπούρης. Και το άλλο του όνομα;

Φαρές, ο γυιός της Υψηλής Γυναίκας! ψιθύρισε ή Αίλιας.

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-νος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας, που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Έχω δυό να έκδικηθώ, έν άγαπάτε. Οι άλλοι όνειροπολούν έ-ρωτες. Έγώ, όταν βρίσκομαι μόνο-μος, σκέφτομαι το Φαρές και το Σαμουέλ ντε Κόστα.

Θυμάσαι αυτό το μέρος, Λαζα-ρίλο; ρώτησε άξαφνα ή Αίλιας,

που ξέρε;

Ναι κι' ο λοχαγός φοβάται μήπως σκοτώνοντας τον θάψη μια πάντα κάτ' άπ' την πλάκα του τά-φου του το μυστικό που έχει γίνει ο σκοπός της ζωής του: Δηλαδή τί άπόγιναν ή Ιωάννα ντε Σαυπα-νέι και ή Λευκή ντε Καμπανίλ...

Απόδειξε του πως ή Λευκή έννε πεθαμμένη, έξακολούθησε ή Αίλιας γιατί για την Ιωάννα δέν μένει πια παρά μια μακρινή θλιβερή ά-νάμνησι, άπόδειξε του το αυτό κι' ή τελευταία ώρα του Μαύρου Κό-μιν θα: σημάνη παρ' όλη του την συνθήκη με το Σατανά.

Καλά, σενιορίτα, θα προσπα-θήσω να το μάθω αυτό.

Ετσι θα πραγματοποιήσης και την έκδικήσι σου, Λαζαρίλο! έλπε σκεπτική ή Ντοντσέλλα.

Οι τέσσερες δραγώνοι μας βρι-σκόντουσαν στο τραπέζι, γύρω από το μαγευτικό άριστοτέλεσμα του Ζάν Κουτάρ, όταν ένα σφύριγμα πολύ γνωστό τους άνάγγειλε τον έρχο-μο έκείνου

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΣΤΟΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟ

Υ Τ Υ Χ Ι Σ ΜΕΝΟΥ Σ
 γάμους έκαναν ο Έρνεστ Τσάργουελ κι η Άννα, προ έννά πενήντα χρόνων...
 Η Άννα έφερε στον άντρα της για προίκα, άρθρο χρυσάφι. Χρυσάφι στην καρδιά της, χρυσάφι στα μαλλιά της, χρυσάφι στο γλυκό της στόμα, χρυσάφι στη δροσιά των έξι-οκτώ χρόνων της...

Κι' ο Έρνεστ Τσάργουελ πάλι, ήταν κάτοχος άτιμης περιουσίας. Όπως η αγαπημένη του, έτσι κι αυτός πρόσφερε για την ευτυχία του καινούργιου νοικοκυριού των πλούτι-άφθονα και σπάνια: Προσφερε δηλαδή τα διαμάντια της καρδιάς του, της θαρραλέας αισιοδοξίας του, της εντιμότητας του, και της φιλοπονίας του...

Μπορούσε να μη ζήσει ευτυχισμένο, ένα τόσο πάμπλουτο ζευγάρι;... Και μάλιστα, όταν ένα χρόνο, έστειρα από τον γάμο τους, άπαιτησαν τρισαχμιακό κοριτσάκι, τη μικρούλα τους Κόρα; Έναν άλλον δηλαδή θησαυρό, που δεν θα τον έλλαζαν ποτέ ούτε μ' όλους τους θησαυρούς του κόσμου!...

Ο Έρνεστ κέρδιζε δέκα λίρες τον μήνα, κι' εργαζόταν ως λογιστής στην Τράπεζα του βασιλικού του σερ Καρόλου Τσάλσμυθ. Η Άννα πρόσθετε σ' αυτά και τις τρεις τέσσερες λίρες τον μήνα, που κέρδιζε με τα κεντημάτα της και τα έργα τέχνης της - ξεκαθόντας ώρες από τις δουλειές του σπιτιού - κι' έτσι μαζεύονταν δέκα-έξι μερικές λίρες κάθε μήνα.

Πόσα θαύματα δεν κατάφερε η σμύνη νοικοκυρά μ' αυτό τό πενήνταχρόνο! Το σπίτι τους, εκεί στην όδο Μπράντον άριθ. 21, ήταν σωστό παλατιό καθαριότητας και τάξεως. Η τουαλέτες της, λιγότερες κι' από φτηνό ύψασμα, της έρχονταν σαν γάντι στο κομψό κορμί της. Το κοριτσάκι τους, η Κόρα τους, ήταν πάντα ντυμένο σαν πριγκιπισσούλα. Και τα δυο κοστούμια του Έρνεστ της, φαινόταν διαρκώς σαν καινούργια απ' το συχνό σιδερώμα κι' απ' το συχνό καθαρίσμά τους.

Τό θέατρο βέβαια, τό είχαν καταργήσει σχεδόν - μιά φορά τό μήνα απολάμβαν να μπουν στα έξοδα, για μιά τέτοια πολιτέλεια - κι' η δαπάνη δεξιώσεις στο σατάκι τους ήταν μόνα τα τρεις κάθε χρόνο: Στα γενέθλια δηλαδή του οικοδεσπότη, της οικοδέσποινής, κι' άργότερα της χαριτόβρυτης οικοδεσποινίδας!...

Μά ήταν τόσο ευτυχισμένοι...

Πέρασαν έτσι λίγα χρόνια. Η εύλογη του Θεού, ή όποτε έρχαν τον φτωχικό τους γάμο, δεν έπαιναν ποτέ να ραίνουν και τη ζωή του. Αφασιαμένος στη γλυκιά του Άννα ο Έρνεστ, και στο λατρευτό τους κοριτσάκι, ήταν έ-

πίσης άφασιαμένος και στη δουλειά του.

Η φιλοπονία του αυτή κι' η ευσυνειδησία του, δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν την προσοχή του μεγάλου τραπεζίτη προιστάμενου του, φινσιτά. Και λέμε φινσιτά, γιατί άκριβώς στην δευτέρα του και στην ικανότητά του να εκτιμή την αληθινή αξία των υπαλλήλων του, άφειλε κι' ο πολυκατομμιούχος σερ Κάρολος Τσάλσμυθ την άπτυχία των άτυχημένων του και τά απέριαντα πλούτη του.

Γι' αυτό, ύστερα από έννά χρόνια πειρά, ο πρώην λογιστής των δέκα λιρών κάθε μήνα ήταν τώρα άπαι από τους ιδιαιτέρους γραμματείς του προιστάμενου του, με έξι-οκτώ λίρες μισθό!...

Αν διπλασιασθηκαν τώρα τα έσοδα, διπλασιασθηκαν βέβαια και τα έξοδα, όχι όμως τό θέατρο και τό τουαλέτες. Τό άγγελούδι τους πηγάλωνε, ή δαπάνες κι' αυτό πολλάπλασιαζόντουσαν, και μόνο στο Κολλέγιο - στο όποιο άστειλναν - πλήρωναν ένα άρκετό σεβαστό ποσό. Κι' έτσι ή ζωή των έξακολουθούσε ή ίδια, νοικοκυρεμένη, φρόνιμη, φωτισμένη πειρά όλόκληρα από τό πρόσχαρο γέλιο του παιδιού των.

Μιά ήμέρα, πρωί, την έτοιμή άκριβώς των γενεθλίων του τραπεζίτη κυρίου Τσάλσμυθ, μπήκε στο ιδιαίτερο γραφείο του ο Έρνεστ. Αφού τον εύχθηκε με σεβασμό για τά γενέθλια του, θέλησε να τον ρωτήσει άν τον χρειάζονταν για καμιά εργασία.

Μά ο τραπεζίτης τον δέχθηκε άπτόμα, από τη στιγμή άόμην πού ο Έρνεστ τον εύχόταν, και του

έπε με ύφος ξερό:

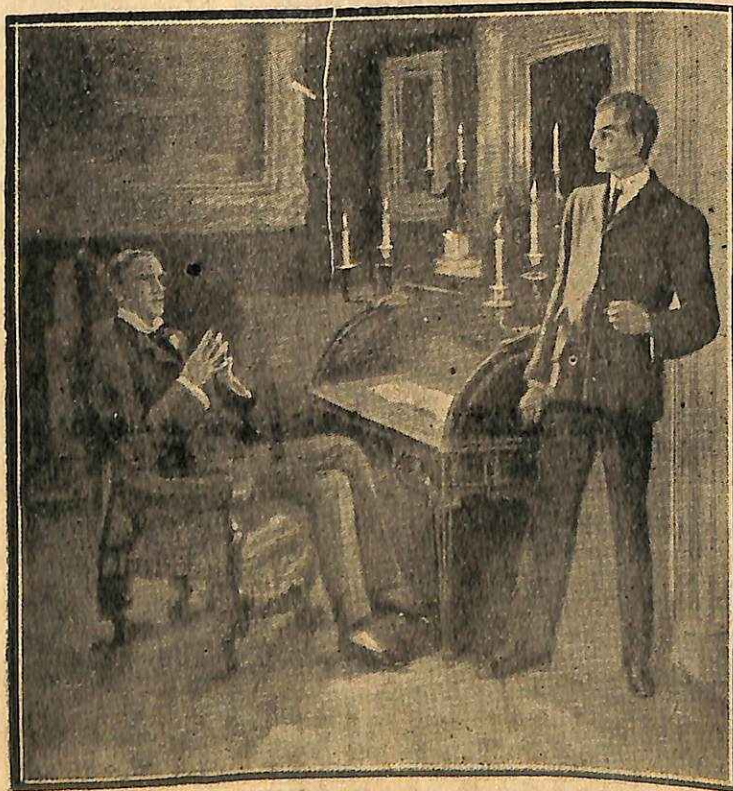
— Στοιματίστε τις εύχές σας, κύριε Τσάργουελ... Ξερετε πως δεν γιορτάζω... Ούτε επισκεψείτε, ούτε ευχές στείλτε χτες, γιατί η πειρα μ' έχει πεισει ότι όλα είναι ύστερου... Όλοι οι δήμεν φίλοι μου κι' οι συγγενείς μου, θέλουν να με κληρονομήσουν... Η τουλάχιστον να εκμεταλλευθούν άργότερα εις βάρος μου την ευχή των η τό κολαυευτικό χαμόγελο των!...

Ο Έρνεστ υποκλίθηκε άφωνος, όχι όμως και παρανενημένος. Ω, ήξερε πολύ καλά τη μισανθρωπία του ιδιοτροπού και γηραλέου αυτού γεροντοπαλιάρκου, κι' ήταν συνηθισμένος στις παραξενιές του. Μήπως δεν του είχε πη πολλές φορές - σε στιγμές οικειότητας - ότι επήλθε δεν παντρεύτηκε καθόλου;... Γιατί με έναν γάμο του θα διπλασίαζε έτσι τους συγγενείς και τους γνωστούς του;... Κι' ότι διπλασιαζόντας τους, θα διπλασίαζε έτσι και τον άριθμό των πολεμών κι' ύστεροδούλων υποκειμένων όλόκληρα στο πλούτη του;...

Α, πώς λέγεται τό κοριτσάκι σας, αλήθεια, κύριε Τσάργουελ; ρώτησε ξαφνικά κι' άπροσδόκητα ο τραπεζίτης, διακότοντας έτσι τη σιγή ή οποία άπλώθηκε λίγες στιγμές μεταξύ των.

Λέγεται Κόρα, σέρ!... άποκρίθηκε ο Έρνεστ, ξαφνιασμένος για την άναπάντητη ερώτησι.

— Όστε δική της εινε λοιπόν αυτή ή κάρτα, πούλαβε χτες στο γενέθλιά μου;... Ξανάπε ο τραπεζίτης, δίνοντάς του μιά κάρτα-ποστάλ άπλοϊκή, γεμάτη ειδυλική άφέλεια - ένα άρνάκι παχυνό,

—Ω, σέρ! Μου είνε άδύνατον να τό δεχθώ αυτό! φώναξε ο Έρνεστ.

ΤΟΥ BARRY PAIN

μιά τοσαυτοπούλα κι' ένα όλοπράσινο τοπίο - γραμμένη με χειρ παιδικό, και γεμάτη άνορθογραφίες.

Έμεινος κατάπληξε ο Έρνεστ, την πήρε και διάβασε με δυσκολία τά έξης: «Πρός τον κύριο Τσάλσμυθ, όδός Χίλλ, Ένταυθα Πολύ, πολύ άγαπητέ κύριε Τσάλσμυθ,

Άκουσα χτες τον μπαμπά να λέει στη μαμά, ότι ποτέ κανέναν δεν σάς εύχεται στή γενέθλιά σας κι' ούτε σάς στέλνει τίποτα για δώρο. Είμαι πολύ λυπημένη γι' αυτό. Δεν έχω τώρα τίποτα άλλο να σάς στείλω από αυτή την κάρτα. Μά πιστεύω να σάς άρέσει. Εί... Δεν είνε ώμορφο τό άρνάκι της;... Μετά «μεγίστη ύποληψέωσ και εύχών». Κόρα Τσάργουελ»!...

Ο Έρνεστ κατάχλωμος σκούπηξε τον ιδρώτα του.

—Όμορφο δειγματάκι άρελείας και... και παιδικής άδιακρισίας, έ; έπε με άνηγματικό τόνο ο τραπεζίτης στον σκυρτό και μαμαρωμένο γραμματέα του.

Ω, σέρ!... τραίλισε εκείνος. Σας άρκίζω ότι δεν έχω ιδέα, απ' τό κατόρθωμα αυτό της μικρούλας μου... Πιστέψτε με έπίσης, ότι έντελώς άθωα είνε τά πράγματα αυτά στην γυναίκα μου προχτες τό μεσημέρι, εκεί πού τρώγαμε κι' οι τρεις στο τραπέζι... Συγχωρήστε με, σέρ, γι' αυτό. Την είδα κι' εγώ πού έγραφε δυο-τρεις κάρτες, μιά νόμισα πως τις έγραφε σε φιλεναδούλες του κολέγιου της... Λέπουν στίς οικογένειές των τώρα να τις διακοπές των Χριστουγέννων κι' έχει μιά άφελή άλληλογραφία μαζί των... Ύστερα ντάθηκε και πετάχτηκε μιά στιγμή στο γειτονικό γραμματοκιβώτιο και τις έβριξε, μιά δεν φαντάστηκα, σέρ, ποτέ ένα τέτοιο πράγμα... Άλλοιώς δεν θα την άφηνα να την στείλει!...

Περίεργα ή όροπεύετε να πητε κι' άλλα, κύριε Τσάργουελ;... ρώτησε ξαφνικά μιά καλάνταρα, ο τραπεζίτης. Άπολογείστε σάν να κανε κάτι τό τερατώδες ή κορούλα σας, ένώ... ένώ αντίθετα φίλε μου, μού προσένησε χτες τη μεγάλη ίερίστη της ζωής μου!... Έξοχταίος ο Έρνεστ, κνίταζε τον άλλόστο προιστάμενό του σάν να μην καταλάβαινε τά λόγια του. Κι' εκείνος, σάν να τον διασκεδάζε ή κατάπληξή του γραμματέως του, έμπλεξε τά δάχτυλα του χειρός, έξαπλώθηκε άναπαντικώτερα στην πολυθρόνα του, κι' έξακολούθησε να λέει:

Ναι... Ήταν τό μόνο άγνό γραμματάκι, κι' ή μόνη άγνής κι' άνοστερόβουλες εύχές που δέχτηκα στη ζωή μου ως τώρα... Άν' εκείνο τό άπόσο είμαι λυπημένη, τό άνεκτίμητο στην άφέλεια του, τί σάς λέει πάλι;... Άκούστε τώρα κάτι, κύριε Τσάργουελ... Τό κοριτσάκι σας τό-

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

να παρατείνει έπ' άόριστον μιά άναμονή επικήδυνη, ο Έρμιγυόν έγγεψε στον Κλώντ.

Άργά, τό μηχανήμα έστριψε. Πίσω του, τά δυο προστατευτικά άεροπλάνα, έπαυλάμειναν πιστά τις κινήσεις του.

Ανάμεσα απ' τό φεγγίτη πού ήταν κάτω απ' τά πόδια του Ζάν, φάνηκε τό γαλάζιο ρέμα του Μάρνη. Γύρισε τό κεφάλι του κι' έμπιστεύθηκε την τύχη του στον Κλώντ, γιατί τό μαυροβάρια της θορακίς φωτογραφικής μηχανής πού στενοχωρούσε την έλευθερία των κινήσεων του, θά τον άπασχολούσε στή έξω δόκλαιο. Κάτω απ' τά μάτια του, ο Μάρνης γλυτρούσε άργά. Κανονικά, σάν μηχανή, πατούσε τό κομπιτό και τραβούσε πλάκες. Καί, άκατανίκητα, ή εικόνα της Ντελ, τον συνόδευε. Θά ήθελε να τον δι, έπιδέξιο και τόλημρο, φωτοσφραγισμένο από θανάσιμους κινδύνους, να έκτελή μιά άποστολή πού θά θοηθούσε στή νίκη.

Μέσα στη θέσι του, με τά δάχτυλα σφιγμένα στο τιμόνι, με τό αότι τεταμένη στην άνάστα τουτέρι, με τά μάτια καρφωμένα σιάδοχικά στή ρολόγια του και στον άόρανό, ο Μαρύ συλλογίζονταν την ίδια γυναίκα.

Κ' οι δυο-ψυχές διδυμες μέσα στο ίδιο σώμα-έναν τον γνάζι τους και την ικανότητά τους, για να τελειώσουν, καλάν την ίδια προσπάθεια. Άν κι' είχαν ύποφέρει ο ένας έξ ατίας του άλλου κι' είχαν μισή μάλαστα, ή αίσθησις τους, τά νεύρα τους υπερεμένα τόσο στενά, όσο και τά έξαρτήματα του άεροπλάνου, άνασκιρτούσαν με τό ίδιο μέτρο. Έλατρία λογικά της λεπτής και δυνατής μηχανής, πού τους τραβούσε ψηλά, ένοιωθαν τό ίδιο όγρο τό κυκλοφορή μέσα τους. Μιά μυστηριώδης προειδοποίησης άπέσπασε τον Έρμιγυόν από την έργασία του. Συγχρόνως τό άεροπλάνο έκανε πρὸς τά κάτω.

Από ύπουλα σύννεφα ξεπεπνόντουσαν σκοτεινοί σπιθήρες. Άσαν δόδεκα Γερμανικά άεροπλάνα, μιά με την πρώτη ματιά, ο Ζάν είδε πως ήταν έκτός κινδύνου. Ο Κλώντ είχε προβλέψει έγκαίρως την έπίθεσι κι' ο έχθρος δεν μπορούσε τώρα να τους φτάσει.

Όστόσο, ή χαρά αυτή της άσφαλείας διαλύθηκε γρήγορα. Ο Τελ κι' ο γα-πρός πού είχαν κι' αυτοί αντίληψη την προσέγγισι της έχθρικής περπόλου, μιά πού δεν ήθελαν να έγκαταλείψουν τό άεροπλάνο τό όποιο προστατεύει, θριαλόν-τούσαν ακόμα πάνω απ' τό Μάρνη και τά Γερμανικά καταδοχικά είχαν κιάλας όρμησις έναστίν τους. Σάν φλεγόμενες σειρές πετούσαν ή σφαίρες, ένώ τά δυο άεροπλάνα, τραβούσαν πρὸς τό Βορριά. Μά τά Γερμανικά, πὸ γρήγορα, πλησίαζαν δλοένα.

Ένα άσθημα τρόμου έσφαιξε την καρδιά του νέου, καθώς έθλεπε τό αήμιος των άγρίων αυτών σφαιρών, πού ήθελαν να σκοτώσουν. Για μιά στιγμή, πού τοδ φάνηκε μακρὸ σάν μιά δόκλαιο πονεμένη ζωή, διατάσε. Είχε ξεφύγει απ' τον κίνδυνο. Τά ν' άναμχηθί στή μάχη, σήμανε σχεδόν θέατο θάνατο. Καί, συνασθ-νόμενος για πρώτη φορά τον κίνδυνο, φοβήθηκε, σάν ένας άθλιος.

Ο Μαρύ, γυρισμένος πρὸς αυτόν, περιέμενε την άπόφασί του, σέβόμενος την άσστηρή πειθαρχία πού ύποτάσσει τον πύλο στον παρατηρητή, περιμένοντας την άπόφασή του. Ο Ζάν τότε, άκουσε ότι συνέβαινε στην καρδιά του Κλώντ. Τον είωσσε, στην άρχή, άναποφάσιστο σάν κι' αυτόν, έπειτα να ξεφύγει απ' τη δει-λία του κι' έτοιμο να επικήρησι τά πάντα για να θοηθήσι τους συντρόφους των πού κινδύνευαν.

Ύψωσε τό χέρι του πρὸς την διεύθυνσι της μάχης κι' άμέσως τό άεροπλάνο διευθύνθηκε πρὸς τό διάστημα, ένώ ή σφαίρες σφύριζαν γύρω του.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

Ο Ζάν φανταζόταν κιάλας την έκουσία κάδο, όπου συντρίβεται ξαφνικά τό τραγοιδι του μοτέρι και σφύριζε σκληρά ο στρόβιλος του έλικα, την Ιλιγγιώδη και γλυκεία άγανάκη πού σφίγγει την καρδιά, τις άστραφτερές όμορφονιές άπάνω στο λευκό στόχο του ντραχεν και τό πέσιμο του καλύμματος του, σάν φύλλο ζαρωμένο κι' άδύνατο.

Μαζεύονταν στή θέσι του για να τον χτυπή λιγότερο ο άέρας, όταν, μιά φορά ακόμα, γλίστρησε πρὸς αυτόν από τη θέσι του Κλώντ τό μυστηριώδες ρεύμα πού ήταν γι' αυτόν συγχρόνως ή σωτηρία τους και τό θάνατό του. Σήκωσε τό κεφάλι κι' είδε την κάσκα του Κλώντ σκυμμένη πρὸς τό έδαφος. Άκολουθώντας την ίδια διεύθυνσι, τά μάτια του, τά πὸ νεανικά, διάκριναν άμέσως αυτό πού τραβούσε την προσοχή του πύλου και, πρὸ ὅλη την αδιαφορία γαλήνη στην όποια τον κρατούσε τό ύψος, ο Ζάν δεν ένοιωσε πειρά τό κρύο.

Από πολύ χαμηλά ανέβαιναν πρὸς αυτούς σκοτεινά σημάδια. Θάλεγε κανείς πως πετούσαν μυγες, μιά ο ήλιος κάθε τόσο τους έβλεπε μιά σκληρή λάμψη, στην όποια ο άόλητασπιτής άναγνώρισε την άταύγεια του μετάλλου. Μιά Γερμανική περπόλος παραμόνευε την έπιστροφή τους. Μέρηρες πέντε άεροπλάνα και σκέφτηκε:

—Άκριβώς τόσα ήσαν κι' αυτά πού έβριζαν τον Τελ. Θανόνταν πως ύψωνόντουσαν άνεπαίσθητα, μιά ο Έρμιγυόν, πού είχε μάθει να μετρή τις άποστάσεις, κατάλαβε ότι θά τους έφταναν πριν περάσουν τό Μάρνη. Μιά τύχη τους έμεινε μόνο: τά καταδοχικά ήσαν ίσως άνίκανα ν' άνέβουν στο ύψος τους.

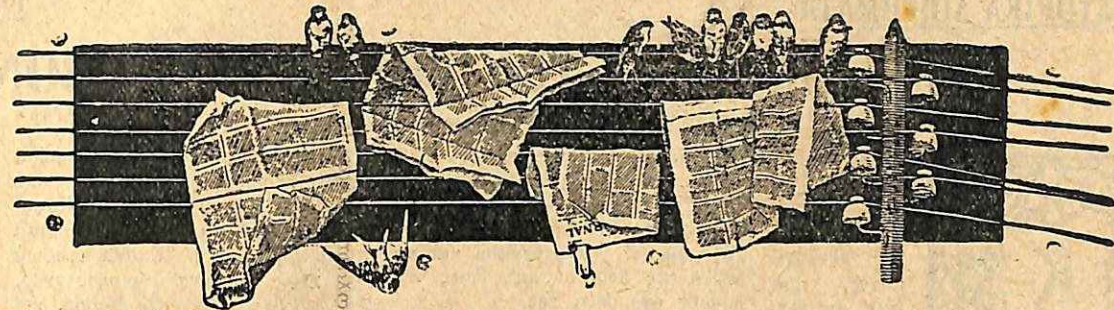
Χωρίς ν' αλλάζουν ούτε ένα νόημα μεταξύ τους, ο Μαρύ προστάθηκε ν' άνορθώσει τό άεροπλάνο για να τό σηκώσει πὸ ψηλά ακόμα, μιά από την αντίδρασι πού μηχανήματος, από τό λαχανιασμά του μοτέρι, είδαν πως είχαν φτάσει ο' ένα ύψος πού δεν μπορούσαν να τό ξεπεράσουν. Έντοματεύ, τά μαύρα σημάδια μεγάλων και όσαν οι δυο άεροπόροι διέκριναν τά κοντά φτερά, τό μαζέλιό προ-φιλ των τελευταίων Γερμανικών άεροπλάνων, έγκατέλειψαν την έλπίδα να τά προορπασουν στο ύψος. Άντιθέτως, πὸ εὐκίνητα τά Γερμανικά μέσα ν' αυτό τον άέρα, από τό θαρό διπλανό τους, είχαν, χάρις στο ύψος, ένα περισσότερο πλεονέκτημα.

Παρ' όλη την μολυβένια σφαίριδα, πού τους πιέζε τά μέλη, ο Ζάν έπιθεώρησε τά πολυθρόνα του, χαμήλωσε τον πυργίκο. Αυτή ή προσπάθεια του σάκταψε τό στήθος κι' έμεινε ζαλισμένος, μιά όρθιος και συλλογίζόμενος:

—Ο Μαρύ θά έπρεπε να πιάσει πρὸς την έπίθεσιν, μιά πού η άναμχηθί στή μάχη, σήμανε σχεδόν θέατο θάνατο. Καί, συνασθ-νόμενος για πρώτη φορά τον κίνδυνο, φοβήθηκε, σάν ένας άθλιος.

Ο μοτέρι, δαναέρισκοντας άέρα πὸ πυκνό, μογούριζε σάν θωάλα, ή ούρα πού άεροπλάνου σηκωμένη πάνω απ' τό κεφάλι του νέου, φανόταν σάν ούρα πα-ραμυθένιου ψαριού, ένώ πεπνόμενος άπάνω στο τόχωμα της θέσεως του, σφιγμένος στή πολυθρόνα του, παραμόνευε τον έχθρο.

Τώρα, με ταχύτητα άνείρου, ή έχθρική περπόλος έρχόταν πρὸς αυτούς. Η κόκκινες σφαίρες, τά τινάγματα του μηχανήματος, τό Ιλιγγιώδες πέταγμα γύρω τους των Γερμανικών άεροπλάνων κι' αυτή ή χαλούδινη πλάνα πού έσφίγγε άπάνω στο στήθος του σάν ζωντανό πλάσμα, αυτή ήταν για στιγμή και για ώρες - ή ούσια της ζωής του Ζάν, Έπειτα, ή ξαφνιασμένη μέθη ότι ζούσε ά-

ΕΚΔΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο Διογένης κι’ ο θάνατος. ‘Η πείνα...γιατρός. Πώς ο ‘Ερρίκος δος κέρδισε ένα στοίχημα. Τò πάθημα του έφημερίου. ‘Η κηδεία του Μολιέρου. ‘Όπου οι κληρικοί άρνούνται νά τόν θάψουν. ‘Η Ραχήλ και τò πάθημα τού Πρεβέ, κτλ.

Ψυχορραγώντας ο περίφημος κυνικός φιλόσοφος Διογένης, παρακάλεσε τούς φίλους του να μὴν τὸν θάψουν, ὅπως θαδόντουσαν οἱ ἄλλοι κοινοὶ θνητοί, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἄταφο...
—Μὰ θὰ σέ φάνε τὰ ὄρνια κι’ οἱ σκύλλοι ! ἀποκρίθηκαν ἐκείνοι.
—Βάλτε λοιπὸν πλάγι μου κι’ ἓνα ραβδί, γιὰ νὰ τὰ διώχνω !...
—Μὰ πῶς θὰ αἰσθάνεσαι τὴν προσέγγισί τους, ἴσθου θὰ εἶσαι γερός ;...
—Τότε τί θὰ μέ πειράξῃ ἂν μέ φάνε, ἀφοῦ καθὼς λέτε οἱ νεκροὶ δὲν αἰσθάνονται ;
—Ἀνατολόγητοι οἱ φίλοι συμφορῶνθησαν μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀλοκίτου σοφοῦ.

Μιά βραδεῖα τοῦ 1538, ὁ διαδόχτος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, Ἐρρίκος δος, κυνηγοῦσε στά δάση τοῦ Οὐίνδσορ. Ἡ θέρη τοῦ κυνηγιοῦ τὸν παρέσυρε μόνον καὶ κατάκαλο σ’ ἓνα μικρὸ χωριό, ὅπου ἀγώρι-στος ἔμεινε στὸ σπῆτι τοῦ γέροντος ἐφημερίου.

Τοῦ σεργίσιον φιλόφρονά ψητὸ βοδινοῦ, κι’ ἐνῶ τὸ καταβρόχιζε πεινρῶς, ὁ ἐφημέριος τοῦ εἶπε γελώντας καὶ κερνώντας τὸν κρασί :
—Ἀς πιούμε στὴν ὑγεία τοῦ βασιλῆά μας, ἔξενε μου... Σὲ καλὸ ὡς ὅμως μὲ τὸ στομάχι πούχετε... Δέκα λίρες θάδινά ἐγὼ γιὰ νάφωγα τὸ βοδινοῦ πού φάγατε ὅλως νὰ μέ πονέσῃ τὸ στομάχι !...
‘Ο Ἐρρίκος γέλασε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Σὲ τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες, ὅμως, ἓνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα συνελάμβανε τὸν ἐπιλιμτο κι’ ἀγαθὸ ἐφημέριο, τὸν ἔλασε σὲ ἓνα κελλι τοῦ «Πύργου τοῦ Λονδίνου», καὶ τὸν ἀφαιρὸν ἐκεῖ δίχως ἐξηγήσεις καὶ νησιτικὸν ἐπὶ 24 ὥρες. Ὑστερα, ἀφοῦ τοῦδιναν γιὰ μερικὲς ἡμέρες μονάχα λίγο ψωμί μὲ νερό, τοῦ σεργίρισαν, ἐπὶ τέλους ἓνα βράδι μισὸ βῶδι ψητό.

‘Ο δύστιγος ἐφημέριος οἶχτηκε ἐπάνου τὸν σὰν λίκος κι’ ἀφοῦ ἔφαγε ἓνα περιόριστο καὶ χόρτασε, ἄρχισε ν’ ἀναρωτιέται ἀνακουφισμένος, σὲ τί ἀρὰ γέ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη φυλάκισίς του.
Τότε κι’ ἐκεῖ στὴ μακάρια κόμην τοῦ ἐπάνου, μπῆκε ξαφνικὰ μέσα ὁ βασιλεὺς, καὶ τοῦ φώναξε χαρούμενα :
— Αἰδεσμιώτατε, μοῦ ὀφείλεις

δέκα λίρες... Γιὰτρεψα τὶς βαρυστομαχίες σου μὲ τὴν πείνα... Πλήρωσέ με λοιπὸν, εἰδεμή...
—Ὅριστε, Μεγαλειότατε ! εἶπε κατενυχισμένος γιὰ τὴν ἀφρόσητη λύσι ὁ ἐφημέριος. Ἐπιτρέψτε μου μόνον νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἰσθε πανάκριβος γιατρός, καὶ καίμα-μα-διὰ ἀκόμη τέτοιες ἀκριβοστη-ρωμένες συμβουλές σας, ἀρκοῦν γιὰ νὰ πεθάνω ὀριστικὰ στὴν ψά-θα !...
...

‘Όταν ὁ μέγας Γάλλος κωμωδιογράφος Μολιέρος πέθανε, κατατρεγμένος, πάμπτωχος, κι’ ἀφωρισμένος ἀπ’ τὴν Ἐκκλησία, — σατορί-

ζε, βλέπετε, ἄγρια τὴ διαφθορά τὸν κληρικὸν — ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν Παρισίων ἀρνιήθηκε νὰ χορηγήσῃ τὴν ἀδεία τῆς θρησκευτικῆς κηδείας του.
Ολιμμένη ἡ χήρα του, κι’ ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν ἀκαμψία τοῦ ἀρχιεπισκόπου σὲς θεμέτες τῆς ἱεραίας, ξεφώνισε, ἐπὶ τέλους, χάνοντας τὴν ὑπομονή της :
— Πανερώτατε, εἶνε ἀσχος νὰ μὴν ἐνταφιασθῇ μὲ ἐκκλησιαστικὲς τιμὲς ὁ σφεγγὸς μου... Ἄν ἔοῦσε στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ μὲ τὴν ἀεία πού εἶχε, θὰ τὸν εἶχαν κηρῶσι κολὰς ἡμῶδε !...
Στὰ τελευταῖα, μὲ τὴν προσωπικὴ ἐπιμβασί τοῦ βασιλέως, καὶ μόνον μὲ διὰ ἱερεῖς, ἐνταφιάσθηκε ὁ Μολιέρος, χωρὶς ὥστόσο νὰ λυθῇ

ὁ ἀφορισμὸς !...
Στὶς ἀρχές τοῦ σταδίου τῆς ἀκόμῃ, ἡ κοσμοξαιουμένη κατόπιν περικαλλῆς ἡθοποιὸς Ραχήλ, παρουσιάζτηκε στὸ «Γαλλικὸ θέατρο» καὶ παρακάλεσε θεσμὰ τὸν ἰσχυρὸ τότε ἥθοποιὸ Προβὸ νὰ μεσολαβήσῃ στὴν διασώρη, γιὰ τὴν πρὸς-ληψί της στὸν θάνατο.

‘Ο Προβὸ, ἀφοῦ παρακολούθησε διὰ - τρεῖς δοκιμὲς τῆς, δὲν εἰχα-ριστήθηκε καὶ τὴν ἐδιώξε λέγοντάς της μὲ κάποια περιφρόνησι :

—Δὲν εἶσαι γιὰ τὴ σκηνή, κοπέλ-λα μου... Δὲν πῶς καλύτερα νὰ πουλᾶς λουλούδια στοὺς δρόμους καὶ στὰ κεφενεῖα ;

‘Ο γηραιὸς ἥθοποιὸς Σανσὲν συγ-κινήθηκε τότε ἀπὸ τὴ πικραμένο ὕφος τῆς Ραχήλ, τὴν προστάτευσε, τὴ δίδαξε, καὶ μέσα σὲ ἀρκετὸ χρό-νικὸ διάστημα τὴν ἔκανε πανενδο-ξη.

Μιά βραδεῖα, κι’ ὕστερα ἀπ’ τὴ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισί της στὸν «Βαγιαζῆτ» τοῦ Ρακίνα, ἡ Ραχήλ ἀποδεώθηκε σκηνὴ γέμισε κυριολεκτικὰ !... τὶς ἀνθοδέσμες κι’ ἀπ’ τρεχέτανα πού τῆς πε-τούσαν.

Μέσα σ’ αὐτὸ τὸ γενικὸ παραλή-ρημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἡ Ραχήλ παρατηρώντας σ’ ἓνα ἀπ’ τὰ πρῶ-τα καθίσματα τῆς πλατείας τὸν Προβὸ, δὲν ἔχασε τὶς πικρές του φράσεις ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Φορτώθηκε λοιπὸν ἀρετὰς λου-λούδια στὰ μπράτσα της καὶ δρα-σκελίζοντας ἀτάραχα τὴ σκηνή, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμό-γελο ἐρωτικὸ :

— Ἀγοράζετε, κύριε, λουλού-δια !... Γιατὶ κάποτε μὲ συμβουλέ-ψατε νὰ γίνω ἀνθοπώλις !...
‘Ο Προβὸ γλωπὸς ἔτρεξε νὰ ἐ-ξαφανισθῇ καὶ τὸ πλῆθος, ἀνύπο-πο εὐτυχῶς γιὰ τὴν κακεντρέχεια αὐτῇ τοῦ εἰδώλου του, ἐξακολου-θοῦσε νὰ χειροκροτῇ χωρὶς νὰ ἐξ-ερῇ τὸ γιατί !...
Αὐτὸ συνέβη στὰ 1838, ἔτος πού ἀνοικιάσθηκε ἀπ’ τοὺς Γάλλους ἔε-τος τὸν θριαμβικὸν τῆς Ραχήλ, ἡ ὁποία ἦταν τότε μόλις 19 χρόνων.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴ-δους καὶ πάσης γλώσσης, κα-θὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθη-κες. Γράψατε : «ΟἱΚογένεια», Λάσα 7, Ἀθήνας.

Πάλι ἡ σιωπὴ ἀπλόθηκε στὸν κόμπο. ‘Ο Τελί, γαντζωμένος ἀπὸ τὸ δερμά-νο, ἀναρρόθηκε κι’ ἀπύριε ἀκίνητος. Τὰ ἔξαράμενα χεῖλῃ του ἀνέσταναν τὸν ἀέ-ρα μὲ ρόγχο.

Ἀργὰ, μπερδεμένα, ὁ λοχαγὸς καταδέχανε ὅτι ζοῦσε ἀκόμα. Ἀπὸ τὴν ἀε-ρομαχία δὲν τοῦ ἔμεινε περὰ ἡ ἀνέμνησι τοῦ ἀγωνιόδους θορόδου τοῦ μοτέ, ἐνὸς χτυπήματος...

Καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ. Χωρὶς σκοπὸ, ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ συντριμμένο μηλόκημα, ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ συντρυφῶντος κι’ ἀπὸ τὴν μισηριδιὰ τοῦ κίματος τὸν τραβόσαν μὲ τὴν γάλην τους.

Τὰ χαράματα τὸν τραβόσαν μὲ τὴν γάλην τους. Δὲν μποροῦσε νὰ συλλογίζεταί τίποτε... Ἐνοῦσε τὴν καρδιά του νὰ θούλῃ μέσα του, σὰν ἓνα μικρὸ ἔντρομο. ‘Ο ἀπαλὸς ἀέρας τῆς αὐγῆς ἔκανε τὰ νεῦρα του νὰ τετρώουν ὅσο δὲν ἔπαυον περισσύτερο καὶ ἀσθενάτερον, καθὼς κουνίταν, μὲ ἀπατηλὴ ἐλαφρότητα, πού τὸν ἔκανε νὰ τρεκίλῃ σὲ κάθε του ῥήμα. Καθὼς δὲν εἶχε πειὲ συνείδησι τοῦ σώματος του, τὰ μπράτσα του τὸν ἐδάφιναν καθὼς σάλευε σὰν ζυγαριὰ χαλαρήν. Κάθε τόσο, καθόταν χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ...

Ἀπὸ τὸ ἄριστόν του πλεύρὸ κυλόδεσε μὲ θερμὴ, κόκκινη πηλὴ, μὲ δὲν τὸ ἀνταμείνανταν καθόλου.

Ἀτελείωτη τοῦ φάηκε αὐτὴ ἡ ἐπιδαλτικὴ πορεία ἀνέμεσα ἀπὸ τὴν ἔρημη ἔ-ξοχὴ, μὲ ὁ ἦλιος ἦταν ἀκόμα φρέσκος ὅταν ἔπρεε γιὰ τελευταία φορὰ.

Διψόδης, δάγκασε τὴ χλὴν, πού ἦταν παχέια ἀπὸ ῥοαῖά, θέλησε νὰ σηκωθῇ, δὲν τὸ κατοῦδαε.

Τότε ξαπλώθηκε μὲ τὴ πλάγι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὸ αἶμα τῆς πλὴ-γῆς του πού τὸν θέρμαινε, ἄρχισε νὰ κυλᾷ πρὸ γρήγορα.

Ἐξάφια, ἡ αὐγὴ ἐμψυχώθηκε. Μιά δροσερὴ μουσικὴ ἄρχισε ν’ ἠπλώνεταί κάτω ἀπ’ τὸν οὐρανὸ. Ἦταν δειλὴ καὶ μόλις ἀνγίξε τὴ γῆ. Ἐπειτα ἔβγαλε πρὸ ὀα-θεία. Καυοῦρες νύκτες τὴν πλῶτισαν καὶ τὴν δυναίωσαν κ’ ἔβγαλε τέλεια. ‘Ο Τε-λί, χωρὶς ν’ ἀνεγνώριστὸν τὸν τραβόδι τὸν σημάτταν πού σ’ ἓνα γειτονικὸ μυστ-στήρι χτυποῦσαν γιὰ τὸν ὄρθρο, ὑποδέχτηκε τὴν φωνὴ τους σὰν μὲτὰ φίλωνάα πο-λὺ πάλιν, ναυνοορτοῖρα τὸν παιδίστικον χρόνον.

Ὀλτε ἀσυνώρισε τὸν γυναικεῖο χορὸ πού συνάδεσε τὸν τραβόδι τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ μπρούντζου, μὲ τὸ ἔνοιωσε ἀπὸ τὴ θεία γλυκύτητα πού τὸν ἔλυνε.

Δὲν περπατοῦσε πειὰ σ’ ἓναν κόμπο, ὅπου εἶχε σῦρει τὸ σπαρσμένο κορμὶ του.

Δὲν ἦταν πειὰ ὁ ἦλιος πού μ’ ἓνα χρυσὸ στέμμα, τὸν φιλόδεσε στὸ μέτωπο. Κ’ ἡ γῆ κι’ ὁ οὐρανὸς εἶχαν ἀναλῦθῃ σ’ ἓνα πρυστὸ διάστημα.

Κατάλαβε τότε πὼς ἡ ὑπάρξι του εἶχε τελειώσει καὶ πὼς τὸ τρα-γυοδὶ τὸν σημάτταν καὶ τὸν ἀνθρωπίνων φωνῶν χαριτοῦσε τὴν ἀπογυμνω-μένη ψυχὴ του.

Καὶ μέσα στὸ θάνατο ὁ λοχαγὸς ἤπληκε ζωντανὸς ἀκόμα.

‘Όταν τὸ λείψανό του μεταφέρθηκε στὴ μοῖρα, δὲν ἀκούστηκαν θρήνοι μετὰ-ξὺ τὸν συντρυφῶντος του, μὰ ὅλοι ἐνοιώσαν ὅτι τὸ χαμόνελο πού εἶχε χαρῶσει ἓνα χερσινὸν σταθερὸ, αὐτὰ τὰ χεῖλῃ πού ὑπῆρξαν τόσο χαρῶσιμα, ἔπαυον μαζὺ τοῦ σπὸ σφῆριμό του ἓνα κομμάτι πούλ ἀσπλημένο, πούλ ἀγνὸ καὶ πούλ εὐγενικὸ ἀπὸ τὴ νεότητά τους.

VII

‘Ο Μαρμπὸ δὲν θέλησε νὰ πῇ στὸ νοσοκομεῖο πρὶν ἀπὸ τὸν ἐπιφωτισμὸ τοῦ λοχαγού. Ἀφανισμένος ἀπὸ τὸν πυρετὸ, μ’ ἓνα χονδροειδῇ ἐπιτόξιο στὸν σκα-τεμένο του ὄμο, παρσώθηκε στὸν Τελί, μὴν ἐπιτρέποντας σὲ κανένα νὰ πλησιά-σῃ τὸ νεκρὸ αἶμα. Μονάχα ὁ Ἐριμπυὸν ἐπέφυγε τὴν ἐθνοια νὰ περάσῃ μερικὲς στιγμὲς κοντὰ του καὶ ν’ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του ποιά ἦταν ἡ τελευταία μέχη τοῦ λοχαγού ἐνστικτῶν πέντε ἀερωνάων.

‘Όταν ὁ Ζαν ἐγκατέλειπε τὴ σκηνή, κάτω ἀπ’ τὴν ὁποία ἀνιπαύονταν ὁ Τελί, ἔκλυσε τὸν Ρελνιάρ καὶ τὸν γιστρὸ νὰ συγῆτον ζωντὰ. ‘Ο Μαρβ εἶχε ὀνομασθῇ ἀρχηγὸς τῆς μοῖρας, κι’ αὐτὸ ἐξόργιζε τὸν γέρο λοχαγὸ καὶ τὸν γιστρὸ-πλῆστο : γιατί ἔκριναν, ὁ πρῶτος, ὅτι αὐτὴ ἡ θέσι ταυριζέε στὸ θεῶδι του, κι’ ὁ δεύτερος, στὴν ἀρχαϊότητά του στὴν ἀερνορία. ‘Ο Ζαν καταδέαδε, ὅτι διδούσαν κιόλας ἡ συνοχὴ τῆς ἀερνορίας.

Ἡ ψυχὴ τῆς κοιμῶταν ἐκεῖ, κάτω ἀπ’ τὴν λευκὴ σκηνή, ὅπου ἀγρυπνοῦσε ὁ Μαρμπὸ.

Ξανάησε ὁστόσο ἓνα πρῶτὸ ἀκόμα, τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας. “Ὡς τὸν πρὸ τα-πεινὸ μηχανικὸ, περιστολίσαν ὅλοι τὸ λάκκο, ὅπου κατέδασαν τὸ φέρετρο. Μέσα στὰ πρὸ σκῆληρὰ καὶ πρὸ ἀμέρινα μάλιστα ὁ Ἐριμπυὸν εἶπε νὰ φάωνται τὰ δᾶ-κρυα πού κυλόσαν διὰκόλα καὶ πού φλόγιναν τὰ δικά του.

‘Όταν δὶαα τελέωσαν, ὁ Ζαν ξαναγύρισε στὸ γῆπεδὸ μὲ τὸ Μαρβ, γιατί ἔ-πρόκειτο νὰ πετάξουν μαζὺ. ‘Ο ἰδιος σπαρστικὸς πόνος ἀνγίξε τοὺς ὀφθαλμούς τους, γιατί κ’ οἱ δυὸ-ἄν καὶ μὲ μὴ ἀγᾶπη διαφορετικὴ-ἀναπόδαν ἔξ ἰσού τὸν Τελί. Ἡ πρῶτες στιγμὲς αὐτοῦ τοῦ πόνου ἐκμηδύναν κάθε ὄλοο αἰσθήματα. Καὶ ὁ Κλῶντ γιθόρισε :

— Ἀς προσπαθήσουμε νὰ γίνουμε πάλι φίλοι, Ζαν.

‘Ο Ἐριμπυὸν ἔβριξε σ’ αὐτὸν ἓνα θάξιμα χωρὶς ζων, ἐνῶ ὁ Μαρβ ἔξακο-λούδοδε :

— Ἀς μὴ σκεφτόμαστε πειὰ τίποτε. Πιοὺς ἔχει πόσο μᾶς μέλνεται νὰ ζή-ζουμε ἀκόμα...

Σὰν νὰ ἦθελε νὰ ἐπιβῇ σιωπὴ σ’ ὅ,τι μιλῶδες μέσα του ἔπαυον τῆς φι-λίας του, τοῦ μίλησε γιὰ τὸν Τελί. Καὶ τότε μεγάλη ἦταν ἡ τρυφερότης, μὲ τὴν ὁποία τὸν εἶχαν ἀναπῆσε, ὅστε τὰ ἔχασαν ὅλα καὶ δὲν συλλογίζονταν περὰ μονάχα τὸ λογαγὸ τους.

Αὐτὸ ὅμως ἔσπρωξε τὸν Κλῶντ νὰ πῇ, γιὰ νὰ δειλῇ πόσο μακριὰ ἀγῆνοδο-λούδε ὁ πόνος πού εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Τελί :

— Ἐαδέα ἀπὸ τὴν Ἐλένη μὲ ἐπιστολὴ γεμάτη ἀνελπισία. Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ τὴν ἔκανα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ τόσο...

Μιά ἔξγερασι τιναῖε τὸν Ἐριμπυὸν. Τοῦ φανώσαν πὼς ἂν σῶπαυε θὰ πρό-δαε τὴ μνήμη τοῦ Τελί, καὶ φώναξε :

— Ἐγὼ, ἐγὼ, ἀπ’ τὴν ἐποχὴ πού ἦρθα στὴ μοῖρα, τῆς ἔγραφα γι’ αὐτὸν...

Δὲν τὸλῆμπε νὰ συνεχίσῃ, μὰ ὁ Κλῶντ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι σηκωνόταν ἓνα τελευταῖο σκεπτικὸν παρσάεταμα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

ΚΑΤΑ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 1785 ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΕΥΣΕΙ ΞΩ ΑΠΟ ΤΩ ΒΑΛΛΑΝΣ, ΉΤΑΝ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΣ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ, ΗΛΙΚΙΑΣ ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΜΟΝΑΧΑ ΧΡΟΝΩΝ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ ΤΟΝ ΉΛΕΓΑΝ ΚΑΙ ΉΤΑΝ ΠΑΡΙΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΤΟΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ, ΟΣΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΔΙΑΜΑΣΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗ ΜΕΛΕΤΗ. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΔΟΜΑΤΙΟ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΕ ΕΝΑ ΤΑΠΕΙΝΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΉΤΑΝ ΓΕΜΑΤΟ ΑΠΟ ΒΙΒΛΙΑ. ΚΑΙ Ο ΝΕΑΡΟΣ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ, ΑΝΤΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΗ, ΟΤΩΣ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ, ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΩΡΕΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΑΝΘΙΣΕ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΙ, ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 1786, ΟΤΑΝ Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΚΟΛΟΜΠΕ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕ, ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ, ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑ, ΞΩ ΑΠΟ ΤΩ ΒΑΛΛΑΝΣ. ΕΚΕΙ, Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΝΤΕ ΚΟΛΟΜΠΕ ΕΥΡΙΣΚΑΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΕΙΚΑΡΙΕΣ ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ ΜΟΝΟΙ, ΚΑΝΟΝΙΖΑΝ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ΣΤΑ ΤΡΙΓΥΡΝΑ ΔΑΔΗ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΗ ΚΑΝΕΙΣ ΑΔΙΑΚΡΥΤΟΣ ΣΤΙΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΤΡΟΦΕΡΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΥΣ.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΕ, ΟΤΙ ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΑΠΟΤΕΛΕΘΑΝ ΜΑΧΩΝ ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΤΑΙΡΙΑ ΣΤΟ ΞΕΝΑΓΙΟ. ΚΙ' ΟΤΙ, ΑΝ Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΠΡΟΤΙΜΩΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΑΝΤΙ ΤΩ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΣΥΓΧΑΖΑΝΕ ΣΤΗ ΦΙΛΩΞΕΝΗ ΒΙΛΛΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΚΟΛΟΜΠΕ, ΚΑΙ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΕΔΕΙΧΝΕ ΟΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΣΕ ΤΟΝ ΝΕΑΡΟ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟ ΑΠΟ ΔΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ, ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΣΕ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ.

ΕΝΑ ΓΛΥΚΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟΥ 'ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ, ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ ΑΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΝΗ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΑΙΔΙΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΠΑΤΗ ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΝΤΑΛΛΑΖΑΝΕ, ΣΤΑΘΗΚΑΝ ΣΕ ΜΙΚΡΗ ΑΠΟΣΤΑΣΙ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΛΛΑ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ, ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟ ΒΛΕΜΜΑ.

Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΉΤΑΝ ΤΗΝ ΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ. ΜΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΕΔΕΙΧΝΕ ΟΤΙ ΤΗΝ ΚΑΤΕΙΧΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΤΑΡΑΧΗ. 'ΕΠΑΙΞΕ ΝΕΥΡΙΚΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΑ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΠΟΥ ΤΟ ΕΙΧΕ ΚΟΨΕΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ, ΚΑΙ ΑΠΕΦΕΥΓΕ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ ΝΑ ΚΥΤΑΞΗ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ, ΑΝ ΝΑ ΦΟΒΟΤΑΝΕ ΤΗΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΤΩΝ ΒΛΕΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ.

ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΑΡΠΑΞΕ ΑΠΟΤΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΠΕ ΜΕ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΕΛΑΦΡΑ ΑΠΟ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙ: — ΔΕΣΠΟΝΙΣ... ΚΑΡΟΛΙΝΑ... 'ΕΧΩ ΚΑΤΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ... ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ ΤΩΡΑ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΑΣ ΜΙΛΗΣΩ, ΜΑ ΔΕΝ ΘΟΨΗΚΑ ΠΟΤΕ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΘΑΡΡΟΣ... ΞΕΡΕΤΕ ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ... —

ΟΧΙ! ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΜΕ ΘΥΡΟΣ ΘΩΩΣ ΠΟΥ ΕΔΕΙΧΝΕ ΚΑΘΩΡΑ ΟΤΙ ΉΞΕΡΕ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΤΙ ΉΘΕΛΕ ΝΑ ΤΗΣ ΠΗ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ. — ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ, ΚΑΡΟΛΙΝΑ! ΦΩΝΑΞΕ Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ, ΔΙΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΔΥΝΑΤΑ, ΩΣΤΕ Η ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΝΤΕ ΚΟΛΟΜΠΕ ΓΥΡΙΣΕ ΑΣΥΝΑΙΣΘΗΤΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΙΛΛΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΗ ΜΗΤΩΣ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΣΕ ΚΑΝΕΙΣ.

ΣΩΠΑΤΕ, ΣΩΠΑΤΕ! ΨΙΘΥΡΙΣΕ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ, Η ΝΕΑ. 'ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΝΑ ΜΑΣ ΑΚΟΥΣΟΥΝ!... — ΑΔΙΑΦΡΩΔ ΓΙΑ ΟΛΑ! ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ, ΑΝΙΚΑΝΟΣ ΠΕΙΝΑ ΝΑ ΣΥΓΚΡΑΤΗΘΗ. ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ, ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΚΑΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΟΥ ΠΗΤΕ ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΤΕ Κ' ΕΣΕΙΣ... — ΘΕΛΕΤΕ ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙ; ΡΩΤΗΣΕ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΧΑΜΟΓΕΛΩΝΤΑΣ ΠΟΝΗΡΑ.

ΤΟ ΕΝΟΣΤΙΜΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΙΧΕ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΣΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ ΤΗΣ ΑΣΩΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΩΘΟΥΣΕ ΝΑ ΒΑΣΑΝΙΣΗ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΩΣΤΗ ΤΗΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΝΗ Ν' ΑΦΟΣΙΩΘΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ Σ' ΑΥΤΗΝ...

ΝΑΙ, ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ! ΦΩΝΑΞΕ Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ, ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΜΟΝΗΣΙΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΔΙΕΚΡΙΝΕ ΠΑΝΤΟΤΕ, ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΩΣ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ... — ΑΦΟΥ ΕΙΝΕ ΕΤΟΙ, ΨΙΘΥΡΙΣΕ Η ΝΕΑ, ΚΟΚΚΙΝΩΝΟΝΤΑΣ, ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ, ΚΥΡΙΕ ΥΠΟΛΟΧΑΓΕ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΟΚΕΠΤΟΜΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΨΕΛΛΟΝ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΕΣΕΩΣ...

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ ΠΛΗΜΥΡΙΣΑΝ ΔΑΚΡΥΑ ΚΑΡΑΣ. — ΑΡΠΑΞΕ ΤΗΝ ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΦΙΛΗΣΕ ΠΑΡΑΦΟΡΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ, ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ, ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ — ΔΕΝ ΤΟΛΜΗΣΕ, Ο ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ, ΝΑ ΑΓΓΙΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ! — ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΠΕ ΜΕ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΕΛΑΦΡΑ ΑΠΟ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙ: — ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΜΟΥ, ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΣΟΥ ΘΑΞΙΖΩΜΑΙ ΝΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ΤΗΝ ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ! ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΙΣΤΟΤΑ ΑΝΟΜΙΑ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΘΩΩΣ ΟΤΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΓΙΝΩ ΚΑΤΙ... ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ... ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΠΕΡΩΤΗΡΗ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΠΕΡΩΤΗΡΗ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ...

...

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ, ΟΙΟΙ ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΉΞΕΡΑΝ ΟΤΙ Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΝΤΕ ΚΟΛΟΜΠΕ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΜΗΝΥΣΤΕΥΜΕΝΟΙ. Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΕΝ ΑΠΕΚΡΙΝΕ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΓΝΟ ΑΥΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ, ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΕΛΗΓΕ ΑΣΦΑΛΩΣ Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟ, ΓΙΑΤΙ ΉΤΑΝ ΒΕΒΑΙΑ ΠΩΣ Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΘΑ ΕΚΑΝΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΚΩΗ ΤΗΣ. ΟΤΟΣΟ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ. ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΉΤΑΝ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ, ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ, ΑΠΟ ΠΛΟΥΣΙΕΣ ΘΩΩΣ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΛΙΟΚΟΙΤΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΩΝΤΑΣ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ ΤΟΥ, ΟΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΟΥΣΑΝΕ. Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ, ΛΟΙΠΟΝ, ΠΟΥ ΕΔΕΙΞΕ Η ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΝΤΕ ΚΟΛΟΜΠΕ Σ' ΕΝΑ ΦΤΩΧΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΣΗΜΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟ ΉΤΑΝ ΕΠΙΘΥΜΟ ΝΑ ΤΟΥΣ ΘΙΞΗ, ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΒΑΛΗ. ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΉΞΕΡΕ ΠΩΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΑΝ ΑΥΤΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΤΕΣΣΕΡΩΝ ΑΝΤΙΣΤΡΩΦΩΝ, ΑΝ ΞΑΦΝΙΚΑ ΔΕΝ ΜΕΣΟΛΑΒΟΥΣΕ ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΓΙ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΝ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 1786, ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΩΝ ΤΗΣ ΛΥΩΝ ΕΚΑΝΑΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ ΞΩΤΕΡΕΣ ΣΗΚΗΣ. Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΣΤΕΙΛΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΠΟΛΙ ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΒΑΛΗ ΤΗΝ ΤΑΞΗ. ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΑΥΤΟ ΕΤΥΧΕ ΝΑ ΕΙΝΕ ΕΚΕΙΝΟ ΑΝΕΡΙΘΩΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΝΗΚΕ ΚΑΙ Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ.

Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΜΟΛΙΣ ΕΠΡΟΒΛΑΒΕ

...

...

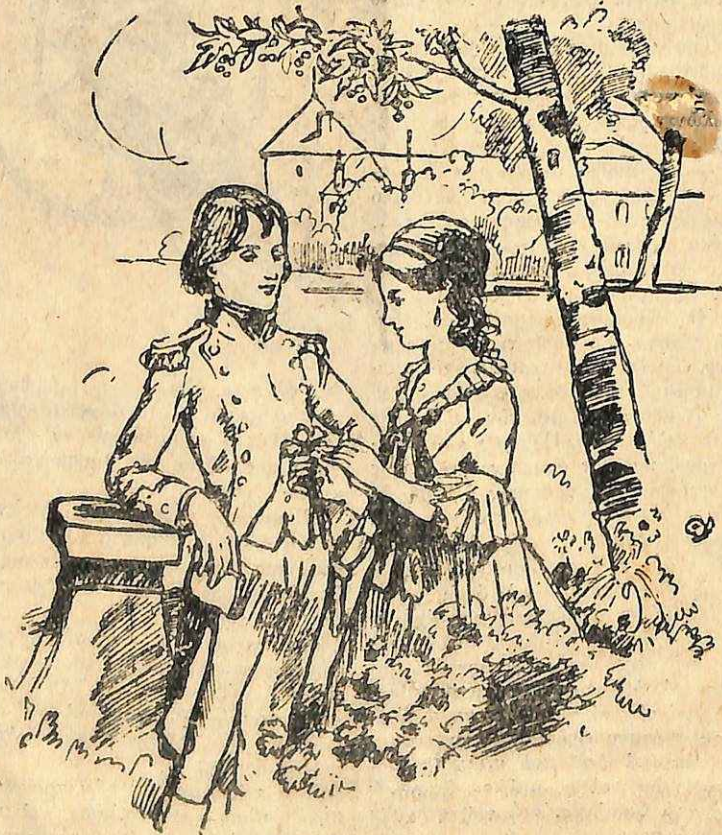
...

...

...

...

"Επαίξε νευρικά στα χέρια της εν' αργιολούλουδο...

Ο Βοναπάρτης μόλις έπρόλαβε

ΝΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΣΗ ΤΗΝ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΕ, ΟΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΘΥΜΙΟΤΑΝΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ Θ' ΑΡΧΟΥΣΕ ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗ ΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΖΗΤΗΣΗ ΕΠΙΣΗΜΩΣ ΣΕ ΓΑΜΙΟ.

ΑΛΛΟΙΟΜΟΝ, ΘΩΩΣ! ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΉΘΑΝ ΕΤΟΙ, ΩΣΤΕ Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΜΟΝΑΧΑ ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΙΝΑ! ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΠΑΦΕ ΝΑ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΤΑΙ — ΚΑΙ ΉΤΑΝ ΒΕΒΑΙΟΣ, ΟΤΙ ΚΑΙ ΚΕΙΝΗ, ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΘΕΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΘΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΗ ΚΟΝΤΑ ΤΗΣ...

ΦΑΝΤΑΞΕΘΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ, ΟΤΑΝ ΦΤΑΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΒΑΛΛΑΝΣ ΕΠΛΗΡΟΦΟΡΗΘΗ, ΟΤΙ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΉΤΑΝ ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ ΚΥΡΙΑ ΓΚΑΡΑΜΠΕΛ ΝΤΕ ΜΠΡΕΣΙΕ... Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΡΕΘΗΚΕ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΗΝΗ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ Σ' ΕΝΑΝ ΑΛΛΟΝ...

Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΕΞΗΤΗΣΕ ΤΟΤΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΗ Σ' ΑΥΤΗΝ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΣ ΔΩΣΗ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΑΡΗΓΗΣΕ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ... 'ΑΛΛ' ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— ΑΝ Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΜΕ ΞΑΝΑΔΩ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΦΙΛΟΥ, ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΔΕΚΤΟΣ. 'ΑΝ ΘΩΩΣ ΕΧΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΟΝ ΣΥΣΤΗΜΟ ΜΟΥ, ΕΙΝΕ ΚΑΛΟΠΡΟΣΔΕΧΤΟΣ...

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΤΟΤΕ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΠΕΡΙΤΤΟΝ ΝΑ ΞΑΝΑΔΩ ΤΗΝ ΑΚΑΡΩΗ ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

ΚΑΙ ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΛΛΑΝΣ, ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΡΑΓΜΕΝΗ, ΠΕΡΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΥΤΗΝ ΑΠΟΤΥΧΙΑ, ΣΕ ΒΑΘΙΟ ΝΑ ΟΚΕΠΤΕΤΑΙ ΣΟΒΑΡΑ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΞΙΖΕ Ο ΚΟΠΟΣ ΝΑ ΚΟΥΡΑΣΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΧΘΗ, ΑΦΟΥ ΕΙΧΕ ΧΑΣΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΉΘΕΛΕ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΑ ΦΙΛΩΔΕΞΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ...

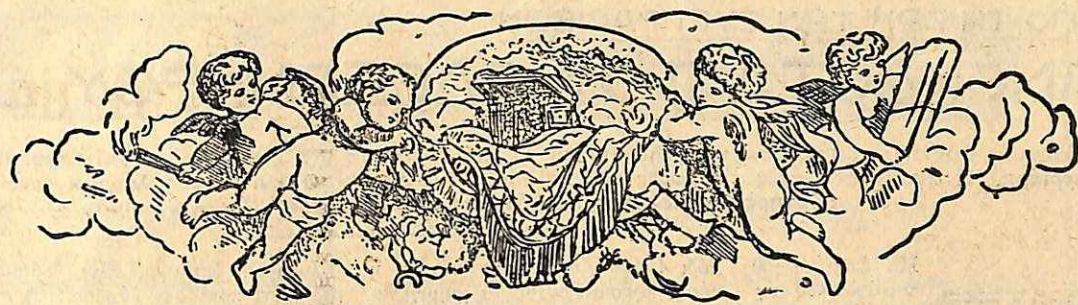
RODOLPHE BRINGER

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Η ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΝΕ Η ΑΚΟΛΟΥΘΗΣ, ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ:

Η ΜΕΤΑΛΛΙΝΕΣ ΠΕΝΝΕΣ ΣΤΑ 1803, ΤΟ ΑΤΗΛΑΙΟ ΣΤΑ 1807, ΤΟ ΤΑΧΥΠΕΣΤΗΡΙΟ ΣΤΑ 1810, ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΩΣ ΣΤΑ 1812, Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΣΤΑ 1825, Η ΡΑΤΟΜΗΧΑΝΗ ΣΤΑ 1829, ΤΟ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΟ ΣΤΑ 1831, Ο ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΣΤΑ 1837, Η ΓΑΛΒΑΝΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΤΑ 1837, ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑΤΑ ΣΤΑ 1838, ΤΟ ΠΟΘΗΛΑΤΟ ΣΤΑ 1860, ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΤΑ 1860, ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΣΤΑ 1863, Η ΔΥΝΑΜΙΤΗΣ ΣΤΑ 1864, Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΣΤΑ 1877, Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΓΛΩΣΣΟΣ ΣΤΑ 1880, ΤΟ ΠΗΔΑΛΙΟ ΤΩΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΝ ΣΤΑ 1884, Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΛΥΣΣΑΣ ΣΤΑ 1885, Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΑ 1895 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ, ΤΟ ΡΑΔΙΟ ΣΤΑ 1898.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Η "ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔΟΜΑΝΙΑ, ΣΤΗ ΡΩΜΗ!

(ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΣΑΤΥΡΑ ΤΟΥ 'ΙΤΑΛΟΥ ΕΥΘΥΜΟ ΓΡΑΦΕΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΦΕΡΕΤΣΙ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΡΩΝΕΥΕΤΑΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΑ ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΔΙΑΣΗΜΗ ΔΕΝΤΕΤΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ.)

ΧΘΕΣ ΤΟ ΠΡΩΙ, ΜΟΛΙΣ ΔΥΓΗΚΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΘΡΕΘΗΚΑ ΣΤΟΝ ΟΔΟ ΝΤΕΛ ΜΠΟΤΤΙΟ, ΑΝΤΙΚΡΩΣΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ ΤΗ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ.

— ΠΑΡΑΞΕΝΟ!... ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ, ΚΟΝΤΟΣΤΕΚΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟ ΎΠΕΡΦΑΝΟ ΠΡΟΣΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΛΙΚΤΙΚΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΔΙΚΟΥ «ΔΟΤΕΡΟΣ». Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗ ΡΩΜΗ, ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΠΗΡΑΝ ΑΚΩΗ ΕΙΔΗΣΙ Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ;... ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΘΩΩΣ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΘΡΑΥΣΜΟΣΑΙ ΕΔΩ, ΠΕΣΗ...

ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΗΣΑ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΟΥ. ΜΑ ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΑΒΑ ΝΑ ΔΙΑΝΩΣΩ ΚΑΜΜΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΡΙΑ ΘΗΜΑΤΑ, ΚΑΙ «ΤΣΟΥΠΟ»! ΦΑΝΕΡΩΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ ΠΑΛΙ Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ, ΤΗΜΕΝΗ ΘΩΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ!...

— ΊΩΩΣ ΚΑΘΕΤΑΙ ΕΙΝΟΓΓΙΝΤΟΣ, ΕΔΩ ΚΟΝΤΑ, ΞΑΝΑΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΜΠΡΕ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ Ν' ΑΛΛΑΞΗ ΤΟΝΑΛΕΤΤΑ!...

ΜΑ ΔΕΝ ΠΡΟΦΕΡΑ ΝΑ ΚΑΝΩ ΚΑΜΜΙΑ ΕΙΚΟΣΑΡΙΑ ΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΚΟΠΗΚΗΚΑ. Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ ΜΕ ΠΡΟΣΤΕΡΑΣΕ ΞΑΝΑ, ΜΕ ΑΛΛΗ ΤΟΝΑΛΕΤΤΑ ΠΑΛΙ!...

— ΔΙΑΒΟΛΕ!... ΤΡΑΥΛΙΣΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΣ. ΟΤΙΤΕ Ο ΠΑΝΤΟΜΙΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΓΡΟΣ ΦΡΕΓΚΟΛΙ ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΑΛΛΑΞΗ ΚΟΣΤΟΪΜΙΑ ΤΟΣΟ ΑΣΤΡΑΠΑΙΑ, ΟΣΟ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΙΣ ΤΟΝΑΛΕΤΤΕΣ ΤΗΣ Η ΠΕΡΙΚΑΛΗΣ ΤΙΒΙΑ!...

ΜΗΤΩΣ ΠΡΟΒΛΑΒΑ ΘΩΩΣ, ΠΑΛΙ, ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΩΣΩ ΤΟ ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΜΟ ΜΟΥ;... ΑΝΤΙΛΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ, ΠΟΥ ΣΤΕΚΟΤΑΝ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΟΧΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΤΟ ΤΡΑΪ. ΤΟΜΗ ΉΤΑΝ Η ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ ΜΟΥ, ΩΣΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΩΣΩ ΚΑΛΥΤΕΡΑ, ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΕΒΑΙΩΘΩ ΜΗΤΩΣ ΚΑΝΩ ΛΑΘΟΣ, ΚΟΛΛΗΣΑ ΤΗΝ ΜΗΤΗ ΜΟΥ ΣΤΗ ΜΗΤΗ ΤΗΣ, ΣΤΡΑΠΑΣΑΡΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΣΥΣΧΡΩΝΩΣ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΣΚΑΡΠΙΝΙΑ!

— Ω, ΣΥΓΓΥΜΝΗ ΘΑΝΑΤΩΤΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ!... ΤΗΣ ΕΙΠΑ 'ΕΡΓΛΕΞΑ, ΔΙΣΠΟΘΟΦΩΝΤΑΣ ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟ. ΣΑΣ ΑΠΗΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ!...

— ΜΩΩΩΘ ΘΑ ΕΙΣΑΙ, ΧΟΙΣΤΙΑΝΕ ΜΟΥ!... ΜΟΥ ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ Ο 'ΑΞΕΡΙΛΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΚΟΝΤΗ, ΑΛΛΟΤΕ ΛΥΓΕΡΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΜΙΣΟΚΑΝΟΝΟΥΡΑ. ΑΛΛΟΤΕ ΝΕΑΡΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΣΑΦΑΝΤΑΡΑ!...

ΜΑ ΉΤΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΟΥΣΟΥ...

ΚΩΚΙΝΟΣ ΑΝ ΤΗΝ ΝΤΡΟΠΗ.

ΜΠΡΕΚΑ Σ' ΕΝΑ ΞΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ, ΓΙΑ Ν' ΑΓΟΡΑΣΩ ΛΙΓΑ ΒΟΥΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΙΝΗΣ ΜΟΥ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ. ΦΤΟΥ! ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ, ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΣΑ, ΚΑΘΩΤΑΝ Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ!... ΣΚΑΡΦΑΛΩΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΤΡΑΪ: ΠΛΑΓΗ ΜΟΥ ΉΘΕ ΚΑΙ ΚΑΘΗΣΕ Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ!... ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ, ΑΓΟΡΑΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΙΣΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ: 'ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΚΟΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΟΛΙΔΑ, ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΗ Η ΙΔΙΑ Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ!...

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ, ΜΠΡΕΚΑ Σ' ΕΝΑ ΜΠΑΝΑΛΙΚΟ. ΤΟ ΠΑΙΕΤΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΑΝΔΡΑΣΑ, ΜΟΥ ΤΟ ΚΑΛΟΔΙΠΛΩΣΕ Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ. ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ ΜΟΥ ΞΥΡΙΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡ-

Η Τζοαν Κράουφορντ

ΜΕΣΑΝΑ, ΜΙΑ ΤΕΤΗ ΕΙΣΠΡΑΞΕ ΤΟΝ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ ΜΟΥ, ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ!...

ΕΙΝΕ ΠΕΡΙΤΤΟ ΝΑ ΣΑΣ ΑΠΑΡΙΘΜΗΣΩ ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΑΝΤΑΨΑΜΑ ΠΑΝΤΟΥ ΤΗ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ, ΟΣΟ ΝΑ ΦΤΑΣΩ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ. ΚΟΙΜΕΝΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΟΪΜΙΑ, ΤΗΜΕΝΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΟΥΛΟΪΜΙΑ, ΠΟΥ ΞΕΦΑΝΕΡΩΝΟΝΤΑΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΕΝΤΕ ΘΗΜΑΤΑ ΜΟΥ, ΑΛΛΟΤΕ ΛΙΓΝΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΠΑΧΕΙΑ, ΑΛΛΟΤΕ ΨΗΛΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΚΟΝΤΗ, ΑΛΛΟΤΕ ΛΥΓΕΡΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΜΙΣΟΚΑΝΟΝΟΥΡΑ. ΑΛΛΟΤΕ ΝΕΑΡΗ Κ' ΑΛΛΟΤΕ ΣΑΦΑΝΤΑΡΑ!...

ΜΑ ΉΤΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΟΥΣΟΥ...

ΝΑΝΑ ΤΗΣ. ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΤΟΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΤΗΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΣΕΞΑΠΤΗΣ ΤΗΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΑΔΙΣΜΑ ΤΗΣ, ΤΑ ΙΔΙΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΚΑΙ ΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΣΑΧ-ΠΙΝΙΚΟ ΛΟΞΟΚΥΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΤΗΣ, Η ΙΔΙΑ ΕΛΑΦΡΟΦΟΥΣΚΩΤΗ ΚΟΥΛΙΤΣΑ ΤΗΣ, Η ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΜΕ ΤΑ ΛΑ ΛΟΓΙΑ ΚΟΥΛΙΤΣΑ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ!...

ΜΠΑΙΝΩ, ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΑΛΗΜΕΝΩΣ ΤΗΣ ΘΥΡΑΦΟΡΩ ΣΗΚΝΩΝΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΒΛΕΠΩ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ ΤΗ... ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ!...

ΠΑΝΕΚΘΛΗΤΟΣ ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΩ ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ, ΤΡΕΜΟΝΤΑΣ ΜΗΤΩΣ ΑΝΤΙΚΡΩΣΩ ΤΙΣΤΕ ΚΑΝΟΝΟΓΙΕΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ Ν' ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗ ΣΚΑΛΑ. ΑΥΤΩΡΩΜΕΝΟΣ, ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΤΡΥΠΩΝΩ ΣΤΟ ΙΠΠΟΚΡΕΤΑΝ ΜΟΥ, ΚΛΕΙΔΩΝΟ ΠΙΣΩ ΜΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ, ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΝΟΝΤΑΣ ΜΕ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙ — ΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΧΤΗΚΑ, ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΑΝ ΤΟΝ «ΤΖΟΑΝΚΡΑΟΥΦΟΡΔΙΚΟ» ΕΡΑΙΛΗΤΗ ΜΟΥ — ΠΡΟΧΩΡΩ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ.

ΚΑΤΑΡΑΑΑ!... Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ ΕΧΕΤΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΗ ΝΑ ΜΕ ΥΠΟΔΕΧΘΗ, ΚΑΙ ΑΙΧΩΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΜΠΡΩΤΑ ΤΗΣ ΓΥΩΦ ΣΤΟΝ ΛΑΙΜΟ ΜΟΥ, ΜΟΥ ΕΙΠΕ ΜΕ ΦΩΝΗ ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΑΣΑΡΑΛΑΧΤΗ ΣΑΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΟΥ:

— ΠΕΣ ΜΟΥ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ... ΜΕ ΠΟΙΑ ΜΟΔΑ ΣΗΜΕΡΑ;...

ΑΝ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΕΚΕΙΝΗ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ, ΣΗΜΑΤΙΣΕ ΠΕΙΝΑ ΤΗΝ ΑΣΑΡΑΔΑΝΤΗ ΓΝΩΣΗ, ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΣΥΣΤΗΓΟΣ ΘΕΩΤΙΜΟΣ, ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΩΣ ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΙΝΩ ΧΑΣΤΟΚΙΑ ΟΔΥΝΗΡΑ, ΟΤΑΝ ΜΕ ΚΙΝΗΓΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΒΟΛΟΙ ΚΑΙ Η... ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΚΑΘΕ ΨΥΧΗ ΕΙΝΕ ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΣ ΑΛΛΗΣ ΨΥΧΗΣ.

(ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΣ)

ΑΝ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΉΤΑΝ ΚΑΤΙ ΚΑΛΟ, ΟΙ ΘΕΟΙ ΘΑ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΝΤΟ ΤΟΥΣ.

(ΣΑΡΦΩ)

ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΙΝ - ΚΛΟΥ

ΟΤΑΝ ΛΟΓΙΚΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Μία επίσκεψις στο "Ασυλο του Σαιν-Κλου. Η τρελλές κυρίες της Τιμής. Μία αυτοκράτειρα της Ρωσίας. Οι κισθηματικοί στίχοι της Λουλου. Μία επανάστασις της «Αικατερίνης της Ρωσίας». Η ταμπакιέρα του «Ναπολέοντος», κλπ.

ΤΑ περίχωρα του Παρισιού, στο Σαιν-Κλου, υπάρχει το μεγαλύτερο και το πιο υποδειγματικό φρενοκομείο. Σ' αυτό κλείνονται όλοι οι δυστυχισμένοι που δεν έχουν πια έλδα να ανακτήσουν το λογικό τους. Είναι χτισμένο σε μια όμορφη πεδιάδα κι' ο κήπος του έχει ένα πλήθος όμορφων λουλουδιών που εθαδίζουν. Όποιος βλέπει από μακριά αυτό το κτίριο, το νομίζει για καμιά εξοχική διαμονή κανενός πλουσιού Παρισιού. Αριστοκράτου. Τίποτε δεν προδίδει ότι εκεί μέσα είναι κλεισμένοι ένα σωρό άνθρωποι με τσακισμένα τα νευρά, χωρίς να έχουν πια έλδα να ξαναγυρίσουν στον «κόσμο»...

Ένας φίλος μου ψυχίατρος, ο δόκτωρ Σαρλ Λεμύρ, με παρέσυρε μία μέρα ως εκεί πέρα.

— Έλα μαζί μου, μου είπε. Θά δής όλη τη μεταπολεμική δυστυχία. Αυτό το "Ασυλο Τρελλών" έχει τους πιο χαρακτηριστικούς τύπους των παραφρονών της εποχής μας: Είναι έθνη των ναρκωτικών, των τρομερών άσθενειών και του έρωτος. Οι περισσότεροι, είναι ή γυναίκες. Τό Παρίσι κάθε μέρα μις στέλνει ένα δυο τέτοια θύματα. Η εύθυμη ζωή της Μονιάρτης, κάτω από την αβλή των πολυέμων φώτων της και των όμορφων γυναικών της, κρύβει ανατριχιαστικές ανθρώπινες τραγωδίες, των οποίων ο έπιλογος γράφεται στη φυλακή ή στο φρενοκομείο. Καθώς βλέπεις, δεν πρόκειται να χάσεις τον καιρό σου. Ακολούθησα λοιπόν τον δόκτωρ Λεμύρ, ο οποίος στην ταπεινή επίσκεψή μου έκανε κάθε πρωί στο "Ασυλο".

— Από πού θέλεις ν' αρχίσουμε την επίσκεψή μας; με ρώτησε.

Σήκωσε αδιάφορος τους ώμους. — Όπου και νά γύριζα το βλέμμα μου, συναντούσα μελαγχολικούς ή ανήσυχους ανθρώπους που θημάτιζαν νευρικά και μās κυττούσαν με

μάτια κόκκινα από την τρέλλα.

— Άς επισκεφθούμε το διαμέρισμα των γυναικών, μου είπε ο φίλος μου.

Κατεβήκαμε σε μία αυλή τριγυρισμένη με χοντρούς και πανύψηλους τοίχους που νόμιζε κανείς ότι δεν τελείωναν ποτέ κι' από τους οποίους φαινόταν ένα μικρό κομμάτι ουρανού. Την ίδια στιγμή δέκα γυναίκες κάθε ηλικίας μās περιέκλεισαν κι' άρχισαν να μιλούν όλες μαζί. Δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτε άλλο από το ότι κάποια γυναίκα ήταν άρρωστη. Ο ψυχίατρος έκανε νόημα στους φύλακες να τις κλείσουν στα κελιά τους.

— Ποιές είναι αυτές; τον ρώτησα περίεργος.

— Είναι ή «Κυρίες επί των Τιμών» της «Αυτοκρατορίας της Ρωσίας»! μου είπε με σοβαρότητα ο φίλος μου. Πρόκειται για μία τρελ-

λή Ρωσίδα, την Σόνια Μιλάνοβιτς, ή οποία φαντάζεται ότι είναι ή Αικατερίνη της Ρωσίας. Δεν θγαίνει καθόλου από το κελλί της κι' έχει κατορθώσει αυτές τις γυναίκες να πιστεύουν πως είναι Ρωσίδες αριστοκράτισσες! Τώρα είναι άρρωστη κι' ήρθαν να με φωνάξουν να τη δω.

Η ιστορία της είναι, μά την αλήθεια, τραγική: «Υστερα από την Έπανάστασι, είχε καταφύγει στο Παρίσι μαζί με τους άλλους Ρώσους εξοριστούς κι' άρχισε να χορεύει στα νυχτερινά κέντρα της Μονιάρτης. Σ' ένα απ' αυτά άγάγησε ένα συμπατριώτη της και το ειδύλλιο τους κατέληξε σ' ένα ευτυχισμένο γάμο. Ένα πρωί όμως, καθώς γύριζαν στο σπίτι τους, ο άνδρας της παρεσύρθη από ένα αυτοκίνητο και σκοτώθηκε μπροστά στα μάτια της Σόνιας. Ήταν τό-

σο φρικαστικό αυτό το θέαμα, ώστε το μυαλό της άτυχης Ρωσίδας δεν μπόρεσε να άνδξή σε τέτοιο κλονισμό. Και τρελλάθηκε... Είναι ή πιο ήσυχη από τις τροφίμους του "Ασύλου".

Έκείνη τη στιγμή, μās πλησίασε μία γυναίκα τριάντα περίπου χρόνων, κλαίγοντας γοερά και τραβώντας τα μαλλιά της:

— Σκότσα τη γιαγιά μου, κύριε!... φώναξε. Ήθελε να κάνει γλυκό τη γλώσσα μου! Της έχωσα λοιπόν κι' εγώ ένα μπαζέλι στο μάτι και τη σκότσα!... Πιστεύετε, ότι θα μου κόψουν τον λαμό; "Α! Αιτοί οι καταραμένοι τοίχοι είναι γεμάτοι από περίεργα μάτια!... Θέλουν να δούν πως θα μου κόψουν τον λαμό!...

Μία άσθενική γοηή τότε, ήρθε κοντά μας και μās είπε εμπιστευτικά:

— Μή δίνετε σημασία στα λόγια της... Είναι τρελή!...

Και έξασπε σε ένα σκληρό γέλιο παράφρονος...

Πιο πέρα, καθισμένη σ' ένα πάγκο, μία έξαιρετικά όμορφη νέα, έγραφε αισθηματικούς στίχους. Στην άλλη άκρη του, μία άλλη τρελή κουνούσε αδιάκοπα στην άγκυλιά της ένα άνοπαρκο μυρό.

Ο γιατρός πλησίασε την όμορφη νέα. Έκείνη σηκώθηκε άμέσως κι' έκοψε πάνω τα χέρια της, να νά μη δούμε τί έγραφε. Είχε κοκκινίσει από την ντροπή της.

— Τι κάνει, Λουλού; τον ρώτησε με καλωσύνη ο γιατρός. Για δείξε μας τί γράφεις στον άραβωνιαστικό σου...

Η όμορφη τρελή δίστασε μία στιγμή. Έπειτα το έδωσε το σημειωματάριό της. «Εορξία περίεργος μιά ματιά. Ήταν ένα όμορφο έρωτικό ποίημα, γεμάτο τρυφερά λόγια. Το έγραφε να ξαναγυρίσει κοντά της...

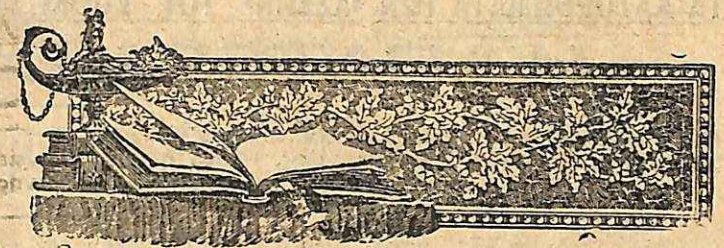
— Θά με άκούση, γιατρέ, δεν είναι έτσι; τον ρώτησε ή Λουλού.

Ο γιατρός κίνησε καταφατικά το κεφάλι του. Κι' άπομακρύνθηκε με ένα μικρό χαμόγελο...

— Είναι τόσο κοινή ή ιστορία της,

Τόποι τρελλών του "Ασύλου του Σαιν-Κλου"

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τό μωρό που μίλησε άμέσως μετά τη γέννησή του. Ή τρομερές προφητείες του. Τό πιο άξιαγάπητο κορίτσι του κόσμου. Ή «μιά Γκλέρια» και οι θαυμαστά της. Όπου ο δήμιος έβαζε ένέχυρο την γυλιότητα. Τό νερό ως έρηπτική ύλη. Είκοσι-τέσσερες φορές πιο δυνατό απ' τη δυναμίτιδα. κλπ.

Τελευταία οι προληπτικοί κάτοικοι του Μεξικού τρομοκρατήθηκαν εξ αιτίας μιάς τερατώδους είδησης.

Σύμφωνα μ' αυτήν την είδηση, ένα παιδάκι, άμέσως μετά την γέννησή του άρχισε να μιλάει περίφημα την ινδική του γλώσσα, τα ισπανικά!

Όπως μαρτυρούν πολλοί, οι όποιοι παρέστησαν στην άπίστευτη αυτή σκηνή, ο μύπητης μόλις ήρθε στον κόσμο γύρισε στον γιατρό που βοήθησε στον τοκετό και τότε με διανυχή φωνή:

— Έπί ξηή μήνης, θά γινόντουσαν θεομηνίες... Λοιπόν, γιατρέ, τί προτιμάτε; Σεισμούς ή θύελλες;

— Σεισμούς, άπάντησε σαστισμένος ο γιατρός. — Τότε να γίνουν σεισμοί! είπε πάλι το μωρό και πέθανε άμέσως.

Οι κάτοικοι της μικής πόλεως Πετινιάν, όπου γεννήθηκε το περίεργο αυτό μωρό από μία χωρική, τρομοκρατήθηκαν με την προφητεία του.

Οι Ίνδοι μάλιστα, άρχισαν να προπύκνουνται ζητώντας έλεος από τον Θεό, ένώ ή άρχη του τόπου διάταξαν να γίνουν άνακρισεις και να έσσωβωθή κατά πόσον αυτή ή άπίστευτη είδηση είναι αληθινή.

Πάνω από χίλιοι νέοι καλών οικογενειών ζήτησαν ως τώρα να παντρευτούν την μιά Γκλέρια. Τό διασώτρωμα ικανέχεν το Λονδίνο. Ή γυναίκα αυτή θεωρείται από τους Άγγλους ως το πιο άξιαγάπητο κορίτσι όλου του κόσμου. Τό γονιτευτικό αυτό πλάσμα καλείται απ' το Υορκσάιρ, έχει ταξιδεύσει σ' όλες τις πόλεις του Ένωμένου Βασιλείου και τις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, έπειθαίνοντας όλα τα τελευταία μοντέλλα των άγγλικών οίκων, στίς κοσμικές πλάς και τις υποδοχόμενες.

Τά τελευταία χρόνια, ή μιά Γκλέρια έχει φορέσει 50,000 περίπου τουαλέτες.

Ή είδηση ότι ο Ντεμπιέρο, ο δήμιος του Παρισιού, ο γνωστός ως «Κύριος των Παρισιών», άποφάσισε να παραιτηθή από το μακάβριο έπάγ-

γελμά του, μās θυμίζει μία πολύ περίεργη πράξη ένώς προκατόχου του, στην θέσι αυτή.

Πρόκειται για τόν Σανσόν, ο οποίος έξασκούσε το έπάγγελμα του δημόιου Παρισίων, έδω και ξήνητα χρόνια.

Ο Σανσόν ήταν τρομερά σπάταλος. Τόσο δέ πολύ είχε χρεωθή, ώστε για νά δει ήφρα, αναγκάστηκε να δάλη ένέχυρο τί... γυλιότητα!

Έτσι, όταν μία μέρα διατάχθη να άκτελέση έναν κακούργο, ώμολόγησε τό σφάλμα του στους άνωτέρους του, οι όποιοι τόν άπέλυσαν άμέσως...

Τό νερό, έκ πρώτης όψευας, φαίνεται ως τό πιο αίνανόνο στοιχείο. Όσώσο πολλές φορές μπορεί να έκαργή σαν δυναμίτις. Κάποτε το νερό ανατίναξε ένα κτίριο από ξή πατώματα.

Μέσα στο κτίριο αυτό λειτουργούσε ένα εργοστάσιο και σ' ένα από τα υπόγεια δρισκόταν ένας πλώριος άτιμολέβης, ο όποιος χοροδύσε τόσο νερό, όσο και μία μικρή δεξαμενή. Όταν άναβαν τό καμίνι, και τό νερό έξατμιζόταν, ο άτιμος μεταφερόταν με σούληνες στα μηχανήματα. Μία μέρα, ένας έργάτης, ο όποιος ήταν φρουρός στον άτιμολέβητα έξασσε να ρίξει μέσα νερό την άρισμένη ώρα κι' έτσι όλο το νερό που υπήρχε κόντενε να έξατμισθί. Ο άτιμολέβης φυσικά από την μεγάλη θερμότητα του καμίνιού πυρπόλωσε, και μόλις ο έργάτης τόν είδε να κοκκινίζει, τότε διαμήθηκε ν' ανοίξη τό κλειδί για νά τρέξη νερό μέσα.

Τώρα, έξοστε τί μπορεί να συμβή, όταν χύσετε νερό πάνω σε πυρκαγιά; Μεταβάλλεται άμέσως σε άτιμ.

Τό ίδιο, λοιπόν, συνέβη και στην περίπτωση αυτή. Όλο τό νερό που χύθηκε, μετεβλήθηκε μονομιάς σε άτιμ. Τόσος δέ άτιμος συσσωρευτήκε μέσ' στον άτιμολέβητα, ώστε μη μπορώντας ν' άντισταθή στην τρομακτική του πίεσι, έξερράγη με άπρόσμενη δύναμη, και έσπασε όλο τό χτίριο να καταρρεύσει.

να καταρρεύσει.

μου είτε κατόπιν. Αυτή ή όμορφη τρελή, ήταν μία χαριτωμένη δακτυλογράφος της Έθνικής Τραπέζης. Άγάπησε με πάθος τόν τιμηματόχη της. Έκείνος έπαψε μαζί της και μία μέρα παντρεύτηκε κι' έφυγε με την γυναίκα του για τό ταξίδι του γάμου. Ή μικρούλα δακτυλογράφος, που είχε ορεγή καρδιά, δεν μπόρεσε να άνδξή σ' αυτό τό χτύπημα της μοίρας. Τρελλάθηκε! Και σήμερα, κλεισμένη στο "Ασυλο, του γράφει, όλη τη μέρα, ένα σωρό αισθηματικά γράμματα σε στίχους. Αυτή είναι ή μοναδική της τρέλλα...

Έκείνη την στιγμή άκούστηκε θόρυβος, πολλές γυναίκες φωνές που τραγουδούσαν κι' από τό βάθος της αυλής, άνάμεσα από τό δένδρο, φάνηκε να έρχεται ένα πλήθος γυναικών. Όταν πλησίασαν πού κοντά, έβγαλα μία φωνή εκπλήξεως. Ήταν τόσο ανατριχιαστικό τό θέαμα που άντίκρουσα! Μία πολύ όμορφη γυναίκα, ύψηλόσωμη, με ξανθά μαλλιά και χλωμό πρόσωπο, βάδιζε άργά με μεγαλόπρεπεια βασιλίσσης, κρατώντας ένα κλαδί δέντρου στο χέρι της, για σκήπτρο. Στα μαλλιά της είχε ένα στεφανί από λουλούδια. Την ακολουθούσε ένα πλήθος γυναικών που ξεφώνιζαν με ένθουσιασμό και τραγουδούσαν.

— Νά ξήση ή τρισένδεση αυτοκράτειρά μας! Ή αυτοκράτειρα της Ρωσίας!...

Ο δόκτωρ Λεμύρ με τράβηξε μακριά και κρυφά έγραφε στίχους από τό κάτι δέντρο.

— Μή κουνιθής από έδω, μου είπε. Θάβω γοήγορα! Κι' έξαφανίστηκε, τρέχοντας προς τό κτίριο.

«Υστερα από λίγη ώρα ένα πλήθος φυλάκων γέμισαν την αυλή. Βαστούσαν ένα σωρό ξουλομανδύες. Άρχισε τότε ένα παράδοξο κυνηγητό άνάμεσα στα δέντρα. Ή γυναίκες, με ούρλιασμα, έτρεχαν δεξιά κι' άριστερά για νά γλυτώσουν τόν κυνηγητό ξουλομανδύα... Ήταν ένα από τα πιο τραγικά θέαματα που έχω δει στη ζωή μου! Τέλος, οι φύλακες κατόρθωσαν να τις κλείσουν όλες στα κελιά τους, από τό όποια είχαν δραπετεύσει κι' ή ήσυχη ά-πλώθηκε πάλι στην πένθιμη εκείνη αυλή με τούς πανύψηλους τοίχους.

Ο δόκτωρ Λεμύρ φάνηκε τέλος, καταθρονωμένος.

— Εύτυχώς, προλάβω τό κακό! μου είπε μ' ένα στεναγμό άνακουφιστός. Ή «Αυτοκράτειρα της Ρωσίας» είχε άποφασίσει να πετάξει έξω από τό παλάτι της όλες αυτές τις επανάθλιες γυναίκες που αινούσαν... Συνεννοήθηκε λοιπόν με την «Αυλή» της και είδες τί άποτελέσματα. Αυτές ή σκηνές είναι συνηθισμένες έδω μέσα... Άς οίξουμε τώρα μία ματιά και στον κήπο του "Ασύλου. Αυτήν την ώρα κάνουν τόν περίπατό τους πολλές «προσωπικότητες».

Φύγαμε από τό τμήμα των τρελλών γυναικών και βγήκαμε στον κή-

πο. Μετά από λίγα θήματα, συναντήσαμε έναν τρελλό με σηκωμένο τόν γασά, με τό δεξί του χέρι χωμένο στο στήθος που περπατούσε με ένα νευρικό θήμα, κυττάοντας μπροστά του. Μόλις μās είδε, ήθε πρός τό μέρος μās.

— Δεν μου λές, στρατηγέ, μου είπε, ο Ροβεσπιέρος θέλησε πάλι να άστεινέψη μαζί μου και μου έλεψε την ταμπакιέρα μου; "Α! Τόν έλεεινό!... Δώσε μου ένα τσιγάρο... Θέλεις τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής;

Τόν ευχαρίστησα και το έδωσα ένα τσιγάρο. Ο «Ναπολέων» το άναψε κι' έφυγε με τό ίδιο έπίσημο ύψος. Έκείνη τη στιγμή ένας άλλος τρελλός ήρθε κοντά μου, την ώρα που ο φίλος μου έξέταζε τόν «Βίσμαρκ». Ήταν ηλικίας σαράντα περίπου χρόνων και τό βλέμμα του δεν είχε την έμφρασι των τρελλών.

— Εμπτρέψέτε μου να σάς άπασχολήσω ένα λεπτό, μου είπε. Είμαι ο μόνος έδω μέσα που παραδέχομαι ότι είμαι τρελλός! Ξέρω όμως ότι ή περιπέτειά μου θα σάς ενδιαφέρει... Θά ήμουν έλεύθερος πιά, αν δεν είχα αυτές τις καταραμένες κρίσεις. Άρχίζουν από ένα τρεμουλιασμα των χεριών, έπειτα τό πρόσωπό μου παραμορφώνεται και μία στιγμή νοιώθω να με χτυπά κάποιος μ' ένα δυνατό σφυρί στο κεφάλι. Αυτό είναι που με κάνει και χάνω τό λογικό μου.

Γίνομαι τότε ο πιο επικίνδυνος τρελλός! Γι' αυτό με έλέπετε κλεισμένον έδω μέσα. Φύγετε έμως από κοντά μου, γιατί έρχεται ο γιατρός...

Κι' ο παραδόξος τρελλός ξάφως σ' ένα πάγκο.

— Τι σού έλεγε ο Φρανσουά; με ρώτησε ο φίλος μου.

— Ότι δεν είναι τρελλός κι' ότι έχει μόνο νευρικές κρίσεις, τόν άπάντησα.

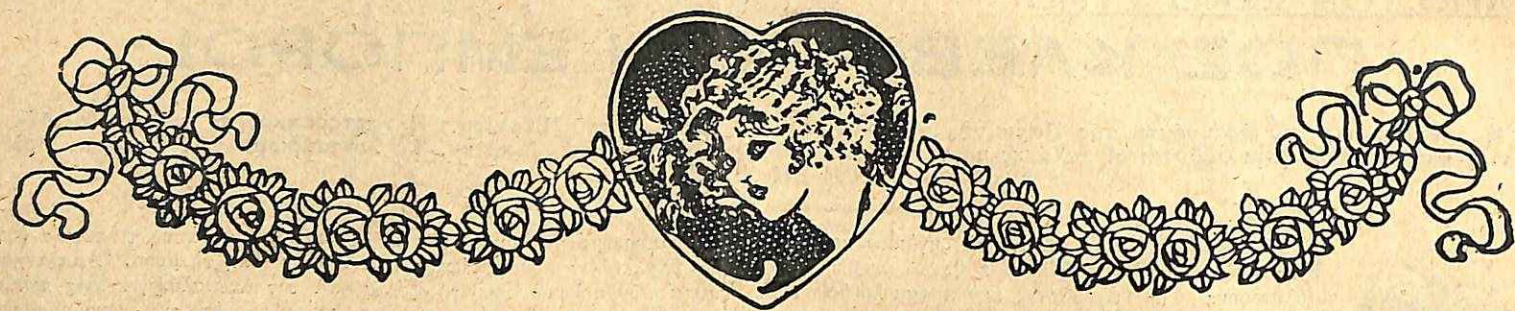
— Κι' έτσι είναι... Μόλις χάσει τό λογικό του, γίνεται ο πιο επικίνδυνος έγκληματίας! Προ τριών μηνών σκότωσε τόν νοσοκόμο του, την ώρα που προσπαθούσε να τόν περάσει τόν ξουλομανδύα... Όλοι τόν φοβούνται, ακόμη κι' αυτοί οι τρελλοί, γιατί ή κρίσεις του τόν πιάνουν ξαφνικά και μόλις προφταίνουμε να τούς γλυτώσουμε από τό χέρι του!...

Είχαν περάσει δυο ώρες που βρισκόμαστε στον κήπο. Ο περίπατος των τρελλών είχε τελειώσει. Οι φύλακες τούς μάζεψαν έναν-έναν και τούς έκλειναν στα κελιά τους. Πολλοί προσπαθούσαν να κρυφθούν πάνω στα δέντρα, με τόν σκοπό να δραπετευθούν. Μά τούς ανέκαλυπταν και τότε εύρισκαν κυριολεκτικώς τόν διάβολό τους...

Όταν, ύστερα από λίγο φύγαμε με τόν δόκτωρ Λεμύρ από τό "Ασυλο των τρελλών, έβγαλα έγκλημα μία κρυφή χαρά που ξαναγύριζα στο έργο Παρίσι.

POZE SAPRO

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Μά, Βάλτερ, είπε ο Νόρτλεϋ, αν παραδεχτούμε ότι ο Μπάρφορντ ενέχεται στην έξαφάνισή της 'Οριέττας, τότε το πιθανότερο να την έπληγε όπουδήποτε αλλού εκτός απ' το σπίτι του.

—Όχι, δεν συμφωνώ μαζί σου, απάντησε ο λόρδος Σέσμπουρι. 'Αν την απήγαγε, είμαι βέβαιος πως την έπληγε στο σπίτι του, γιατί έχει την πεποίθηση ότι κανείς δεν θα τον υποψιαστή. 'Εξ άλλου, η κατοικία του, το Ρόκντον-Μανόρ, είναι παλιό χτίριο κι' ασφαλώς θάχει μυστικά δώματα.

Και πρόσθεσε με φωνή που έπαλλε από όργη:

—'Αν ήμουν βέβαιος γι' αυτό, θάφτανα μέχρι του σημείου να γκρεμίσω έκ θεμελίων αυτό το σπίτι, για να βρω την 'Οριέττα!

Καθώς μιλούσαν οι δυο νέοι, διέσχισαν τον μεγάλο μαρμάρινο διάδρομο.

—Είπε κρίμα, είπε ο Νόρτλεϋ στον Βάλτερ, σταματώντάς τον με μια φιλική χειρονομία, που έκανε χιές τόσο βροχή. 'Αν δεν έβρεχε, θα μπορούσαμε να βρούμε μερικά ίχνη βημάτων ή σημεία πάλης. Γιατί, είμαι βέβαιος, ότι η ντόνα 'Οριέττα δεν άφησε να την απαγάγουν, χωρίς να προβάλλη καμιά αντίσταση.

—Και πως μπορούσαμε να το ξέρουμε αυτό! φώναξε απότομα ο λόρδος Σέσμπουρι. 'Αν θέτως μάλιστα, φαίνεται πως πήγε έκουσιως να συναντήσει τον Μπάρφορντ, γιατί αλλιώς δεν θάφευγε απ' την πόρτα της υπηρεσίας, καθώς μας είπεν ο υπηρέτης... Ποιος ξέρει με ποιές ψευτιές και πονηριές την ξεγέλασε αυτός ο παληάνθρωπος!... Θα μού πής πως μπόρεσε να ξεγελάσει αυτήν, που είχε τόσο περήφανη και ελκυστική; Κι' όμως... κι' αυτό άκόμα δεν το ξέρουμε!... 'Οπωςδήποτε όμως, είναι τρομερό... Είναι τρομερό!... Και να σκέφτεται κανείς, πως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο, παρά να περιμένουμε τ' αποτελέσματα των έρευνών του Ράμ-Σάλ!...

Τά βλέμματα του Βάλτερ σκοτεινίσαν κι' έγιναν απειλητικά. Κόμπιασε μια στιγμή και κατόπιν ξανάπε με φωνή τόσο σκληρή, ώστε ο Νόρτλεϋ ανατρίχιασε:

—Είναι τρομερό, να περιμένεις

στη στιγμή, που θα μπορούσες να συντρίψεις αυτόν τον άθλιο... κι' αυτήν... αυτήν...

—Θεέ μου! σκέφτηκε ο Νόρτλεϋ φοβισμένος. Θα το θυμάται αυτό, που του έκανε η 'Οριέττα, ως τα χείλη του τάφου του!

IX

—Όταν ξύπνησε η 'Οριέττα και επί αρκετή ώρα κατόπιν, είχε την ψευδαίσθηση, ότι έβλεπε ακόμη τη συνέχεια κάποιου δεινίου.

Κύτταζε γύρω της και της φάνηκε παράξενο κι' ανεξήγητο το ότι βρισκόταν μέσα σ' αυτό το μεγάλο στρογγυλό δωμάτιο με τα παλιά έπιπλα, το ότι κοιμότανε σ' αυτό το κρεβάτι με τους δριύινους στύλους και τον βελούδινο ούρονο.

—'Υστερα της ξανάρθε στο μυαλό η φριχτή εντύπωση, που της είχεν προκαλέσει η τρομερή αποκαλύψεις του Μπάρφορντ για το μνηστήρα της.

Σιγά-σιγά, άρχισαν να ξεκαθαρίζουν στο μυαλό της τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας. Θυμήθηκε ότι μόλις έφτασε το άμαξι μπροστά στην έξω-πορτα της παλιάς επάυλως, έ-

τρεξε και την υποδέχτηκε μια γυναίκα, η οποία, αφού την βοήθησε να κατεβή απ' αυτό, της είπε με γλυκειά φωνή:

—Καλώς ήρθατε, μίς... Είμαι η 'Ελεν Ντράκ, η οικονόμος του κ. Μπάρφορντ.

Ναι, τά θυμόταν καλά πειρά τα γεγονότα αυτά η 'Οριέττα. Θυμόταν ακόμη, ότι συνοδευόμενη από την οικονόμο του κ. Μπάρφορντ, πέρασε μια θαλωτή πόρτα, έπειτα, μια άλλη, η οποία φωτιζόταν από μια μεγάλη κρεμαστή λάμπα κι' ότι έφτασε στο δωμάτιο, στο οποίο βρισκόταν τώρα, αφού προηγουμένως ανέβηκε μια σειρά πολυδαίδαλων διαδρόμων. —'Υστερα η 'Ελεν Ντράκ, που ήταν μια ψηλόσωμη γυναίκα με γκριζα μαλλιά, ντυμένη μαύρα — της έφερε ένα έκλεκτο γεύμα, το οποίο όμως δεν μπόρεσε ν' άγγιξη. Τότε η οικονόμος της έδωσε ένα φλυτζάνι τσάι και τη συμβούλεψε να πλαγιάσει αμέσως. Τη συμβούλη της αυτή, η αποκαμωμένη από το ταξίδι, η οποία είχε περάσει πολλές νύχτες χωρίς ύπνο, την άκουσε με ευχαρίστηση.

—Όταν θηλήσετε να σηκωθείτε, δεσποινίς, μπορείτε να με ειδοποιήσετε με το κουδούνι. Θα κάμω για σας χρέη καμαριέρας, γιατί δεν μένει κανείς άλλος εδώ, εκτός από μένα, το σύζυγό μου και μια άλλη γυναίκα, η οποία κάνει τις χοντροδουλειές.

Η 'Οριέττα ευχαρίστησε την 'Ελεν για την υποχρεωτική προθυμία της. 'Ωστόσο, αποφάσισε να μη την χρησιμοποιήσει. 'Ηξερε να υπηρετή μόνι τον ξαυτό της και σκέφτηκε ότι έπρεπε να το κάνει αυτό τώρα, που έπρόκειτο ν' άρχισι να ζή με την εργασία της.

—Όχι, μόνο η εργασία, αλλά τίποτε δεν έτρώμαζε την 'Οριέττα. 'Ηταν πρόθυμη να υποστή τα πάντα, για να σωθής απ' τον λόρδο Σέσμπουρι. Το πάν γι' αυτήν ήταν, να τον ξεχάσει γρήγορα, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, να λυτρωθής από τη γοητεία του ανθρώπου εκείνου, που η καρδιά του δεν αισθανόταν για τίποτε οίκτο!

Η 'Οριέττα σηκώθηκε άργα, χωρίς να καλέση την 'Ελεν. Βρήκε μέσα σ' ένα ντουλάπι λεπτά και άπλω άσπρόρουχα κι' ένα νεοαίσαρο άσημένιο, με τα άρχικα «Α. Μ.»

—Όταν ντύθηκε, πλησίασε ένα από τα στενά παράθυρα του

χής. —'Οχι! Δυστυχώς. Δεν άναιρεύτηκα!... ψιθύρισε με φωνή γεμάτη άγωνία η 'Οριέττα.

Την ίδια στιγμή, κάποιος χτύπησε την πόρτα κι' έπειτα από μια στιγμή μπήκε μέσα η 'Ελεν μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο στα χείλη.

—Περάσατε καλά τη νύχτα σας, μίς; ρώτησε αμέσως την 'Οριέττα η οικονόμος του Μπάρφορντ, με άπειρη στοργικότητα.

—Ναι, κοιμήθηκα... Ευχαριστώ! απάντησε με κουρασμένη φωνή η 'Οριέττα.

Και φέρνοντας το χέρι στο μέτωπό της, πρόσθεσε:

—Αισθάνομαι κάτι σαν ζάλη... 'Εχω κάποιο βάρος στο κεφάλι μου!

—Δεν φαντάζομαι να νάναι τίποτε σοβαρό... είπε αμέσως η 'Ελεν. Θα περάσει μόλις τήγχε το τσάι σας. Πηγαίνω να το φέρω.

Κι' αφού έλειψε λίγες στιγμές, επέστρεψε στο δωμάτιο, κρατώντας ένα δίσκο, τον οποίο τοποθέτησε στο τραπέζι, που ήταν πλαϊνό στο κρεβάτι.

—Όταν θηλήσετε να σηκωθείτε, δεσποινίς, μπορείτε να με ειδοποιήσετε με το κουδούνι. Θα κάμω για σας χρέη καμαριέρας, γιατί δεν μένει κανείς άλλος εδώ, εκτός από μένα, το σύζυγό μου και μια άλλη γυναίκα, η οποία κάνει τις χοντροδουλειές.

Η 'Οριέττα ευχαρίστησε την 'Ελεν για την υποχρεωτική προθυμία της. 'Ωστόσο, αποφάσισε να μη την χρησιμοποιήσει. 'Ηξερε να υπηρετή μόνι τον ξαυτό της και σκέφτηκε ότι έπρεπε να το κάνει αυτό τώρα, που έπρόκειτο ν' άρχισι να ζή με την εργασία της.

—Όχι, μόνο η εργασία, αλλά τίποτε δεν έτρώμαζε την 'Οριέττα. 'Ηταν πρόθυμη να υποστή τα πάντα, για να σωθής απ' τον λόρδο Σέσμπουρι. Το πάν γι' αυτήν ήταν, να τον ξεχάσει γρήγορα, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, να λυτρωθής από τη γοητεία του ανθρώπου εκείνου, που η καρδιά του δεν αισθανόταν για τίποτε οίκτο!

Η 'Οριέττα σηκώθηκε άργα, χωρίς να καλέση την 'Ελεν. Βρήκε μέσα σ' ένα ντουλάπι λεπτά και άπλω άσπρόρουχα κι' ένα νεοαίσαρο άσημένιο, με τα άρχικα «Α. Μ.»

—Όταν ντύθηκε, πλησίασε ένα από τα στενά παράθυρα του

δωματίου και το άνοιξε. Μπροστά της άπλωνόταν ένας βαθίσκος κήπος, στον οποίο έλαμπαν τα νερά της βροχής, που έπεσε την προηγούμενη νύχτα. 'Όταν έσκυψε λίγο προς τα έξω, είδε πως βρισκόταν μέσα σ' ένα γωνιακό δωμάτιο του κτιρίου, που έδειχνε ότι είχε χτιστή πριν από τρεις-τέσσερες αιώνες, επάνω σ' ένα στρογγυλό πύργο. Ο ούρανος ήταν σκεπασμένος με βαρεία μαύρα σύννεφα, έθάραινε τα πάντα και τά έκανε σκοτεινά και πένθιμα. Το θλιβερό αυτό θέαμα, έφερε στη σκέψη της 'Οριέττας την δυστυχισμένη τρελή τη σύζυγο του Μπάρφορντ, η οποία ζούσε επί δεκαπέντε χρόνια συνεχώς κλεισμένη εκεί μέσα.

—Θα είναι πολύ θλιβερό για τον κ. Μπάρφορντ να ζή εδώ, μέσα σ' αυτό το πένθιμο χτίριο, με την συντροφιά της τρελής, ψιθύρισε, τρέμοντας συγκορμη η 'Οριέττα.

Κι' έκλεισε το παράθυρο. Κατόπιν κάθισε και άφωσώθηκε στις βασανιστικές σκέψεις της.

—Όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιο η 'Ελεν για να της σερβίρει το γεύμα, την βρήκε βαθειά συλλογισμένη.

—Πώς!... Σηκωθήκατε, δεσποινίς; την ρώτησε η ήλικιωμένη γυναίκα. Γιατί δεν με καλέσατε;

—Σκέφτηκα, πως ήταν περιττό να σας ένοχλήσω. Θάχατε τόσες δουλειές!... άποκρίθηκε η 'Οριέττα μ' ένα κουρασμένο χαμόγελο.

Κι' ύστερα από μια στιγμιαία διακοπή, ρώτησε:

—Τι κάνει η δυστυχισμένη κ. Μπάρφορντ;

—'Η 'Ελεν έμεινε λίγες στιγμές αναποφάσιστη και κατόπιν απάντησε με ύψος θλιβερό:

—Με συγχωρείτε, μίς, αλλά δεν θέλω να σας κακοδιαθετίσω μόλις ξυπνήσατε και γι' αυτό δεν σας είπα τίποτε το πρωί... 'Η δυστυχισμένη κυρία μου, η οποία τις τελευταίες μέρες ήταν χειρότερα από κάθε άλλη φορά, πέθανε σήμερα κατά τα χαράματα!...

—Σήμερα!... πρόφερε οσσιμένη κι' 'Οριέττα. Τη δυστυχισμένη!... Αυτρώθηκε επί τέλους!...

Κι' αφού έμεινε σιωπηλή λίγες στιγμές, ρώτησε:

—Δεν ξαναβρήκε τα λογικά της καθόλου, μ' καθόλου... ως το τέλος;

—Καθόλου, δεσποινίς! Ούτε μια στιγμή δεν έπαψε να παραλογίζεται! άποκρίθηκε η 'Ελεν, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι της.

Και, σταυρώνοντας τα χέρια επάνω στην ποδιά της, πρόσθεσε:

—Είδοποίησα πρωί-πρωί σχετικώς τον κ. Μπάρφορντ...

—Πότε θα φτάση;... ρώτησε ταραγμένη η 'Οριέττα.

—Το άπόγευμα θα είναι εδώ! άποκρίθηκε η 'Ελεν.

Κι' έπειτα από στιγμιαία σιωπή, άρχισε να λή με θλιβερό ύφος:

—'Α! Είναι αδύνατο να φαντασθής κανείς πόσες θλίψεις και

ψυχικούς πόνους δοκίμασε ο κύριός μου!... Ναι, δεν μπορεί κανείς να μαντέψη τά βάσανά του, τον άπειρο πόνο της καρδιάς του! 'Ολοι γελιάνται απ' την πάντα γαλήνια φυσιογνωμία του... 'Εγώ όμως ξέρω καλά το μαρτύριό του. 'Ημουν παρμένα του, δεσποινίς, και τότε-τότε μού άνοιγε την καρδιά του...

—Είπε πολύ καλός άνθρωπος ο κ. Μπάρφορντ! ψιθύρισε η 'Οριέττα άναστενάζοντας.

—Πιό καλός απ' όσο μπορείτε να φαντασθήτε! έπλειοδότησε η 'Ελεν ύψωνοντας τα βλέμματά της προς το ταβάνι. Μπορώ να σας βεβαιώσω με όρκο, ότι είναι ο πιό καλός απ' όλους τους ανθρώπους του κόσμου!

Και άρχίζοντας να ετοιμάζει το τραπέζι, είπε:

—Σας ζητώ συγνώμη, δεσποινίς, που σας σερβίρω το φαγητό σας εδώ... Πρέπει όμως να σας πληροφορήσω, ότι η τραπέζα είναι άνω-κάτω. Την

καθαρίζει ο Ντράκ, γιατί θα έχουμε πολλούς καλεσμένους κατά την ήμερα της κηδείας.

—Μόλις άκούσε τη λέξη κηδεία, η 'Οριέττα ταραχτήκε.

—Πότε θα γίνη; ψιθύρισε με τρεμάμενη βωνή.

—Σε δυο-τρεις μέρες!... Θα έρθουν να παρακολουθήσουν όλοι οι πυργοδεσπότες των περιχώρων και όλοι οι πρόκριτοι του τόπου, γιατί όλοι τους αγαπούν και τον ύποληπτονται τον κύριό μου!...

—'Η λέξεις «όλοι οι πυργοδεσπότες των περιχώρων», έκαναν την 'Οριέττα ν' ανατριχιάσει σύγκορμη. Την έκαναν να σκεφθής ότι ασφαλώς και ο λόρδος Σέσμπουρι, ως στενός συγγενής του κ. 'Ομφρεϋ Μπάρφορντ, θα πήγαινε κι' αυτός στην κηδεία κι' ότι θάταν άναγκασμένη να μείνι πάλι για μερικές ώρες μέσα στο ίδιο σπίτι με τον άνηθοπατο, τον όποιο τόσο φοβόταν. 'Ο φόβος αυτός της πάγωσε την καρδιά, της έλύγισε τα γόνατα και την άνάγκασε να σπληριχτή σε μια καρέκλα, για να μην πέσει κάτω.

Μά η 'Ελεν δεν άντελήθη τίποτα απ' όλα αυτά και, έξακολουθώντας την φλυαρία της, είπε με φωνή άργη και μελαγχολική:

—'Ο θάνατός της ήταν τόσο ξαφνικός, ώστε δεν έπρόφτασε να καλέσω τον ιερέα! Είχα σκοπό να το κάνω αυτό το χρέος, μόλις ή κ. Μπάρφορντ είχε ά-

πορπίσει πολλές φορές τις προτάσεις που τις είχε κάνει σχετικώς ο σύζυγός της... 'Α!... δεν ξέρετε το πόσο ύποφέραμε με την καυμένη την κυρία!...

—Την έπιασαν κρίσεις; ρώτησε η 'Οριέττα.

—Βέβαια! Της έρχόντουσαν συχνά φοβερές κρίσεις!... Και τότε έλεγε τις χειρότερες κατηγορίες για τον σύζυγό της και για μένα!... Την καυμένη!... 'Ας είναι, έκανα ό,τι μπορούσα για να της γλυκάνω κάπως τη ζωή!... Εκείνη όμως είχε τρομερές σκέψεις... τρομερές!

Κι' αφού έμεινε σιωπηλή λίγες στιγμές, βυθισμένη στις θλιβερές άναμνήσεις της, έξακολούθησε:

—Δεν θέλω να σας πω περισσότερα για τα φοβερά αυτά πράγματα, δεσποινίς... Πέστε μου, τι θέλετε, τί σας χρειάζεται!... Δεν μπορώ να ξέρω μόνι μου και γι' αυτό περιωρίστηκα να φέρω μόνο μερικά άσπρόρουχα της μητέρας του κ. Μπάρφορντ και το νεοαίσαρό της...

—'Α, σ' εύχαριστώ, 'Ελεν. 'Αλλά, προς το παρόν, έχω ό,τι μού είναι απαραίτητο. 'Αν μπορούσε μόνο να μου φέρη κανένας βιβλίο ή κανένα έσοδόγειο, για να περάσω τις άπνευστινές ώρες...

—Θα σας φέρω βιβλία.

—'Ελα! ψιθύρισε η 'Οριέττα. Είναι συκοφάντης, γιατί είχε το θράσος να συνιστά στους άλλους να υποφιάζονται έναν ένάρετο άνθρωπο. Είναι άκόμα και έπιτηδεύτατος άπατεών, γιατί είχε κατορθώσει πολλές φορές να μού κάνει την εντύπωση ανθρώπου ειλικρινούς και άκεραίου χαρακτήρος.

—'Ετσι, σιγά-σιγά, η 'Οριέττα ξανάπεσε στους πιό μαύρους και θλιβερούς στοχασμούς, στους ίδιους στοχασμούς, που την έμαράζωναν τις τελευταίες μέρες, άρχισε να σκέφτεται αν θα την δέχονταν ο πατέρας της, αν θ' άνελάμβανε κι' αν θα μπορούσε να έμποδίση τον λόρδο Σέσμπουρι να πραγματοποιήση τα σκοτεινά σχέδιά του και να την κάνει διά της βίας γυναίκα του!...

—Όταν σκέφτηκε το ένδεχόμενο του θανάτου του πατέρα της, και συλλογίστηκε ότι μπορούσε πολύ γρήγορα να βρεθής μόνι, χωρίς κανένα προστάτη, άνυπεράσπιστη μπροστά στη μανία και την εκδίκηση ενός έγωιστοδ και άσυνειδήτου, ο όποιος — καθώς της είπε ο κ. Μπάρφορντ — θα την κατεδίωκε ως τά πέρατα του κόσμου, άρχισε να τρέμη σύγκορμη.

Σε λίγο όμως αναθάρρωσε. —Ναι, είν' αλήθεια, ότι είναι πλούσιος και δυνατός, είπε μέσα της. Είν' αλήθεια, ότι είν' εμαι φτωχή κι' έρημη, χωρίς κανένα συγγενή... Μά είν' αλήθεια έπίσης, ότι έχω τον κ. Μπάρφορντ κι' αυτός μόνος του είναι σε θέση να με συμβουλευθής και να με βοηθήσει.

—'Ενα πελώριο αίσθημα έδω γνωμοσύνης προς τον Μπάρφορντ πλημμύριζε τώρα την καρδιά της 'Οριέττας κι' έδιωχνε την δυσπιστία, την όποια αισθανόταν άνέκαθεν γι' αυτόν.

(Άκολουθεί)

Σιγά-σιγά άρχισαν να ξεκαθαρίζουν στο μυαλό της τά γεγονότα της περασμένης ήμέρας...

λαού!...

—Θάνατος στους τυράννους! Κρεμάλα στον Κονσινί!...

—Κρεμάλα στους αϊρετικούς, τους άτιμους τυράννους!...

Ο Καπεστάν, συνεπαρμένος απ' τα πλήθη, σάν άχυρο μέσ' στον άνεμοστρόβιλο, πήγαινε, έρχόταν, σπρωγνόμενος και σπρώχνοντας, με τα μάτια κατασφαιρωμένα απ' αυτή την τερατώδη οπτασία, με το κεφάλι κατασπαισμένο απ' τους θορύβους και τις εξελλας φωνές.

Τού φαινόταν πώς ζούσε μέσα σ' όνειρο... Κι έν' απ' αυτά τα μακριαμένα κύματα, που ξεσπασε ως την όδον Άγιου-Αθούα, τόν εφερε, χαμένο, σατισμένο, ως τους τοίχους, της έπαυλεως του Γκιζ—εκεί ακριβώς που ζητούσε να πάη... Το ίδιο το πλήθος, ακριβώς, τόν είχε φέρει ως εκεί!...

Άλλά το πλήθος άρχισε να όπισθοχωρή. Το πλήθος που τόν είχε φέρει πλάι, για να έ-πευφημήση το δούκα πλησίον-στερα, βλέποντας τόν πύργο κατασκοτεινό — τόν πύργο τόν ιστορικό, που τρεις γενιές ανθρώπων, είχαν συνωμότησει, εκεί-μέσα — και θαρρόντας πως ο Γκιζ δεν ήταν μέσα, άρχισε ν' άποσύρεται προς άλλες διευθύνσεις. Πού να ήταν, άραγε, ο δούξ; "Ισως να ήταν χαμένος μέσ' στα πλήθη! Μιάν ιδέα τέτοια, τότε, πέρασε στο μυαλό του συναγμένου όχλου: "Ο δούξ θα ήταν γύρω στο παλάτι..."

—Ζήτηω του Γκιζ, του έλευθερωτώ μας! Ζήτηω του Έρρίκου του Μεγάλου!...

Η τεράστια αυτή ζητωκραυγή χτύπησε τους τοίχους του μεγάρου, που τη δέχτηκε βουβό και άσυγκίνητο—και το πλήθος έτρεξε ίσια, για το παλάτι... Ο Καπεστάν βρέθηκε, τότε, μόνος, μπροστά στους τοίχους του σιωπηλού μεγάρου, που φαινότανε ζηλότυπα να κρύβη κάποιο μυστικό τρομαχτικό...

Ο Γκιζ, όμως, δεν ήταν στο παλάτι, ούτε και στους δρόμους, με τα πλήθη. Ήταν κλεισμένος μέσ' στο μέγαρό του. Μέσ' στη σάλα των πανοπλιών, την ίδια άχανη εκείνη αίθουσα, μέσ' στην όποιαν ο πατέρας του, άλλοτε, είχε προετοιμάσει, με τους φίλους του, την ημέρα των Όδοφραγμάτων, ο γυιός τους προετοιμάζε την πτώση του Λουδοβίκου του Δεκάτου Τρίτου. Έκατόν πενήντα αντιπρόσωποι της άνωτάτης άριστοκρατίας, είχαν πάει, μέσας εκεί, να συζητήσουν τι έμελλε να κάνουν την επαύριον, κι' έπειτα είχαν σκορπίσει μέσ' στους δρόμους, για να φέρουν την είδηση στα πλήθη.

Τι θα γινότανε, λοιπόν, την άλλη μέρα; Ποιά μοίρα, τάχα, επιφυλασσόταν για το Γκιζ και για το βασίλει;...

Ο Γκιζ είχε ξαναμείνει μόνος, με δυο απ' τους πιστούς του όπαδούς. Μέσ' στη μεγάλη αίθουσα, με τα σθναμένα φώτα, έφτανε ή ίαχη, απ' έξω. Σ' έν, άνοιχτο παράθυρο, ο

δούξ, χλωμός από συγκίνησι κι' από φιλοσοξία, με καρδιο χτύπη ίκανοποιησώς, άκουγε τη φρικιαση της πόλεως! "Ε-πειτα γύρισε στους δυο σιωπηλούς συντρόφους του, και είπε με βραχνη φωνή, πνιγμένη: —Ίάμε, τώρα! Οί φίλοι του Κοντέ, φαντασόμεαι, να είδαν και ν' άκούσανε... Δεν πιστεύω να μ'ην πείσθηκαν τελείως! "Όσο για τους πιστούς του Άγκουλέμ, περιττό, θαρρώ, να γίνεται κουβέντα!...

—Άλήθεια, έκλαμπρότατε, είπε ο ένας απ' τους δυο εκείνους ευπατρίδας, ο Άγκουλέμ είνε πεία ξεμπερδεμένη. Κι' ο Κοντέ δεν πάει παρακάτω. Οί κυριώτεροι, όμως, όπαδοί των δυο αυτών μνηστήρων, περιμένουν να τους καθισχύασετε, και να τους έγυγηθήτε ό,τι πρέπει...

Έκλαμπρότατε, πρόσθεσε ο άλλος, σάς περιμένουν στο μέγαρο Κοντέ. Πρέπει να πάτε!...

—Αυτό συλλογίζομαι κι' έγώ, κύριοι. Πάμε, λοιπόν, ίσια, στού Κοντέ. Πρέπει να παίξουνε το ρόλο μας άκόμα, να προσποιηθούμε ότι θα κρατήσουμε τις ύποσχέσεις μας... Μόνο γι' αυτούς που τάχτηκαν όμόθυμα, απ' τόν καρμό. της «Κ λ έ φ τ ρ α ς —Κ ι ς σ α ς», με το μέρος μου, ή ύποσχέσεις μου θα μείνουν ιερές...

Ο δούξ έμεινε, για λίγο, σκεπτικός. Έπειτα σήκωσε όλόρθο το κεφάλι, λάμποντας όλος από τρομερή χαρά.

—Αύριο! βρυχήθηκε, μ' έναν τόνο μέθης. Αύριο, τίς φωνές αυτές του πλήθους, θα τίς άκούμε μέσ' από το Λούβρο! Αύριο θα γίνη άπτη πραγματι-

κότης, τ' όνειρο το μεγάλο του πατέρα μου! Αύριο, ο όίκος ο ένδοξος των Γκιζ, ξαναπαίρνει τα δικαιώματά του! Αύριο τά «κοτσούφια» της Λωρραίνης (δηλαδή, το όικόσημο των Γκιζ), θ' άντικαταστήσουν τά «κρινά της Γαλλίας», που θα μαραθούν σε μιá βραδεία!... Έμπρός, κύριοι, άς πάμε στού Κοντέ!...

Ο Καπεστάν είδε τους τρείς εκείνους ευπατρίδας, που ργηνόταν απ' το μέγαρο του Γκιζ. Τους είδε που τραβούσαν προς τα κέντρα, προς την καρδιά της μεγάλης πολιτείας. Κι' ά-μέσως άναγνώρισε τόν Γκιζ. Ίόν ένοιωσε άμέσως, έξ ένστικτός. Τόν κατάλαβε απ' το περπάτημά του, απ' τόν τρόπο που κρατούσε το κεφάλι, τόν έπλημένο κι' άλαζονικό, απ' τόν τρόπο που βάδιζε μπροστά, προσπερνώντας έλαφρά τους προσπερνώντας έλαφρά τους άλλους, που ήταν δεξιά κι' άριστερά του — χαρακτηριστικό της περηφάνειας του.

Η καρδιά του Καπεστάν, άρχισε να χτυπάει δυνατά. Μακρυά χτυπούσαν ή καμπάνες. Η καρδιά του χτυπούσε «προσκλητήριο»... Ένοιωσε μιá φλόγα στο κεφάλι. Και έαφνικά, ώρθώθηκε, κι' εκείνος, γεμάτος ίταμην' άλαζονεία. Μέσ' στην ξαναμμένη φαντασία του, σκέψεις άκαθόριστες κι' άλλόκοτες, άρχισαν να χτυπάνε τα φτερά τους. Κι' ή ψυχή του ά-νυψώθηκε, κι' εκείνη στο ύψος των μεγάλων γεγονότων, που διαδραματίζόντουσαν τριγύρω του...

—Αν ο άνθρωπος αυτός στρίψη κατά το Λούβρο, τόν σκοτώνω, άμέσως, επί τόπου! Τη στιγμή αυτή, ή τύχη της

Γαλλίας και του κόσμου, βρίσκεται στα χέρια ενός άπλου ανθρώπου, ενός τυχοδιώκτη, σάν και μένα, που δεν έχει τσακιστή πεντάρα στο πουγγί του, ούτε σπιτι, ούτε οικογένεια, ούτε λόγο, καν, ύπάρξεως στον κόσμο! Την ώρα αυτή, το σπαθι του Καπεστάν, προκειται να γυρίση τη σελίδα της ιστορίας της Γαλλίας, κύριοι!...

Άλλ' άμέσως άναστένανε, κλονίστηκε, τά χαρακτηριστικά του ξετεντώθηκαν: "Ο Γκιζ δεν προχωρούσε προς το Λούβρο! Ο Γκιζ άνοιγε δρόμο άναμεσα στο πλήθος, το μακριαμένο, που παραληρούσε, και σε λίγο έφτανε στη γέφυρα, άνασηκώνοντας την άκρη του μανούα του, στο πρόσωπο, μ'ην άναγνωριστή! Άφού πέρασε τη γέφυρα, και μ'ήκηε στην όδον "Υόεττ, άνέβηκε προς την σόαν "Ωτ-Φεϊγ. Ο Καπεστάν χτύπησε το κεφάλι...

—Ίάει στο μέγαρο Κοντέ! ψιθύρισε. Γι' αυτό είπα τις σκέψεις εκείνες, που γλυστρούσαν, πρωτίτερα, στην είσοδο: "Η-ταν οι φίλοι του κυρίου πρίγκηπος! Ίάει να τους γεμίση ύποσχσεις, να τους τάξη λαγούς με πετραχήλια! Ίριακό-σια σπαθιά άκονισμένα, έν είνε παίξε-γέλασε!... Φτωχέ Κοντέ, που ρέβεις μέσ' στη φυλακή, δεν σου περνάει, βέβαια, στο νού, πώς άπόψε, ο Γκιζ, ο έάδερφός σου, πάει για ν' άγοράση το σπίτι σου, ολόκληρο...

Κι' ο Καπεστάν τους άφησε να προχωρήσουν άρκετά. Κι' έξ άλλου, ο δρόμος ήταν ήσυχος. Άπ' την άλλη μεριά του Σηκουάνα, το Παρίσι βούζιζε απ' τα πλήθη των ανθρώπων κυμάτων, που άνεθοκατέβαιναν κι' άλάλαζαν.

Έδώ, ή σιωπή ήταν βαθεία. Τού φαινότανε σάν να βυθίζόταν σ' ένα βάραθρο μεγάλο σιωπής...

Κι' ο Καπεστάν άναρωτιόταν:

—Τι θα κάνω;...

Τη στιγμή που ο δούξ του Γκιζ, περνώντας απ' τη Γρέθη, έμπαινε στη γέφυρα της Νότρ-Ντάμ, ένας άνθρωπος, που, άπό ώρα, τόν είχε πάρει το κατόπι, τόν σκούνησε, σάν να τόν είχε σπρώξει άπάνω του το πλήθος. Μιά στιγμή, ο δούξ, άφώνοντας να πέση ο μανούας του, άφησε φανερό το πρόσωπό του, φωτισμένο απ' τους γύρω του πυρσούς. Ο άλλος ζήτησε συγνώμη, τάχα, και χάθηκε άμέσως. Έκανε νόημα σε άλλους δυο, κι' αυτοί οι δυο, σε άλλους τρείς, κουκουλωμένους κακά με τούς μανδύες τους...

Τότε ένώθηκαν όλοι μαζί, κι' οι έξη, κι' αφήνοντας τόν Γκιζ να προχωρήσει, έστησαν ένα πρόχειρο συμβούλιο κι' έπειτα άρχισαν να τρέχουν στην όδον Λά-Άρπ, άκολουθώντας έ-τσι, παραλλήλως, την όδον "Ωτ-Φεϊγ, και πού, κι' εκείνη, κατέληγε στο "διο — δηλαδή, στο μέγαρο Κοντέ. Οί άνθρωποι εκείνοι, ήσαν ό Ρινάλντο με τούς μπράβους του...

(Άκολουθεί)

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ "ΝΟΓΚΑΪ",

Μιά άλλόκοτη φυλή κοντά στα Ουράλια "Ορη. Τά περίεργα έθιμα των «Νογκάϊ». Γιατί θάβουν ζώντανους εκείνους που έχουν περάσει τα σαράντα. Η μυστική αίρεσις των «υπογειών». Τό τριήμερο γλέντι του μελλοθανάτου, κλπ. κλπ.

Νέα κόρη της φυλής των Νογκάϊ

Ο Άγγλος συγγραφέας "Αντον Τρόλοπ, σ' ένα περιεργό διήγημά του, ύποστηρίζει ότι οι άνθρωποι πρέπει στα έξήναι χρόνια τους, να πεθαίνουν, παίρνοντας μιá ισχυρή δόση ναρκωτικού. "Ετσι οι συγγενείς κι' οι φίλοι τους δεν θα στενοχωρούνται με τις παραξενιές και τις γκρίνιες των γηραιών τους και θα έξακολουθού: να διατηρούν γι' αυτούς μιá καλή άνάμνηση.

Ώστόσο ο Άντον Τρόλοπ, όταν έγραφε αυτά, άσφαλώς δεν φανταζόταν ποτέ ότι υπάρχε μιá χώρα, κοντα στα Ουράλια "Ορη, της οποίας οι κάτοικοι έχουν αύστηρούς νόμους, που τους άπαγορεύουν να ζούν πάνω από σαράντα χρόνια!

Ένας Άμερικανός περιηγητής, ο δόκτωρ Τζάκ Νέιλς, ο όποιος είχε την τύχη να έπισκεφθί τελευταία, αυτή την παράδοξη χώρα, όταν γύρισε στην Νέα Υόρκη όπιστεύσε μιá σειρά άποκαλυπτικών άνακοινώσεών του, που άναστάνσαν τους άνθρωπιστικούς συλλόγους του Νέου Κόσμου. Ίδού τί γράφει ο Άμερικανός δόκτωρ:

«Η Ρωσία, γράφει ο δόκτωρ Νέιλς, είνε ή χώρα στην όποιά ή-λα μπορούν να γίνουνε. Κι' όμως, όταν διέσχισα την θαλασσόη κι' έ-παινώδη όρεσιση των Ουράλιων, δεν φανταζόμουν ποτέ ότι μπορούσα να συναντήσω, την πιο παράδοξη φυλή, της οποίας ή θρησκευτικές παραδόσεις, έξακολουθούν να έ-φαρμόζονται με τόν ίδιο φανατισμό, όπως έδώ και τέσσερες αιώ-νες. Αιτή ή φυλή είνε ή φυλή των «Νογκάϊ», άπομεινάρι της διάσημης «Κίτρινης Όρδης» που σήμερα έ-λα εζαφανισθή από το στρακάν και το Καζάν. Η «Κίτρινη Όρδη» άπετελείτο από τους πιο άτίθασους Μογγόλους που ήσαν τοιμη-ροί πολεμισται και περιφημοί ιπ-πείς. Κανένας τσάρος δεν είχε κατορθώσει να τούς ύποτάξη και ζού-σαν έλεύθεροι με τούς δικούς τους νόμους στις άποβάσεις κατοικίες τους πάνω στα Ουράλια. Άπόγονοι λοιπόν αυτών των πολεμιστών είνε οι σημερινοί «Νογκάϊ».

Η φυλή των «Νογκάϊ» φημίζεται για την ευγένειά της και το μελαγχολικό και μοιρολατρικό χαρακτήρα της. Η γυναίκες της είνε

έξαιρετικά όμορφες και παραπολύ νέες. Πουθενά δεν θα συναντήσε-τε μιá γοηή ή ένα γέρο «Νογκάϊ».

Όλοι τους, είνε νέοι και ζωηροί και ζουν συνεχίζοντας την παράδο-ση της «Κίτρινης Όρδης», λεηλα-τώντας δηλαδή τους γειτονικούς πληθυσμούς.

Οι «Νογκάϊ» άνήκουν στη μυστι-κή αίρεσι των «Υπογειών». Αιτή ή αίρεσις είνε ή πιο παράδοξη κι' ή πιο έγκληματική απ' όσες άρέ-σεις ύπάρχουν στον κόσμο κι' ή Σο-βιετική Κυβέρνησι έχει ψηφίσει αύστηρούς νόμους για την κατάσχεσι της. Κάθε «Υπόγειος» που άνακα-λύπεται, κλείνεται άμέσως στη φυ-λακή κι' ύστερα «ουκεϊζεται». Μά-παρά τά τρομοκρατικά μέτρα των Σοβιετ οι «Νογκάϊ» έξακολουθούν να εφαρμόζουν τις παλιές παραδό-σεις της φυλής τους.

Μιά λοιπόν απ' αυτές τις παρα-δόσεις είνε κι' ή ακόλουθη: Οι «Νογκάϊ» πρέπει να πεθαίνουν μό-λις φτάσουν στα σαράντα, για να μη δίνουν βάρος στα παιδιά τους και δεν τ' αφήνουν έτσι να φρον-τίζουν για το καλό της φυλής. Έ-τινας «Νογκάϊ» έχει να θέρη τη γυναίκα του και τά παιδιά του που τόν βοηθάνε στις δουλειές του. Δεν μπορεί όμως να θέρη και ανθρώ-πους άνίκανους να έργασθούν και που γκρινιάζουν από το πρωί ως το βράδυ. Άπό την άκαρδη λοιπόν έγκατάλειψη του παιδιού προτιμώ-

τερος είνε ο θάνατος.

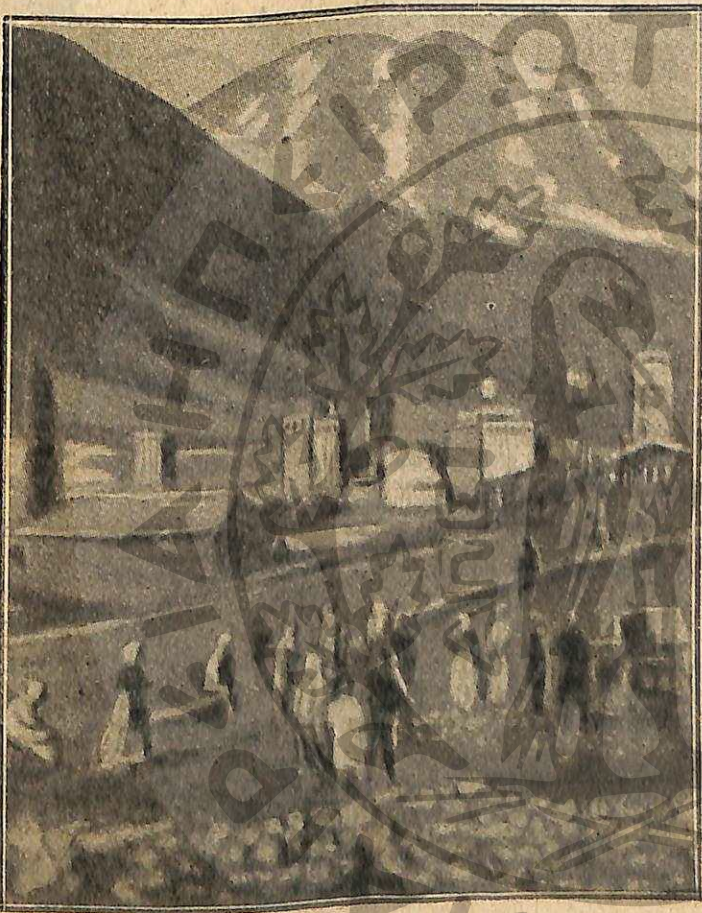
Οι «Νογκάϊ» λοιπόν σκοτώνουν τους γονείς τους, μόλις φτάσουν στα σαράντα. Αυτό όμως, όπως ά-ναφέραμε, θεωρείται δικαιο κι' ο δολοφόνος, ως ένας καλός κι' ά-φωτισμένος «Νογκάϊ». Κάθε σπίτι των «Νογκάϊ» έχει ένα ύπόγειο δω-μάτιο, το «δωμάτιο των νεκρών», όπως τόν λένε ή μάλλον το «δωμά-τιο των θάμνων ζωντανών». Σ' αυτό μέσα θα κλειστή κάθε «Νογ-κάϊ», όταν γίνει σαράντα χρόνων για να πεθάνη.

Όσες φορές καταδικάστηκαν οι παράξενοι αυτοί Μογγόλοι από τό-σοβιετικά δικαστήρια στην άπολο-γία τους δήλωσαν με μιá καταπλη-κτική άρέλεια, σάν να λέγαν: «Τό-σο σωστό πράγμα τού κόσμου: —Μέχρι της ηλικίας των σαράν-τα χρόνων ο άνθρωπος είνε δρα-στήριος, εργάζεται με μεγάλο κέ-φι και τόν μυαλό του δεν έχει κου-ρασθή. Έτσι πάντα πάει ιεροστάϊ και πάντα προοδεύει. Άπό εκεί και από το καθισμά του όλα τά τρό-παια τών κληνίων της νεότητός του. Διηγείται ένα σωρό άναμνή-σεις του, τραγουδάει διάφορα έθιμα τραγουδία και χορεύει ξέννοια-στος κι' έντιμωμένος. Από τό πα-νηγύρι διαρκεί δυο μερόνυχτα, κα-τά τά όποια οι «Νογκάϊ» δεν παύ-ουν να τρώνε και να μεθώνε. Την τρίτη μέρα όμως άρχίζει ή ιεροτε-λεστία της ταφής. Τά παιδιά τού μελλοθανάτου τότε κατεβαίνουν στο σκοτεινό κι' ύγρο εκείνο δωμάτιο, άνοίγον τη βαρεία πόρτα του και-νε άρωματικά φυτά και ψέλνουν έ-να πλήθος μελαγχολικών τραγου-διών με μιá μακρόσυρτη και πέν-θυμη φωνή. Έπειτα πάνε να θρού-νε τους άλλους στο δάσος να συνε-χίσουν τό φαγοπότι.

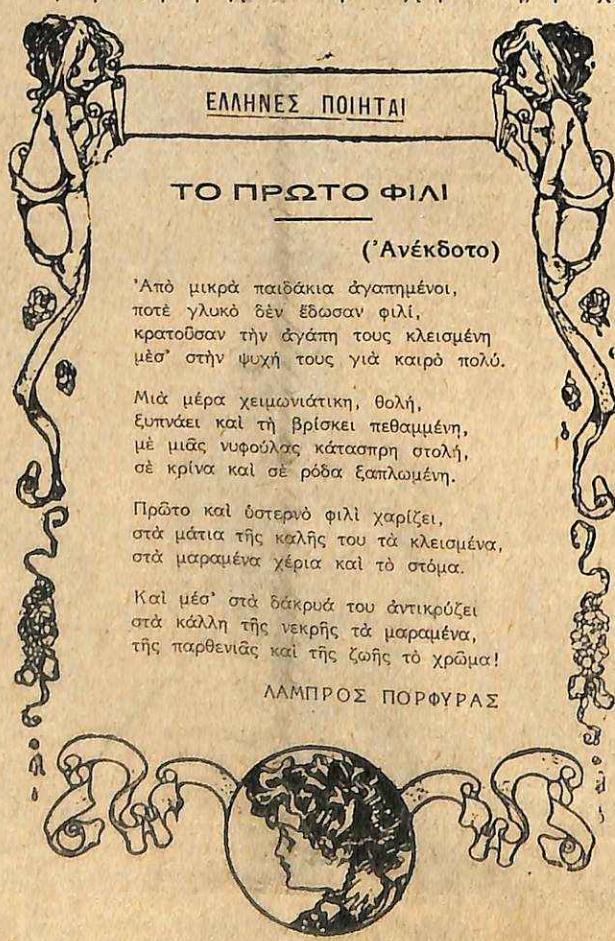
Η νέες των «Νογκάϊ» που είνε πράγματι έξαιρετικές όμορφες, τραγουδούν τότε το μελλοθάνατο κι' άρχίζουν να χορεύουν τους πα-ράδοξους χορούς της φυλής τους, ενώ συγχρόνως τού χορεύουν το χα-μόγελό τους, τη γλίσσα των ματιών τους και την χαρά τους. Είνε ή τε-λευταία απόλαυσι τού έτοιμοθανά-του κι' εκείνη που τόν κάνει να θυμηθί τά ναιάτα του και την δύναμή του.

Με το δέσιμο τού ήλιου άρχίζουν οι επικηδειοί ψάλμοι, κι' οι θρη-σκευτικοί χοροί από τους πολει-μistas της φυλής, ενώ τά περίεργα μυσικά όργανα των «Νογκάϊ» βγά-ζουν πένθιμους κι' έννευριστικούς ήχους. Ο μελλοθάνατος σηκώνεται τότε από τη θέση του, πάει τόν πρώτο από τους πολειμιστας, τόν πιο γενναίο και τόν πιο τοιμηροί και χορεύει μαζί του για να τού δείξη ότι κι' εκείνος θα γίνη κά-ποτε σαράντα χρόνων...

Έπειτα, όταν άψουν κι' οι θρη-σκευτικοί χοροί κι' έχει νυχτώσει πεία, ξεκινούν για τό σπίτι τού μελλοθανάτου. Μπροστά πηγαίνουν τά παιδιά των «Νογκάϊ», κρατών-τας μεγάλα κεριά άναμμένα. Άκο-λουθεί ο μελλοθάνατος ή ή μελλο-

Οι Νογκάϊ διασχίζοντας το χωριό τους και μεταβαίνοντας στα Ουράλια για την τελετή, που προηγείται τού ένταφιασμού των σαραντάρων.

θάνατος κι' έπειτα έρχονται από πίσω τα παιδιά του κι' όλη ή φυλή, πνέλοντας πένθιμους ακοπούς. Ο έτοιμοθάνατος «Νογκάι» τραγουδάει καθώς περνάει μέσ' από τό δάσος τό «τραγουδι του άποχωρισμού». Άποχωρετάει τά δένδρα, τά μονατάτια, τά πουλιά και τά ζώα, που δεν θά κυνηγήσει πειά. Τέλος ή νεκρώσιμη πομπή φτάνει μπροστά στό σπίτι του μελλοθανάτου. Δυό παιδιά του φέγγουν νά κατεβή στό ύγρο ύπόγειο, ενώ οι άλλοι τόν συνοδεύουν ως εκεί πέ-ρα, με τά πένθιμα τραγουδιά τους. Έφθε ή στιγμή του άποχωρισμού. Ο «Νογκάι» άποχωρετάει τούς φίλους του, τούς συγγενείς του και τά παιδιά του κι' έπειτα τούς ζητάει νά τόν άφήσουν νά ξεκουρα-σθή.

Όλοι τότε φεύγουν από τό σκοτεινό εκείνο ύπόγειο κι' ή βαρειά πόρτα του κλείνεται καλά με χον-τροές άμπαρες. Τό «δομάτιο του θανάτου» είναι με τέτοιο τρόπο φτιαγμένο, ώστε νά μήν άκούωνται ή φωνές και τά ουρλιάσματα του ήλκωμένου «Νογκάι» ή τής άτυχης γυναίκας που θάφτηκε ζωντανή γιατί ήταν σαράντα χρόνων.

Ο γέρο-«Νογκάι» καθώς κατα-λαβαίνετε, δεν μπορεί νά ζήσει πολύ καιρό μέσα σ' εκείνο τό ύγρο και σκοτεινό τάφο. Πειθαίνει από άσφυξία. Μετά τρεις μήνες τά παι-διά του άνοίγουν τό «δομάτιο του θανάτου», παίρνουν τό πτώμα του σαραντάση «Νογκάι» και τό μετα-φέρουν στό κοιμητήριο της φυλής.

Αυτό τό έθιμο, τής φυλής τών «Νογκάι», είναι τό τραγικότερο, απ' όσα έχω συναντήσει στις περιηγή-σεις μου. Η άμορφη και μελαγχολική φυλή τών Ουραλίων τό θεω-ρεί ως την καλύτερη άνταμωδή τών παιδιών για τόν πατέρα τους ή τή μητέρα τους που τούς άνά-θεραν με κόπους και στερήσεις. Τούς απαλλάσσουν από τά μαρτύ-ρια τών γηραιων που είναι τά χει-ρότερα από όλα.

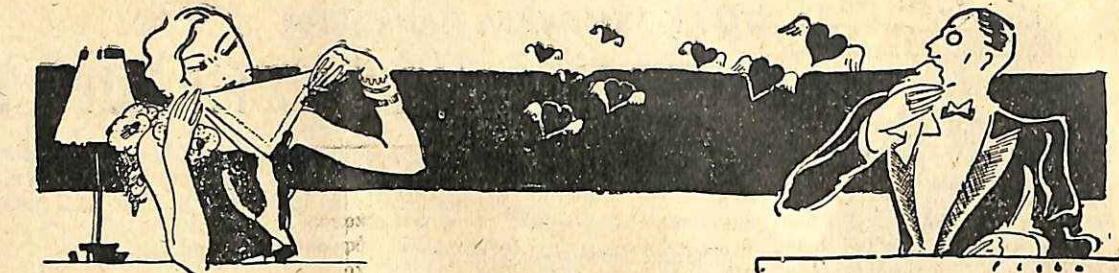
Η άποκαλήψεις όμως του δό-κτορος Τζόν Νέιλς, όπως αναφέ-ραμε, άναστήτωσαν κυριολεκτικώς τούς άνθρωπιστές του Νέου Κό-σμου, οι όποιοι διοργάνωσαν μία μεγάλη έξερευνητική άποστολή τών Ουραλίων με σκοπό νά θρούν την φυλή τών «Νογκάι» και νά την πείσουν νά εγκαταλείψη αυτό τό φρικαστικό έθιμο τής ταφής τών σαραντάσηδων!

ΕΡΡΙΚΟ ΣΑΝΣΟΝΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ
Η ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Έρχόμεθα απ' τό Φάληρο μία μέρα στο τράμ, έχω κι' ή καστανή. Μά 'κει στην Καλλιθέα πάρα πέρα ακούω: —'Αχ, νά βάξη μία φωνή και βλέπω τά ματάκια της ν' άρχι-ίζουν, με πίκρα και με πόνο νά θαυρίζουν.

Ένόμισα πώς έλάιγε για μένα, και λέγω: —'Ωμορφή μου καστανή τά μάτια σου γιατί'έινε θαυρασιμένα; Και μουπε: —'Αχ, αυτή ή μηχανή την ώρα που άνέβαινε τροχάτη μία σπύθα μου έπέταξε στό μάτι!

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Ιταλικός)

Κάποτε, μία τίγρις θηριοτρό-φειου, καθώς έβλεπε μέσα από τό κλουβί της μία γυναίκα, ή όποία είχε καρφώσει με άφάν-ταστο θαυμασμό τά βλέμματά της επάνω της, γύρισε στό λι-οντάρι και τού είπε:

—'Αν τύχαινε νά συναντήσω μέσα στην έρημο αυτήν τή γυ-ναίκα και ψόφια νάμουναι επί-πείνας, δεν θά την έτρωγα! Έί-νε τόσο χαριτωμένη!... Θά τρι-θόμουν άπαλά επάνω της, σάν σκυλάκι που πάει περίπατο με την κυρία του.

Την ίδια ώρα, ή άμορφη κυ-ρία σκεφτόταν, ότι με τό δέρ-μα του ζώου εκείνου, που τό κύτταζε με θαυμασμό, θά μπο-ρώσεν νά σολήση πολλά έπα-νωφόρια της κι' ότι θά τής πε-ρίσσειε νά κάνει μ' αυτό κι' έ-ναν τάπητα ζηλευτό! Γύρισε, λοιπόν, κι' είπε στον άνδρα της:

—Τό κατατρώγω με τά μά-τια μου αυτό τό ζώο. Τι μαλλι και τί χρώματα! Τι άμορφία που έχει! Με τί χάρι θά τό-γδερνα μοναχή μου!

Τό έπιμύθιο:

Η γυναίκα είχε περισσότερο τίγρις κι' απ' αυτήν την τίγρι άκόμη!

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ

(Ιταλικός)

Ένα γέρικο γουρούνι, είπε μία μέρα σε μερικές άγελάδες φίλενάδες του:

—Τή βαρέθηκα αυτή τή γου-ρουνίσια ζωή κι' ήρθε ό καιρός που θά την αφήσω. Θά φορέσω φράκο και μπουτίνια που θά τρι-ζουν. Θά βάλω άνθος στη κου-μπότρυπα κι' ένα κομμάτι γυά-λι στό μάτι μου. Θά πάω στην πόλι και θά ζήσω με τούς άν-θρώπους τούς εύγενείς, που ά-ποτελούν την καλή κοινωνία.

Τότε και τόκανε. Την ίδια βραδεία κι' όλας πη-ρε τό τσάι του σε μιάς κόμμη-σας τό σαλόνι. Άνακατεύτηκε εκεί με τις κυρίες τής άριστο-κρατίας, είπε μερικές λέξεις Γαλλικές, έπαιξε, τραγούδησε, χόρεψε και εκόρτασε, όσο βά-σταγε ή καρδιά του.

Άλλά μετά δυό-τρεις μέρες, ειδον τό γέρικο γουρούνι νά ξαναγυρίζει πίσω στό χωριό. —Μπα! τού φώναξαν ή άγε-λάδες. Τόσο γρήγορα; Την βα-ρέθηκες την καλή την κοινώ-

νία; —'Οχι, αλλά τί νά σάς πώ! άποκρίθηκε τό γέρικο γουρού-νι. Βρήκα πώς αυτόι είναι πειό-τερο γουρούνια από μένα!

ΣΕΤΣΙΠΩΣΙΑ

(Περσικός)

Ο φίλάργυρος χωρικός Νάσρ-Εδδέν, δέχτηκε, μία μέ-ρα, την επίσκεψή του φτωχού έ-ξαδέλφου του Χαφίζ, ή όποιος άποκρίθηκε ό άνθρώπος της, πάλι δεν θ' άποθαρρυνόμουναι!

—Θά λογάριάζα τόν έαυτό μου εδύχισμένον, αγαθέ μου έ-ξαδέλφε, είπε ό Νάσρ-Εδδέν, νά τό κάνω, μά, δυστυχώς, τό γαϊδουρί μου παραπλανήθηκε στον κάμπο και δεν ξέρω πού βρίσκεται τώρα.

Άλλά δεν είχε καλοπή τά λόγια αυτά ό φίλάργυρος χα-ριάτης, όταν ό γαϊδαρός του

χαριτάρι του γλύστρησε απ' τά χέρια και τού έπεσε μέσα στο βάθειά. Τότε ό άνθρώπος μας πήρε ένα κάδο κι' άρχισε νά ά-δειάζη τή θάλασσα, ρίχνοντάς την άπάνω στη στερήα.

Άξαφνα όμως παρουσιάστη-κε μπροστά του ό Θεός τής θά-λασσας και τού είπε:

—Πότε θά πάψεις ν' άδειάζης τή θάλασσά μου;

—Κι' άν άκόμα μου όρκίζόν-τουσαν όλοι οι σοφοί του κό-σμου, πώς πρόκειται νά πεθά-νω πριν τελειώσω τό έργο μου, άποκριθηκε ό άνθρώπος της, πάλι δεν θ' άποθαρρυνόμουναι!

Ο Θεός τής θάλασσας τότε, ξέροντας πώς ό άνθρώπος τού μίλησε με ειλικρίνεια, έβγαλε μέσα απ' τή θάλασσα τό μαρ-γαριτάρι και τού τό έδωσε.

Έπιμύθιο: Με την ύπο-μονή και την έπιμονή κατορθώ-νονται όλα.

ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

(Γερμανικός)

Έπειδή όλα τά ζώα πειράζα-νε τό πρόβατο, γι' αυτό και τό πρόβατο παραπονέθηκε στό Θεό.

—Έχεις δίκιο, τού είπε ό Πλάστης. Έτσι που σε έπλασα, δεν μπορείς νά υπερασπισθής τόν έαυτό σου. Άν νομίζης πώς αυτό είναι άδίκημα, είμαι έτοι-μος νά τό διορθώσω... Θέλεις νά σου όπλισω τά πόδια με νύ-χια και τό στόμα με φοβερά δόντια;

—'Ω!... Όχι! είπε τό πρόβα-το. Δεν θέλω νά μοιάζω με τά σαρκοτόρα ζώα

—Θέλεις νά σου βάλω φαρ-μάκι στό δόντια;

—'Ω! Ξανάπε τό πρόβατο. Τά έρπετά τά φαρμακερά, μου προξενούν μεγάλη άποστροφή!

—Λοιπόν!... Τι θέλεις;... Θέ-λεις νά σου κολλήσω κέρατα μεγάλα στό μέτωπό σου άπά-νω και νά σου δώσω μεγάλη δύναμη στό λαμό;

—Τίποτε απ' αυτά, Θεέ μου καλοκάγαθε, δεν θέλω. Φοβά-μαι μήπως γίνω ταραξίας σάν τόν τράγο!

—Κι' όμως, άν θέλεις νά μήν τολμόν νά σε βλάψουν τ' έλ-λα ζώα, πρέπει και σύ νά μπο-ρής νά τά βλάπτεις.

—'Α!... Έτσι είναι; ρώτησε τότε τό πρόβατο, στενάζοντας άπελπισμένα. Μά, τότε, Θεέ μου καλοκάγαθε, άφήσε με ό-πως είμαι. Νοιώθω πώς είναι κα-λύτερα, νά υποφέρω την άδι-κία παρά νά άδικώ.

ΆΡΧΙΣΕ ΝΑ ΓΚΑΡΙΖΗ ΔΥΝΑΤΑ.

—Πώς, καλέ μου Νάσρ, ξε-φώνησε τότε ό Χαφίζ, αυτός δεν είναι ό γαϊδαρός σου; —Μόλις όμως άκουσε τά λό-για αυτά τού έξαδέλφου του ό Νάσρ γίνηκε έξω φρενών και δείχνοντάς του την πόρτα, τού φώναξε:

—Έξω, άθλιε!... Τολμάς νά με προσβάλλης μέσα στό σπίτι μου! Άκούσε εκεί, νά δίνης πί-σι στό λόγο ενός γαϊδουριού κι' όχι στό δικό μου!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΡ-ΓΑΡΙΤΑΡΙ

(Κινέζικος)

Κάποιος άνθρώπος είχε ένα βαρύτιμο μαργαριτάρι. Μία μέρα, ενώ περνούσε από μία ά-πόκρημνη άκρογυαλιά, τό μαρ-

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

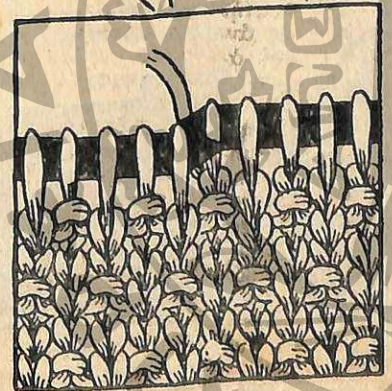
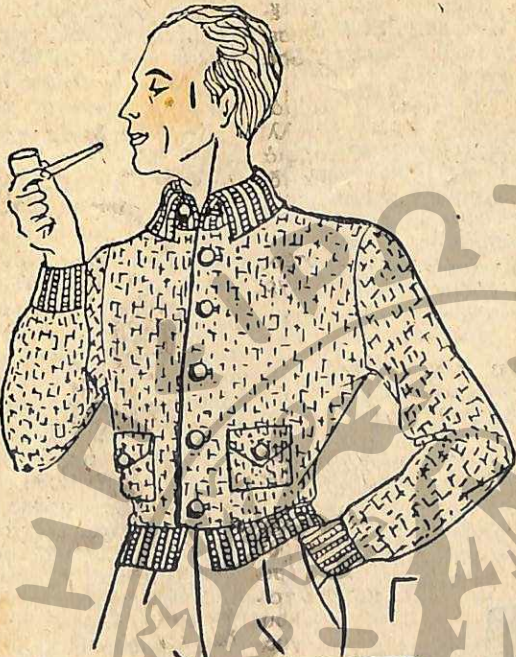
(Τά καλλυντικά, ή μόδα, τό σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΤΟΥΛΛΙΑ

Τό τουλλι είναι από τις όμοιό-τες γαρνιτούρες και στην έπίλω-ση και στα φορέματα. Δυστυχώς έ-χει ένα κακό. Όταν πλυθή, χα-λάει, στενεύει και χάνει την κλι-λα του. Υπάρχουν όμως τρό-οι που καθαρίζουν τό τουλλι χωρίς νά τού αφαιρούν καθόλου την φρεσκά-δα του. Για τά μαύρα τουλλία, καθώς και για τά κρεμ τουλλία φθάνει νά τά ξεπλύνει κανείς με λίγο χλιαρό νερό με σόδα. Έστερα, όταν κόν-τεύουν νά στεγνώσουν, τά άπλώνει επάνω σ' ένα τραπεζι και έχον ας λώ-σαν τις ρόμπες τών κυριών, είναι όλοίσιες, έχουν μανίκια κελ-λητά, μακρύα ή κοντά, γιαννάδες με ρεβέρι, στανιρώνουν και δένουν με μία ζώνη και γίνονται από ύ-φασμα μαλακό και χοντρά σε χρώματα όχι πολύ άνοιχτά. Η πε-ρισσότερες έχουν ένα λεπτό σγέ-διο επάνω σε σκοURO φόντο, ή παρ-θείες οίγες, ή βούλες ή σκουρέ-ψια καρδιά. Με μία τέτοια ρόμπα κάθε γυναίκα είναι συγχευμένη, βδελυμένη και καμνή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Όμορφότερο και πρακτικότερο πλεκτό γιλέκο για κύριο. Πλέκεται με τις βελόνες, σύμφωνα με τό σχέδιο, χρειάζονται δε για την κατασκευή του 200 γραμμάκια μαλλι «Μερινό». Έμπρός κοιμούνται με πέτσινα κουμπιά. Οι τσέπες είναι προσθετές.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ο έν Παρισίος Όίκος Ιrphigie 3 Villa Boissiere (16) ίδρυ-σε υποκατάστημα επί τών δδών Έρμού και Φωκίωνος 8, τού ό-ποιου ό σκοπός δεν περιορίζεται εις τό νά ένδύη μόνον όμοια τάς κυ-ρίες, αλλά και εις την διάδοσιν της τέχνης. Προς τούτο ίδρυσεν επί-σης και σχολειον κοπτικής, με τό τελευταίο Παρισινό σύστημα, δια-δε τάς ήδη εγκατεστημένας ρα-πτίσας παρέχει οίανδήποτε ειδικό-αν δια την τελειοποίησιν των, ιχναρία επί μέτρω και όχι, τελευ-ταίων Παρισίων μοντέλλων και διαφόρους δδηγίας. Δια τάς εργαζόμενας λειτουργεί και μάθημα 8—10.

ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Τάσος Ν. Καλογερόπου-λος και ή δεσποινίς Παγώνα Μπά-μα έτέλεσαν τούς γάμους των. Η διεύθυνσις τού περιοδικού μας τούς εύχεται νά ζήσουν εύτυχισμένα.

ΑΦΙΞΕΙΣ

Άφίκετο εκ Port-Soudan ό κ. Τάσος Κεντέρης μετά της αξιοσί-μου οικογενείας του.

Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ Σ' ΕΝΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ!...

Ο έξωφρενικός γάμος του Τζών Άλλεν και της Γκλάντυς Μούρ. Ένα υποβρύχιο ως γαμήλιο δώρο! Η έκκεντρικη στέφισ τους στο λιμάνι της Νέας Υόρκης. Ένα ταξίδι κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Ο θησαυρός της Ισπανικής γαλέρας. Στιγμές αγωνίας και τρόμου. Όπου όλα τελειώνουν καλά, κτλ. κτλ.

πιο έξωφρενικός γάμος της εποχής μας είχε, άναμφορής τής, αυτός που έγινε εδώ και λίγο καιρό στη Νέα Υόρκη. Γάμος Αμερικάνικος, καθώς βλέπετε, κι' επομένως έκκεντρικός, πρωτότυπος, τρελλός!

Η ιστορία του αρχίζει μ' ένα κομικοτραγικό διήγημα: "Όταν ο μ'στερ Τζών Ήθαςεν Άλλεν, ένας βαθύπλουτος βιομήχανος της Βαλτιμόρης κι' ή μ'ς Γκλάντυς Μούρ, η πεντάμορφη κόρη του «Βασιλέως των χυτοσιδηρουγειών» της Βοστώνης, πήραν την απόφαση να παντρευτούν, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα τρομερό δύσκολο πρόβλημα. Σ' αν «βέροι» Αμερικανοί που ήσαν, ήθελαν να παντρευτούν μ' έναν πρωτότυπο τρόπο. Μά δεν άργησαν ν' αντιληφθούν με μία ειλικρινή απόγνωση ότι δεν υπήρχε πεία κανένας πρωτότυπος τρόπος παντρείας. Άλλοι έρωτευμένοι τους είχαν προλάβει κι' είχαν παντρευτεί στον αέρα, στην ζούγκλα, στην κορυφή του πιο μεγάλου ούρανοξύστη, παντού. Τί θα έκαναν λοιπόν; Θά έμεναν ανύπαντροι; Όχι βέβαια! Βασάνισαν το κεφάλι τους και τέλος, ύστερ' από μιά ματωρική έδωμάδα αγωνίας, είδαν τι δεν τους άπομένε τίποτ' άλλο, παρά να κάνουν το γάμο τους... ανάμεσα στα ψάρια! Στο βυθό της θάλασσας»

Αυτή ή ιδέα τους έθουσιάζε. «Άξιζε ένα εκατομμύριο δολάρια!...

Αμέσως λοιπόν άρχισαν να έτοιμάζονται κι' ύστερα από τρεις μέρες έστεύαν τις προσκλήσεις στους συγγενείς και φίλους. Ο γάμος θα γινόταν μέσα σ' ένα υποβρύχιο, τον «Άτρώμητο», γαμήλιο δώρο του μ'στερ Γ'ωνά Μούρ στην πεντάμορφη κόρη του Γκλάντυς!

Η είδησις του παρόξενου αυτού γάμου, όπως ήταν φυσικό, άνατάσσει τους άοιστοκρατικούς κύκλους της Νέας Υόρκης. Τη μέρα δέ της σέψης, άπειρος κόσμος είχε συ-

γκεντρωθή στην προκυμιά, για να παρακολουθήσει αυτό το πρωτοφανές θέαμα. Οί νεόνυμφοι, την ώρισμένη ώρα, ανέθηκαν στη γέφυρα του υποβρυχίου, όπου ελλογήθηκαν από τον αιδεσιμώτατο Π. Γκάρνερ. Ο κόσμος τότε, έξαλλος από τον ένθουσιασμό του, άρχισε να χειροκροτ' τους ευτυχισμένους συζύγους και να τους λέει τις καλύτερες ευχές για τη ζωή τους.

Ο «Άτρώμητος» σέ λίγο ήταν έτοιμος να καταδυθή, όταν έξαφνα ένας από τους καλεσμένους, ο μ'στερ Τζών Γκάρμπερ, πήρε κατά μέρος το γαμπρό και του έδωσε ένα μάτσο από παλιά, κτηνιασμένα χαρτιά:

«Είμαι παλιός φίλος του πατέρα σας, του είπα. Αυτά λοιπόν τα χαρτιά, είναι το δώρο μου για το γάμο σας. Τί χαρτιά είναι; Λένε ότι είναι πολύτιμα έγγραφα. Τα κληρονόμησα από τον παππού μου. Είναι μερικά έγγραφα για την περιοχή εκείνη της θάλασσας των Άντιλλών, που σκοπεύετε να επισκεφθήτε. Βλέπετε δώ πέρα αυτόν τον σταυρό: Έδώ άκριθός, όπως μου έλεγε ο παππούς μου, ναυάγησε σ'α παληά χρονία ή «Σάντα Μαρία», μιά 'Ισπανική γαλέρα, μ' όλο το χρυσάφι που μετέφερε σ'ο Κάντιξ. Έγώ όμως έχω γεράσει πεία για τέτοιες περιπέτειες. Άν θέλετε, μπορείτε τώρα έσεις να μ'άξετε σ'ο βυθό της θάλασσας, για να βρήτε το χρυσάφι της «Σάντα Μαρία». Είμαι βέβαιος ότι θα κάνετε την τύχη σας.

Ο Άλλεν ευχαρίστησε τον φίλο του πατέρα του και, όλόχαρος, έβαλε τα χαρτιά στην τσέπη του. «Α! Τί άφάνταστη περιπέτεια, αυτό το γαμήλιο ταξίδι τους! "Όστερ' από λίγο, το υποβρύ-

χιο χάθηκε σιγά-σιγά κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας.

—Ε, τί να σ'ας πώ; έξομολογήθηκε κατόπιν ή «μίσσας» Άλλεν στους Άμερικανούς δημοσιογράφους. Δεν είναι σ'α και τόσο ευχάριστο να ζή κανείς μέσα σ' ένα υποβρύχιο, όταν είναι συντηγμένος σ'η ζωή του ύπαιθρου. Θέλετε τώρα να σ'ας πώ τί ένοιωσα, όταν για πρώτη φορά έβριξα μερικές ματιές από τα χοντρά κρυστάλλινα φινεστρίνια του υποβρυχίου, από τα όποια έβλεπε κανείς τη θάλασσα; Στην αρχή τρομοκρατήθηκα, έπειτα όμως σιγά-σιγά, άρχισα να συνθίζω... Σέ λίγο, άρχισα ένα τρομερό μαρτύριο: Κατάλαβα ότι μου έλειπε ο άέρας! Άνέπνεα με δυσκολία! Και τέλος, με την ιδέα ότι μπορούσε να πάθουν καμμία ξαφνική βλάβη ή μηχανές και να μείνουμε ζωντανισμένοι σ'ο βυθό της θάλασσας, ένοιωσα τ'α μαλλιά της κεφαλής μου να όρθώνονται από τη φρίκη!... Μά εύτυχώς, δεν συνέβη τίποτε. Όλα έπ'γαν καλά, ως το τέλος. Όστόσο, αυτή ή σκέψις ήταν ο καθημερινός εφιάλτης μου...

Κάτω από το νερό έτρεχα με ταχύτητα 8—9 κόμβων την ώρα, όταν δέ τύχαινε ν' άνεβούμε στην επιφάνεια φτάνοντας τους 20 κόμβους. Δεν βρίσκα τώρα λόγια να σ'ας περιγράψω την όμορφη των τοπείων, σ'ο βυθό της θάλασσας. Το πανόραμά τους εκεί κάτω είναι φαντασμαγορικό. Καθόμουν κοντά σ'ο μεγάλο στρογγυλό παράθυρο με το χοντρό κρύσταλλο όρες όλόκληρες και σταύαζα τ'α παράξενα θαλάσσια φυτά σ'ο βυθό του άκεανού. Μία φορά μάλιστα είδα από κοντά έναν καρχαρία! "Α! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο τρομάξα, όταν μ' ένα δυνατό χτύπημα της ούρας του, θέλησε να σπάσει το κρύσταλλο του παραθύρου μου! Για συλλογισθήτε τί θα συνέβαινε... Όσο για το κεφάλι του και τις

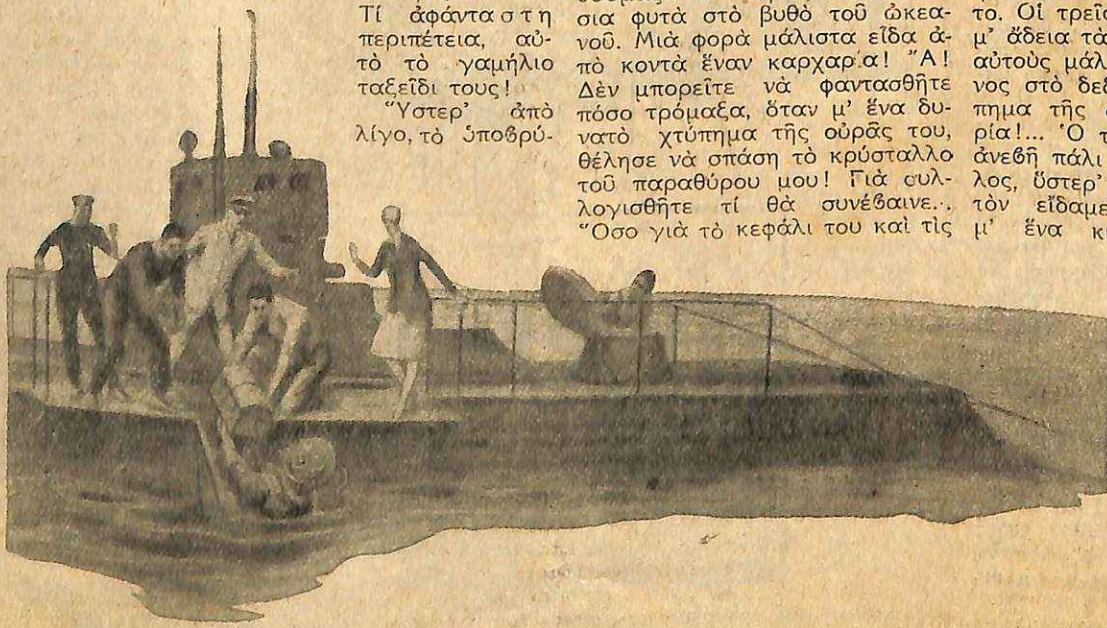
μαξέλλες του, σ'ας αφήνω να τις φαντασθήτε. Τί δόντια, Θεέ μου, τί δόντια!

Μά μή νομίζετε ότι περνούσα όλο τον καιρό μου σ'ο παράθυρο. Κάθε τόσο άνεβαίναμε στην επιφάνεια, γιατί δεν μπορούσαμε ν' άνανέσουμε διαρκώς τον τεχνητό άέρα του υποβρυχίου.

Ταξιδεύαμε λοιπόν έτοιμ'έντε μέρες, όταν άξαφνα ο Τζών μου θυμήθηκε τ'α χαρτιά που του είχε δώσει ο παλιός φίλος του πατέρα του. Έξετάσαμε τότε μαζί αυτά τα χαρτιά κι' όταν καταλάβαμε σ'ο ποίο σημείο ακριβώς είχε βυθισθή ή 'Ισπανική γαλέρα, άνεβήκαμε στην επιφάνεια και έφαρμόσαμε σ'η γέφυρα του υποβρυχίου έναν δυνατό προθολέα. Μ' αυτόν τον τρόπο, μπορούσε να ταξιδεύουμε κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, φωτίζοντας το δρόμο μας. Κι' αλήθεια, ύστερ' από μερικές άναζητήσεις, δεν άργήσαμε να συναντήσουμε τη βυθισμένη 'Ισπανική γαλέρα, που ήταν σκεπασμένη από τ'α φύκια και τ'α φυτά της θάλασσας. Αμέσως άνεβήκαμε στην επιφάνεια και ο Τζών είπα στους τέσσαρες δύτες μας να έπισκεφθούν το παλιό 'Ισπανικό καράβι. Ο πρώτος απ' αυτούς, κατεβύθη με θάρρος κι' ύστερ' από μισή ώρα άνέβηκε πάλι στην επιφάνεια κι' άρνιασε ν'ας διηγήται, τί είχε δ'η εκεί κάτω... Είχε ιμπερέσει να μ'η μέσα σ'η γαλέρα... Έδω κι' εκεί, ανθρώπινοι σκελετοί... Κι' τίποτ' άλλο, παρά μονάχα σκελετοί.

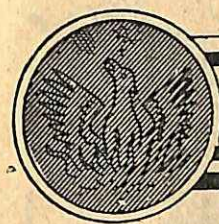
Οί άλλοι δύτες θέλησαν κι' αυτοί να έπισκεφθούν την 'Ισπανική γαλέρα, βέβαια! Ότι θα ήσαν ποίο τυχεροί από τον πρώτο. Οί τρεις όμως ξαναγύρισαν μ' άδεια τ'α χέρια. Ο ένας από αυτούς μάλιστα ήταν πληγωμένος σ'ο δεξί χέρι από το χτύπημα της ούρας ενός καρχαρία!... Ο τέταρτος άργούσε ν' άνεβ'η πάλι στην επιφάνεια. Τέλος, ύστερ' από άρκτη ώρα, τον είδαμε να παρουσιάζεται μ' ένα κιώτιο σ'α χέρια.

Τί έκπληξις! "Ολοι μας σκύψαμε με άγωνία πάνω από αυτό κι' ο Τζών μ' ένα σιδερένιο μολχλό άνοιξε το σκέπασμά του: Τό κιώτιο ήταν γεμάτο από παλιά χρυσά 'Ισπανικά νομίσματα. Είχαμε βρή έναν όλόκληρο θησαυρό! Πάνω από πέντε εκατομ μ υ ρ ι α

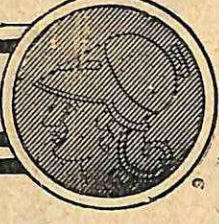

Τον είδαμε να παρουσιάζεται μ' ένα σιδερένιο κιώτιο σ'α χέρια...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΙΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Η ΕΝΑΘ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Η έπιτυχία της 9ης Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης προβλέπεται ότι θα είναι τεραστίως άνωτέρα από τις έπιτυχίες που είχε σημειώσει κατά τ'α προηγούμενα έτη. Η άισιόδοξη αυτή πρόβλεψις είναι άπολύτως δικαιολογημένη. Έδήλωσαν έφέτος συμμετοχήν διπλάσιοι Έλληνες έκθέται απ' όσους είχαν λάθει μέρος πέρσι κι' ο αριθμός των ξένων έκθετών θά σημειώση, κατά πάσαν πιθανοότητα την ίδια περίπου αύξηση. Εκείνο όμως που πρέπει να σημειωθή ιδιαίτερας, είναι το γεγονός, ότι για πρώτη φορά ή Έκθεσις παίρνει έπισημως διεθνή χαρακτήρα. Γιατί, ενώ κατά τ'α προηγούμενα έτη μόνο δυό ή τρία κράτη είχαν μετάσχει έπισημως σ'ην Έκθεσι, έφέτος έδήλωσαν έπισημως συμμετοχήν έξ κράτη: Η 'Ιταλία, ή Αίγυπτος, ή Σουηδία, ή Τσεχοσλοβακία, ή Γιουγκοσλαβία και ή Τουρκία.

Τ'α σημαντικότερα Έλληνικά περίπτερα της Έκθέσεως φαίνεται, τουλάχιστον μέχρι τουδε, ότι θά είναι τ'α έξής: 1) Της Έθνικής παραγωγής, το οποίο θά περιλαμβάνη, εκτός των άγροτικών προϊόντων και όλη την οικιακή βιοτεχνία. 2) Της Λαϊκής Τέχνης. 3) Της Πτηνοτροφίας, Μελισσοκομίας και Κονικλοτροφίας. 4) Το Έπαγγελματικού Έπιμελητηρίου. 5) Της Μακεδονικής Κλωστοϋφαντουργίας. 6) Το Τυπιοτυργικό Όργανισμο. Και 7) της Καπνοβιομηχανίας.

Η σημασία δηλαδή της Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης είναι τεραστία από πάσης άπόψεως. Τ'α όφέλη της Έθνικής οικονομίας μας είναι δυσκολώτατο να υπολογισθούν, πάντως μπορεί κανείς νάχη κάποια άμυδρά ιδέα αυτών, όταν λάθη ύπ' όψη του, ότι ή τοπική οικονομία της Θεσσαλονίκης άναζωογονείται με την Έκθεσιν κι' ότι χαρίζει σ'ην πόλι κέρδη κάπου 150 εκατομμυρίων δραχμών.

—Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ ΜΑΣ.

Από το άρθρο ενός Άγγλικού ναυτικού περιοδικού παραλαμβάνουμε μερικά δεδομένα, τα όποια δείχνουν την ανάπτυξη της έμπορικής ναυτιλίας μας, μέσα σ'α τελευταία δυό χρόνια. «Ο αριθμός των Έλληνικών φορτηγών πλοίων κατά το 1934 συγκριτικώς με το 1932—γράφει το Άγγλικό περιοδικό—παρουσιάζει έλάττωσιν. άλλά το σύνολον της χωρητικότητας των Έλληνικών φορτηγών είναι άνωτερον κατά 51.649 τόννους από το σύνολον της χωρητικότητας που είχαν π'οι διέτις.

Τό γεγονός αυτό καταρρώθηκε, γιατί οι Έλληνες έφοπλισται άντικατέστησαν τ'α μικρότερα και παλαιότερα πλοία τους με γ'ωτέρα και μεγαλύτερα.

Έτσι, ο Έλληνικός στόλος έχει σήμερα 24 πλοία μεγαλύτερα των 5.000 τόννων απ' όσα είχε κατά το 1932 και 29 πλοία

δολάρια!...

Όλόχαροι λοιπόν θυμισθήκαμε πάλι, για να ρίξουμε μιά τελευταία ματιά στην 'Ισπανική γαλέρα, όταν άξαφνα το υποβρύχιο τραντάχθηκε απότομα και «κάθισε» σ'ο βυθό της θάλασσας! Κάπου είχε χτυπήσει, κι' από το τράνταγμα είχαν πάψει να λειτουργούν ή μηχανές του. Θεέ μου! Πήγα να πεθάνω από τον τρόμο μου!... Θά μέναμε λοιπόν θαμμένοι σ'ον βυθό της θάλασσας, χωρίς να περιμένουμε βοήθεια από κανέναν; Εύτυχώς είχαμε άρκετό όξυγόνο και καλούς μηχανικούς. Μέσα σέ λίγες ώρες είχαν έπιδιορθώσει κιόλας τις θλάδες που είχε πάθει το υποβρύχιο κι' έτσι άνεβήκαμε πάλι στην επιφάνεια.

Από τη μέρα όμως του δυστυχίματος, ο Τζών δεν θέλησε πεία να καταδυθούμε. Ήταν πιο φρόνιμο το ταξίδι στην επιφάνεια της θάλασσας.

Αυτή λοιπόν ήταν ή πρωτότυπη σελήνη του μέλιτος που περάσαμε μέσα σ'ον «Άτρώμητο». Ήταν γεμάτη περιπέτειες και ρίσκα. Έγώ δέ τη γνώμη, ότι έμεις σήμερα έχουμε το ρεκόρ του πιο έκκεντρικού γάμου. Δεν είναι έτσι;»

Οί Αμερικανοί δημοσιογράφοι παραδέχθηκαν, πράγματι, ότι αυτός ο γάμος της «μίσσας» Άλλεν είναι μέχρι της στιγμής ο πιο έξωφρενικός απ' όλους! Μιά σελήνη του μέλιτος άνάμεσα σ'ους καρχαρίες της θάλασσας των Άντιλλών, είναι όστόσο μιά περιπέτεια που μπορεί να ένθουσιάζη μονάχα τους Αμερικανούς!...

ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

των 3-4 χιλ. τόννων λιγώτερα απ' όσα είχε σ'α 1932. Έπίσης έχει 6 πλοία ναυπηγήσεως γ'ωτέρας του 1920 περισσότερα απ' όσα είχε σ'α 1932 και 7 πλοία παλαιότερας ναυπηγήσεως του 1920 απ' όσα είχε πρό διέτις.»

Τ'α ξένα αυτά πιστοποιητικά τιμούν τους Έλληνες έφοπλιστάς, οι όποιοι δεν πρέπει να επαναπαυθούν στις δάφνες τους, άλλά αντίθετως πρέπει να σφυγμομετρήσουν με έξαιρετική προσοχή την εξέλιξη των ναυτιλιακών πραγμάτων και να προσαρμόσουν τις προσπάθειές τους π'ρος αυτά. Γιατί ο άνταγωνισμός της παγκοσμίου ναυτιλίας άρχισε να μπαίνει σέ νέαν φάσιν και μόνον ή εύκολοπροσάρμοστες ναυτιλίας θά σωθούν απ' αυτόν. Απ' έδω κι' έμπρός μόνον μεγάλα και νεώτατα πλοία θά μ'ορέσουν ν' άνθέξουν σ'ον δξύτατο και άδυσόηπτο συναγωνισμό και τό γεγονός αυτό πρέπει να τό έχουν ως μόνον γνώμονα οι έφοπλισται μας, αν θέλουν τό καλό τους και τό καλό του τόπου μας.

—Η ΠΟΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΠΙΟΥΣΙΟΥ.

Λοιπόν, χάρις στην έπιτροπή διατιμήσεων, από τις 17 του τριμηνός τρώμε το ψωμί μας ακριβώτερο από πρίν, τό άσπρο π'ρος 9 δραχμές την όκά και τό μαύρο π'ρος 7.50.

Ας είναι! Θά συνηθίσουμε και σ' αυτό και θά ξεχάσουμε ότι κάποτε τρώγαμε φτηνότερο ψωμί. Άλλά δεν θά ξεχάσουμε ποτέ, ότι κάποτε τρώγαμε καλύτερης ποιότητας ψωμί. Δεν θά τό ξεχάσουμε, γιατί ή ποιότης του «πιτυρούχου άρτου» ίδίως, έφτασε νάην τέτοια, που είναι πλέον άδύνατον να χαρακτηρισθή!

Αυτό είναι εις βάρος της υγείας του λαού.

Ας τό έχουν ύπ' όψη των οι κ.κ. αρμόδιοι.

—Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ.

Σύμφωνα με τ'α τελευταία στατιστικά δεδομένα των Γερμανικών αρμοδίων ύπηρεσιών, προκύπτει, ότι ή εισαγωγή Γερμανικών έμπορευμάτων στην Ελλάδα, κατά την διάρκεια της τελευταίας διέτις, αύξάνει συνεχώς. Η εισαγωγή του α' εξαμήνου του 1934 συγκριτικώς με την εισαγωγή του α' εξαμήνου του 1933 παρουσιάζει αύξησην 257.250.000 δραχμών.

—Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΣΥΚΩΝ.

Ο τμηματάρχης της Υπηρεσίας Έξαγωγής του Υπουργείου Γεωργίας, μετά την περιόδεια του στις συκοπαραγωγούς περιφέρειες, άνέφερε στους προϊσταμένους του, ότι τ'α νεώτερα άποστειρωτήρια σύκων που άρχισαν να λειτουργούν έφέτος, απέδωσαν έξαιρετικώς ευχάριστα άποτελέσματα και ότι ή έρετηνή παραγωγή σύκων είναι άνωτερη από την περυσινή και ως π'ρος την ποσότητα και ως π'ρος την ποιότητα.

Έπειτα από αυτήν την ευχάριστη έκθεσι του αρμοδίου υπαλλήλου του, το Υπουργείον Γεωργίας άνεκοίνωσε, ότι προβλέπει, πως ή εξαγωγή σύκων στην Αμερική θά ύπερβ'η έφέτος τις 1½ εκατομμύριο όκάδες.

—ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ!...

Ο ύπουργός των Έσωτερικών κ. Γιαννόπουλος έλαβε ένα ύπόμνημα από τους άλευροβιομηχάνους, δια του όποιου δικαιολογούν την απόφασί τους, να μην άγοράσουν αιτάρι της έγχωρου παραγωγής, το όποιο προσφέρεται σέ χαμηλές τιμές. Γιατί όμως αυτό; Νά ένα μυστήριο, το όποιο δεν μπορούμε να έννοήσουμε και τό όποιο μ'ας φαίνεται πολύ σκοτεινό.

Άλλά τέτοια μυστήρια εις βάρος του λαού, άσφαλώς δεν θά άνεβ'η ή Κυβέρνησις.

Είνε κακής ποιότητος μήπως το ντόπιο αυτό φτηνό σιτάρι; Άσφαλώς όχι.

Τότε;...

—ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΧΩΡΩΝ.

Η άναλογία κάθε μιάς απ' τις πέντε μεγαλύτερες έμπορικές χώρες του κόσμου σ'ο συνολικό έξωπρετικό παγκόσμιο έμπόριο κατά τ'α έτη 1929 και 1932 ήταν ή έξής:

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

	Εισαγωγή 1929	Εισαγωγή 1932	Εξαγωγή 1929	Εξαγωγή 1932
Αγγλία	13.2	16.6	10.7	10.4
Ην. Πολιτεία	12.2	8.9	15.6	11.0
Γερμανία	9.0	8.0	9.7	9.9
Γαλλία	6.4	9.0	6.0	6.2
Ιαπωνία	2.8	3.0	2.9	3.1

Κ' ή σειρά της Ελλάδος; Υπάρχουν σχετικές στατιστικές; Γιατί δεν δημοσιεύονται;

Σατυρική Δελτί

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΡΩΜΗΟΣ

Στόν καφερέντ απ' έξω σάν μπέης
(Ξαπλωμένος
Του ήλιου της ακτίνες αχόρταγα
(ρουφώ,
Και στών εφημερίδων τὰ νέα θυ-
(θισμένος
Κανένα δεν κυττάζω, κανένα δεν
(ψηφώ.

Σε μιὰ καρέκλα τ'ένα ποδάρι μου
(τεντώνω,
Τ' άλλο σε μιάν άλλη, κι' ελιγώ
(παύω.
Αφ'ήνω το καπέλλο, και αρχινώ
(με πόνο
Τους ύπουργους να θορίζω και την
(πολιτική.

Ψυχή μου! τί λιπαρά! τί ούρα-
(νός! τί φύσις!
Αχνίζει εμπροστά μου καμιακή
(καφές,
Κι' ενώ κατεπνευσμένος για όλα
(φύσας κρύσις,
Και μόνος μου τις θορίζω μεγά-
(λες και σοφές.

Βοίξω Έγγλέζους, Ρώσους, και
(δύοιους άλλους θέλω,
Και στρέφω το μουντάκι μ' άγέρω-
(χο πολύ
Και μέσα στο θυμό μου, κατά δια-
(δόλου στέλλω
Τόν ίδιο έαυτό μου και γίνωμαι
(συνάλλι.

Την φίλη μας Εύρωπη με τέντε
(φασκελόνω,
Απάνω στο τραπέζι τόν γρόθο μου
(κιτρινώ...
Εχ'ήθη ο καφές μου, τὰ ρούχα μου
(λερόνω,
Κι' όσες βλαστήμιες έξω αρχίζω
(να της πώ.

Στόν κυρετζή ξεσπάω... φωτιά κι'
(έκείνος παίρνει,
Αμέσως άνω-κάτω τού κάνω τ.ν
(μπονφέ,
Τόν θορίζω και με θορίζει, τόν δέω
(νω και με δέχνει,
Και τέλος... δεν πληρώνω δεκάρα
(στόν καφέ.
Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΗ Η ΩΡΑ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στην έξοχή.
Ο ρομαντικός πελάτης.
— Και πού είνε ή λίμνη, ή όποία
φαίνεται από τὰ παράθυρα, καθώς
μου γράμματα.
Ο ξινοδόχος. — Μά αιτή
σχηματίζεται... όταν θορίζει!

Μεταξύ ύπηρετιών.
— Από τόν άρραβωνιαστικό μου
παίρνω κάθε μέρα γράμμα. Αυτό
μου άρσσει πολύ.
— Μά σὺ μὲν λές κάθε τόσο,
πὼς δὲν τὸν πολυλογάσεις.
— Ναι, είνε ἀλήθεια αὐτό, ἀλ-

λά έχουμε, ξέρεις... Έναν τόσο ὡ-
μορφο γραμματοκομιστή!...

Κάποιος φωτεινός, περιμένοντας
χρήματα απ' τὸν πατέρα του, τη-
λεγραφεί.
— «Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα;»
Κι' ὁ πατέρας του ἀπαντᾷ:
— «Τὰ χρήματα εἶναι καὶ μένουν
ἐδῶ.»

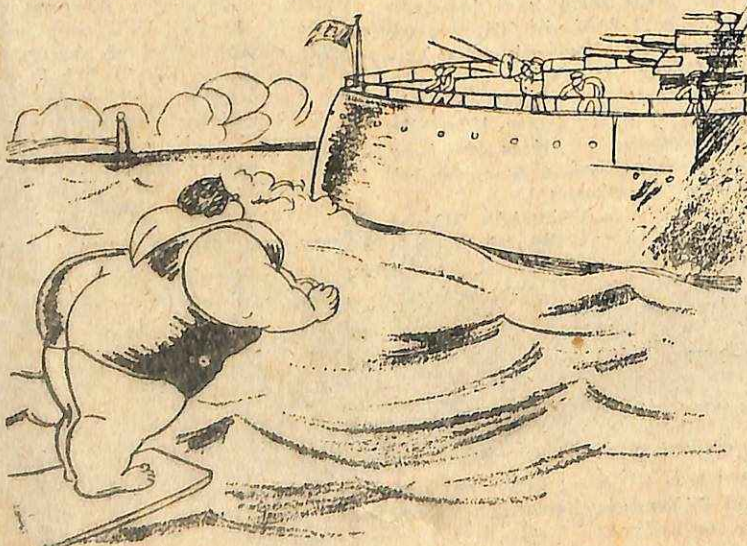
Στὸ μεσιτικό γραφεῖο.
Ο μεσίτης (σὲ μιὰ γεροντο-
κόρη). — «Έχω ἕναν ἄνδρα, ἁ-
λᾶ, δυστυχῶς, ψευδίζει πολύ... Μό-
λις μπορεῖ νὰ προφέρει μιὰ λέξη.
Ἡ γεροντοκόρη — Τὸ «ναί»
δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὸ προφέρει τὴν
ώρα τοῦ γάμου; ... Αὐτὸ ποῦ ἀρ-
κεῖ!

Στὸ δόσος.
Έξείνος. — «Αν πιάσει βρο-
χή, Μάτση, θὰ ὑποχρεωθῶ...»
διανύει ἐνδοίχμε σὲ καμια κα-
λύβα.
Έξείνη (ἀντιπόνο). — «Αχ,
μὰ γιατί δὲν θορίζει;

Ἡ πύμλουτος Ἀμερι-
κανίδα (μολογώντας). — Οἱ
Γάλλοι μαρκίσις, ὅσο πᾶσι γίνον-
ται πὸ δῶναι. Ἄλλοτε μποροῦσε
να θορῇ κανεὶς με 200 γιλιάδες λί-
ρες ἕναν πολὺ καλὸν κι' ὄμοιο μαρ-
κήσιο. Τώρα ὅμως αὐτοὶ οἱ ἐπλο-
γημένοι ἀπαιτοῦν καὶ ἔρωτα!

Ἡ κυρία (στὴν νέα ὑπηρε-
τρια). — Πρὶν ἀχόσης τὴν ὑπηρε-
σία σου, σοῦ λέω: Σὲ κυρίως πὲ
καλὴ ἐμφάνισι νὰ ἐπιτρέψης τὴν
εἴσοδο, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις...
σὲ κυρίως ὅμως με ὄχι καλὸ πα-
ρουσιαστικό...
Ἡ καὶνούργια ὑπηρε-
τρια. — Καταλαβαίνω, καταλα-
βαίνω... Αὐτοὶ θάνα για μένα!

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΤΟΥ ΘΩΡΗΚΤΟΥ (πρὸς τὴν κυρία πὺ ἐτοιμάζε-
ται νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα). — Πρὸς Θεοῦ, μαντάμ! Σταθετὴ μιὰ στιγμή
νὰ περάσῃ τὸ πολεμικό, γιατί... θὰ μᾶς ἀναποδογυρίσης!...

Μοντέρνες κουβέντες
— Πόσον καιρὸ εἰσθε
ἀρραβωνιασμένοι;
— Μόνον ἕνα χρονικὸ διά-
στημα... τετρακοσίων φιλιῶν!

— Κύριε, δὲν εἰμαι τόσο
κουτόξ, ὅσο νομίζετε!
— Μὰ! Εἰσάστε... κουτότερος;

Στὴ σιναναστροφή.
Ο νεόπλουτος (στὴ γυναί-
κα του). — Ροζαλία, τί ὅσα λέει
τὸ χρυσὸ ὄρολόγι σου, με τὴ χρυ-
σὴ καδένα;

Ἡ ὑπηρετρία. — Κυρία,
μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ φύγω; Τὸ τραί-
νο φεύγει στὶς 12 καὶ 5'.
Ἡ κυρία. — Μὰ ἀπὸ τώρα;
Καὶ τί θὰ γίνῃ με τὸ γεῖμα;
Ἡ ὑπηρετρία. — Ἀ! μὴν
ἐνοχλεῖσθε, κυρία... θὰ φάω πρὶν
φύγω!

Ἡ σύζυγος. — Καὶ σ' αὐτὸ
τὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο, πὺ δὲν μπο-
ροῦσατε νὰ τὸν δῆτε μπροστὰ στὰ
μάτια σας, κάνετε αὐτὴ τὴ μεγάλη
εὐεργεσία; Ἀ!... Αὐτὸ δὲν μπο-
ρῶ νὰ τὸ καταλάβω!

Ο σύζυγος. — Μά, ἀκριβῶς
... γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναῖδῶ μπροστὰ
μου τὸν εὐεργέτησά!

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ ΜΟΥΖΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Μιὰ φορὰ κάποιος μουζικός κα-
θὼς γύριζε ἀπὸ τὸ χωράφι του, βο-
ρῆκε στὸν δρόμο ἕνα μεγάλο σκου-
ριασμένο πέταλο κι' ἦταν ἔφτασε

στὸ σπιτικό του τὸ ἐκρέμασε με εὐ-
λάβεια πάνω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτι
τῆς ἱστίας του (καλύβας).

— Γιατὶ τὸ κρέμασε ἐκεῖ; τὸν
ρώτησε ἡ γυναίκα του.
— Γιατὶ φέρνει τὴν εὐτυχία! ἀ-
ποκρίθηκε ὁ μουζικός.

Ἡ γυναίκα τοῦ μουζικοῦ τὸν πι-
στεψε, μὰ ἡ πεθερὰ τοῦ θυμώσε
καὶ τοῦτοσηε κυνῶ.

— Βγάλ' το ἀμέσως ἀπὸ κεῖ τὸ
σκουριασμένο παλιοπέταλο, θλάκ'!
ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει.
— Μὰ φέρνει τὴν εὐτυχία! τὸλ-
μήσε νὰ ψιθυρίσῃ δειλά ὁ μουζί-
κός.

Ἡ κακὴ πεθερὰ, ὅμως κόρωσε
περισσότερο.
— Τὸ βγάξεις ἢ δὲν τὸ βγάξεις,
μαγκούφῃ!...

Καὶ φρενασμένη τοῦκλεισε με ὅλη
τὴ δύναμὶ τῆς κατὰμυντρα τὴν πόρ-
τα.

Μὲ τὸ τράνταγμα τῆς πόρτας ὁ-
μως ἔπεσε τὸ βαρὺ πέταλο καὶ βοή-
κε κατακέφαλα τὴν πεισματάρια πε-
θερὰ καὶ τὴν ἄφησε στὸν τόπο.

— Ε! φώναξε τότε ὁ μουζικός
στὴ γυναίκα του. Βλέπεις πὼς τὸ
πέταλο φέρνει εὐτυχία; ... Καὶ δὲν
τῶχουμε παρὰ μόνον λίγα λεπτὰ ἐ-
δῶ!...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Εἰς νέαν εἰσερχόμεθα δεινὴν φο-
(ρολογίαν
λοιπὸν καθεὶς τὸ χοῖμα του ἂς παύ-
(σῃ νὰ πετᾷ
ἂς συνηθίσῃ ἕκαστος στὴν ὀλιγο-
(φραγίαν
κι' ἂς κόψῃ τόσα ἔξοδα καὶ λαῖσσα
(περιττά.

Κόψτε λοιπὸν, θαυόπλουτοι τὰ θε-
(ρινὰ ταξείδια
τάς ἐκδρομάς, τὰ θέατρα, τὰ δει-
(πνα, τοὺς χοροὺς,
τὴν κάθε πολυτέλεια, τοὺς φασια-
(νοὺς, τὰ στρεῖδια
κόψτε καὶ τοὺς λακέδες σας κι' ὁ-
(λους τοὺς θυρωροὺς.

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ νὰ τρώτε
(μόνον κρέας,
ἀρχίστε νὰ νηστεύετε... τὸν ἔρω-
(τα, τὰς νέας
κόψτε τὰ φρούτα, τὰ γλυκά, τὸν
(κάθε στολισμὸ σας
καὶ τέλος πάντων, ἀδελφοί, κόψτε
(καί... τὸ λαμπρὸ σας!

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνάτε εὐχάριστα τὶς θραδεῖς, εἶναι νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπου-
κέτου». Εἶναι ὁ πὺ εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουρ-
γηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύ-
πων καὶ πὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΙΚΑΡ ΠΟΕ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έ- σωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80)	(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40)	(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)
Ο «Καπετάν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώ- δες, ἀσθηματικώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Να- πολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενεῖος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαρύνει ἡ σκληροτέρα Μοῖρα.	Διὰ τὸν «Καπετάν Βρυκόλακα» δὲν χρειά- ζεται ἄλλη σύστασις, εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃν ἕναν πὺ νὰ τὸν εἰδιάβασεν, ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπου- κέτο». Διὰ τὸν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπο- ροῦμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειέ- ραν ἐπιτυχίαν, ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδη- μοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	Ένα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετεια τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ένα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πό- λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρο- μάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειέ- ρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ
(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30)	(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30)	(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)
Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ- διάς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατο εἰδυλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, με βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστος φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀρι- στούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παρα- δόξων ταξείδιων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς με- χρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀ- ναγνώστου.	Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβιά, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποῖων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ
(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)	(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)	(Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)
Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι- στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ- λους εἰς συνεχῇ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην, με τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστηριῶν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγρα- φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ με τὸ θάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν Παγκόσμιων Βραβεῖων Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀρι- στούργημα.	Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀ- θάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν τοῦ Παρισι, οἱ ἔρωτές των, ἡ φτώ- χεια των, περιγράφονται με δραματικότητα εἰς τάς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	
(Σελίδες 138. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)	(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8)	
Ένα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἶσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα, τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ τοῦ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Έκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ
«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἑσπερι-
κὸν καὶ μιὰ λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Έκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑ-
κάστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, περὶκίων, πε-
ριέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναίκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναικίς»,
«Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλεϊν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ε-
ξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μεῦμιας πὺ ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Εξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μεῦμιας πὺ ζωντάνεψε», «Ἡ καινεύργια ἀγάπη
καὶ παλῆς», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδη», «Τὰ Ἀνεκδοτὰ ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Σε-
νοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωάννου Ὁρτίς», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας»
καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929,
1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκάστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡ-
μερολογίων τοῖς γίνεται ἑλπίσως 30 ε)ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὑπάρχουν καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦν-
ται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκάστος. Διὰ τὸ Ἑξωτερικόν μιὰ λίρα Ἀγγλίας ἑκάστος.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολάρια 1.500.000.—

Λέγεται καταθέσεις και έκτακται πώσης φύσεως τραπεζιτικής εργασίας υπό λίαν εύνοικους όρους.

Οι έχοντες συναλλαγάς και συμφέροντα εν 'Αμερικη δύνανται να αποταίνωνται είτε απ' εδρείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., είτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν 'Αθήναις πρὸς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα ('Υπηρεσίαν Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόκους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ·ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ·ΛΑΜΠΑΙ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς οἰκίας Ἀχαρνῶν 182, κριδῶς εἰς τὸ τέρμα, ὁμοῦ ἢ χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ ἐδρόμων, κατάλληλον δι' οἰκονομίας, πινελῶν, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωμάτων καὶ κουζίνας μεθ' ὅλων τῶν χρειῶν, ἀερίφωτος καὶ ηλεκτρικόν.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ι. Σάλη (ὁδὸς Παπαρηγοπούλου 3α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καὶ ἐν τῷ 9 π. μ. καὶ 4-7 μ. π.

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱατρός Μαιευτὴ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρη 8α
(Δυσσαυτεῖον). 8 1)2-8

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

Ἡ καὶ μεγαλύτερος ποσὸς
κάθε κοσμητικῆς κυρίας καὶ τὸ πιὸ
γλυκὸ δῶρο κάθε δεσποινίδος
εἶναι πῶς νὰ γίνῃ θραύα, πῶς νὰ
γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὸν
θαυμασμόν στὶς διάφορες δεξιό-
σεις καὶ συναναστροφάς. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἀν ἐμπιστευθῶν

τὴς ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ τῆς

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φο-
ρεματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας καὶ μονταρισμοῦ,
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνι-
κὸν τῆς Οἰκον.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

Δ' ΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι

Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.